yeryüzü bir bütündür bölünemez

Ahali

ocak 2008
yıl:1 - sayı:1
aylık haber fikir yorum gazetesi
2,5 YTL

Ahali, tek gövde'de değil!

Finalinde hep ölüm olacak bu filmin bizler için; televizyon karşısında şakşakçılık, kahvelerde laklakçılık, alanlarda bayrakçılık rolü biçen katiller, Ahali'nin, kurulan bu acı sahneyi dağıtacak, çocuklarının olduğunu da biliyor elbet. Savaşın bütün iktidar aygıtlarıyla pompalandığı günlerde, mahalle, kahve tosunları medya ağaları, köşe kuklaları ve postallı efendiler gemi azıya aldı. Kürtler ve diğer kürtler, yani eşcinseller, azınlıklar, çingeneler, sol siyasi partiler hatta siyahiler, yani iktidarın ütopyasına bir milim bile mesafe koymuş her canlı, faşizmin şiddetine maruz kaldı. Tarihin her anında olduğu gibi, özgürlük tutkularını kendilerine rüya, iktidarlara kabus edenler, o günlerde de boş durmadı.
(Haberin devamı sayfa 3'te)

"Milliyetçilik alçakların son sığınağıdır"

Bir kıyametin hemen arifesinde olduğumuzu nakışladılar zihinlerimize. Savaşa ismini yazdırdı yüzlerce genç adam. Terörü biterecek olan son(?) savaşa. Daha cüretkâr başka birkaç yüz adam ise kendilerinden olmayanların dükkânlarını yağmalamaya başlamıştı bile

Aralık 1978 "Kahraman" maraş...

29 Eylül de bir minübüsün taranması, 7 si korucu 13 kişinin öldürülmesiyle başlayan ve sınır ötesi operasyon tartışmalarıyla devam eden savaş gerilimi Türkiye'nin gündemine tamamen oturdu. Bu olayların bir kaç hafta sonrasında operasyon hazırlığı yapan Türk ordusuna Dağlıca'da yapılan baskın sonrasında 12 askerin öldürülmesi ve 8 askerin kaçırılmasıyla gerilim doruk noktasına ulaştı. Daha sonrasında olanlar ise bu topraklarda 1980 darbesi sonrasında başlayan ve toplumu tek gövdede birleştiren kültür endüstrisinin (bkz. Halil Turhanlı'nın 21 Kasım 2007 Radikal deki "Birlik ve bütünlük, demokrasi açısından ciddi bir tehlike" yazısı) insanlar üzerindeki etkisinin sonuçlarıydı; sistem yandaşlarını harekete geçirmekte vakit kaybetmiyordu. Sorunu sınır ötesinde arayanların aslında sorunu gerçekten çözme gibi bir dertleri yoktu. Çünkü yaklaşık 90 yıldır Kürtlerin de kendi kimlikleri ve kültürleriyle bu toprakların insanları olduklarını görmezden gelen devlet, sorunu sınır berisi yerine yine sınır ötesinde arıyordu. Sorunu yıllardan beri ismiyle çağırmaktan kaçınıp bunu farklı yalanlarla açıklama yolundan gidenler bu yalanlara yenilerini eklemek zorundaydılar. Savaş endüstrisi de kararını vermişti. Savaş her zamanki gibi iktidarlar'ın çözümüydü ve işte yine başlıyordu; daha doğrusu düşük yoğunluklu çatışmalar şiddetleniyordu.

Hemen, haber programlarında, sabah programlarında, savaş yanlısı köşe yazarlarının çığırtganlıklarında, sınır ötesi operasyonun gerekliliğini anlatan, yeni bir savaş filminin senaryosu yazılmaya başlandı. Savaş hiçbir zaman bu topraklar için unutulmuş bir kavram olmadı zaten ve yer yer düşük yoğunluklu çatışmaların etkisinde bir savaş da, 23 yıldan beri sürüyordu. Fakat militarizmi ve ulusal bilinci tekrar şahlandıracak...
(Haberin devamı sayfa 3'de)

Kaz'ın ayağı öyle değil

Bu memleketin Ermenileri, Yahudileri ve diğer azınlıklar "altınları" için yurtlarından edilmiştir diye gayrı bilimsel bir tespit koysak kimse bize "yalancı" diyemez.. Ölü soyucular bu defa dev şirketler olarak geri döndü ve kanlı paraları için yaşamı yerinden edecekler

Altın. Ne güzel tanımlanmıştır tarih boyunca. Efendilerin kalpleri altındandır. Tarihin tüm katliamları, talanları, yağmaları, gasپları tarihe altın harflerle yazılmıştır. Yılın en iyi topçusu, yılın altın sporcusudur. Verilen ödüller hep altındandır. Altın kemer için boksörler dövüşür.Küreler, ayılar, portakallar, palmiyeler, kozalar hep altındandır. Cennetin ırmakları da altındandır. Altın soykırımcıdır da, yerlileri yok eden altın güney amerikanın koloniciler tarafından istilasına sebep olmuştur.Altını altın yapan üzerindeki kandır. Uğruna ölen yoksa altın, altın olmaz.

Altın arama tarihi tahakkümün tarihidir aynı zamanda. insanın insan üzerindeki tahkkümünün aracı olarak kullanılan altın, 1849 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nde altına hücum döneminde nevada yerlileri yurtlarından etmiştir. Yaşadıkları bölgeler altın sahalarına çevrilmiş ve dönem tekniği olan nehirde altın santralleri açılmıştır. Doğanın kirlenmesi/değersizleştirilmesi gürümüzdeki kadar olmasa da o yıllardan başlamıştır, İlerleyen yıllarda altın çıkartma ve işleme teknikleri ilerleyen teknolojinin de büyük katkısıyla iyiden iyiye ekolojiye doğrudan zarar verir hale gelmiştir. Maden çıkartma tekniklerinin gelişmesi sırasında kullanılan tekniklerin en bilindiği olan siyanürleme tekniği yaşayan canlı türlerine en büyük zararı veren teknik olarak göze çarpmaktadır. Siyanürleme tekniğinin altın çıkarma ve işlenmesi açısından altın üretiminin artmasını sağlayan ve dolayısıyla küresel maden şirketlerinin iştahını kabartan bu tekniğin tarihini kısaca özetleyelim.

Ilk olarak 1783 yılında İsveç'de Scheele'nin siyanür çözeltisinin altını çözdüğünü keşfetmesinden sonra altın üretiminde çok önemli bir dönem başlamıştır.
(Haberin devamı sayfa 6'da)

Mültecinin Laneti

Milyonlarca insanın yer değiştirdiği, değiştirmek zorunda kaldığı bu coğrafyada Türkiye geçiş yolu işlevi görmekte.

18 Ağustos 2007 – Urla'da Afganistan ve Pakistan uyruklu kaçak göçmenleri taşıyan bir tekne aşırı ağırlık nedeniyle battı. Teknede kaç kişinin olduğuna dair bilgiler muhtelif. 45 kişi sağ kvurtarıldı, 6 kişinin cesedine ulaşıldı. Kimi kaynaklar 5 kişinin de kaçtığını söylüyor. Kurtarılanların akıbetlerine dair bilgi yok...

20 Ağustos 2007 – Mültecilik Beyoğlu Karakolunda bir silah patladı. Nijerya'dan gelip sığınma talebinde bulunmuş Festus Okey gözaltına alındı ve o gün karakolda patlayan silahın hedefi oydu. Okey o gün, o karakolda Nijeryalı bir mülteci olarak öldü. Mahkeme olayda kasıt olmadığı sonucuna vardı. Festus Okey 20 yaşında, bir karakolda yanlışlıkla patlayan bir silahdan çıkan kurşunla kasıt güdülmeden öldürüldü.

23 Ekim 2007 – Bir ihbar üzerine Ümraniye Çamlıca gişelerinde bir tıra düzenlenen operasyonda 105 Pakistan uyruklu kişi yakalandı. Türkiye'ye kaçak giriş yapmışlardı ve hemen geri iade için Yabancılar Şubesi'ne başvuruldu ama Pakistan'da patlak veren kriz yüzünden iade edilemediler. Gözetim altında tutulmaları gerekiyordu ve karakolların nezarethanelerine yerleştirildiler. Karakollar, nezarethaneler mülteciler tarafından doldurulduğu için gözaltı gerçekleştiremediklerinden yakınıyordu. Mültecilerin şu andaki akıbetlerine dair bir bilgi yok...

10 Aralık 2007 – Seferihisar'a bağlı Sığacık beldesi açıklarında kaçak göçmen taşıyan bir tekne aşırı yük nedeniyle battı. Tekne Sakız adasına gitmekteydi. Olay Filistin uyruklu iki kişinin kıyıya yüzerek ulaşması ve olayı haber vermesi üzerine öğrenildi. Toplam 6 kişi kurtarıldı, 43 kişinin cesedine ulaşıldı. Teknede 85 kişinin bulunduğu tahmin ediliyor. Kurtarılanların geri iadesi için başvurular başladı. Akıbetleri belirsiz...

Mülteciler zaman zaman gözümüze değen, kulağımıza çarpan, kamyonlar ya da tekneler içindeki görüntüleriyle bir kare içinde önümüzde belirip kayboluveren insanlar. Onlar bu sorunla başa çıkamayan, çıkacak yollar arayan, devletlerin tanımladığı şekliyle "dini inançları, siyasi görüşleri, ait olduğu sosyal grup, ırkı veya milliyeti gibi beş sebepten biri yüzünden ülkesinde zulüm göreceğine dair haklı bir korku taşıması ve bu korku nedeniyle ülkesini terk edip"(Cenevre Sözleşmesi) başka bir ülke arayan insanlar.
(Haberin devamı sayfa 10'da)

Anarşi Mümkündür, Çünkü ...
Ahali'nin Gündemi
Sayfa 8-9

Darfuru Görmedim...
Altay Karakeçili
Sayfa 14

Duyup da inanamadıklarımız
Daatma Gendini
Sayfa 5

İşgali Kurtarmak
Cemil Cahit Selimoğlu
Sayfa 4

Anneye Ve Babaya
Abdülkadir Çiçek
Sayfa 11

Büyük Birader Ankara'da
Hinder Nesazî
Sayfa 13

AHALİNİN HAL-İ PÜRMELALİ

Yaygın medyanın yapay düşünsel üretimi ve sunumu karşısında durduğumuz noktada anlatmak istediklerimizin somut bir yansıması olarak çıkıyor bugün Ahali. Sıklıkla sorgulanan gerçekleri anarşist bir bakış açısıyla anlatmayı şiar edindiğimiz yazılar anarşist tarihten güncele her türlü üretim ve tüketim ilişkisinden çokça değindiğimiz ekoloji olgusuna kadar birçok konuya vurgu yaparak, sürekli kendini yenileyen bir nitelik kazanma çabasında. Bu çaba özellikle sistemin, oluşturduğu ayrıcalıklıların yararına, bireyler üzerine yıktığı zorunlulukların ve çıkar odaklı sorumlulukların farkında olan ve bunların karşısında anarşizan bir anlayışla durabilen kişilerle de ortak paydada buluşabilmek adına gösterilen bir bilincin ürünüdür. Bir bütünü koruma çabası da denebilir buna, dünya kadar büyük bir bütünü, 'yığın'la insanı,oysa ilk elde seslenebileceğimiz bir siz, yani okuyucularımız varsınız o bütünde,ama yine de, çağrımız herkes için olabilsin; çünkü bizim hala umudumuz var ya da var olan kokuşmuşluğa karşı bir sözümüz. Evet,yeryüzü bir bütündür bölünemez.

Var olan sınırsız bilgi ortamında toplumu sağanak bilgi bombardımanına tutan medyanın aksine konuşmak; bugün yanlışa düşmek ya da yanlış bilgilendirmekle aynı anlama gelirken belli bir ideoloji ekseninden toplumla buluşmak adına yapılan çoğu girişim kısa sürede baltalanıyor. Öyle ki içinde bulunduğumuz yoğun faşist ve şoven propaganda sürecinde Ahali'de kullandığımız ya da kullanacağımız çoğu ibare birilerinin canını sıkabilecek türden. Tam da bu aslında sistemin anarşist söz üretenlerdenn bir nebze de olsa çekindiğinin bir kanıtıyken aynı zamanda bu yönüyle biraz da cesaretlenmemizi sağlayan bir etken oluyor. 82 anayasasıyla dimağlara çokça gark edilen apolitik tavır günümüzde okumayı okulla karşılayan hastalıklı bir görüşe zemin hazırlamışken statü kaygısı bireyleri içinde bulundukları toplumsal krizin dışındaymışçasına yaşamalarına neden oluyor. Ve aynı neden bu gidişata son vermek isteyenlerin önünde statüko bağımlılarından ayrı olarak bir tutuma itiyor insanları. Çoğu kez, iktidarı eleştirmek bile bu tutuma göre bir nevi Donkişotluktur ya da boşa harcanan efordur. Bu kara cehaletin, uyurgezerliğin açık adı aymazlıktır. Duruma buradan baktığımızda farkındalık ve tavır geliştirmenin yani teoriyi pratiğe dökmenin ancak iyi bir tarih okuması yoluyla, resmi tarihin yanlılığının algılanmasıyla ve medya günlüklerinin sıkı bir gözden geçirmesiyle gerçekleşebileceğini söylüyoruz. Gazetenin bu anlamda teoriyle birlikte pratik çözümleri de esinleyebileceği düşüncesindeyiz.

Ahali'nin anarşizmle ilişkilendiği nokta en başta devrim istencidir. Nihil mefhumlara bağlı salt kaos düşleri, sadece psiko-politik bir tavır gerçekleştirebileceği inancıyla kendini kapatır. Sığ bir emek mücadelesine kendini mahkum eden hareketlerin daha sol ya da daha sağ alternatiflerini yaratmak, solu düzeltmek bizim amacımız değil. Ahali'ye yazılan her haber özünde yaşamı ve devrimi 'bir' kılmak içindir. Sistemin kendisine uyumlanmanın önünde durabilmek adına yazınsal anlamda bu sürecin post-travmatik etkilerinin yanında çözüm önerileri sunabilme çabası içindeyiz. Anti-militarizme olan vurgu bugün açık faşist tehdide karşı daha da yaşamsaldır. Memleketin siyasal gündeminden fırsat bulup dünyaya bakılacak olursa görülür ki kimi vicdanların savaşa ve insanyiyen küresel düzene olan itirazı hiç de hafife alınanamayacak boyutlardadır. Önemli olan 'insan yığınları'nın yanında ne yapabileceğimizi, nasıl bir yaşam örgütleyeceğimizi bulmaktır. Bu coğrafyada salt bir var oluş çabasından daha çok, şeylerin anarşi adına yapılabileceğini gösterebileceğimize dair bizim hala umudumuz var.

Sermaye birikimi kar marjlarını, artan cirolar satış primlerini, yükselen borsa ahmakların ceplerini doldurdursun fakirlikten ağzı kokan toplum buna sessiz kalsın. Memur maaşlarına göstermelik bir zam gelsin asgari ücret % 6 arttı diye insanlar bayram etsin,7 yaşındaki bir çocuğun aldığı şekerden devlet katma değer vergisi kessin, bir annenin ölen oğlunun ardından dökülen gözyaşlarını hikmet-i devlet banknotla sildirsin, Kürtlere küfredilsin Ermeniler katledilsin, şaşkınlıktan gözü dönen toplum buna sessiz kalsın. Olur mu? Oluyor... Tabi sessiz kaldığımız yerde sadece bunlar olmuyor, yaşam alanları sınırlanmaya başlıyor yoğun baskı ortamından kaçmaya çalışan masum insanlar üstüne mülteci yaftası yapıştırılıp cehennem bildikleri topraklara geri iade ediliyor. İnsan haklarını savunanlar bugün hainlik damgasını yiyor, barış uğruna savaş verenler sokakta öldürülüyor ve daha yüzlercesine bugün düzen ortamı diyen düzenbazlar yarından bahsederken geçmişi kınayabiliyor, kan kusuyor toplum ve buna kızılcık şerbeti içtim diyor, demezse de zaten ona dedirtiliyor. Bütün bunlara düzen diyenler riyakâr mı sadece? Görmezden gelenler sadece kara cahil ve bizler de sadece Donkişotlumuyuz bu durumda? Hayır, bizce çok daha fazlası!!!

Hayata dair bir çabayı toplumun her kesimine ulaştırabilmek temelde hepimizin arzusu. Bu yönüyle anarşizm, ideolojilerden farklı olarak siyasal olduğu kadar nüvesini hayatta da bulan ve kendini doğadan kopmadan yaşama atfedebilen bir sinerjiye sahiptir. Dizginlenen çoğu değere karşı çıkmak çok cepheli bir mücadeleyi de beraberinde getirecektir çünkü bu değerler klişeleşmiş ahlak kurallarından teorize edilmiş rejimlere kadar uzanan geniş bir alanı besler. Bu yüzden sendikalizmden feminizme kadar olan tüm mücadele biçimlerinin anarko yorumları egemen düzene antitez üretirken,anarşistler her cephede kendilerine örgütlenme ve hareket zemini bulabilirler.Bu, sistemin ayrı noktalarına daha yoğun bir güçle odaklanmayı sağlayan bir hareketliliktir. Her şey bu kadar gözler önündeyken durup düşünmek ve zamanı yavaşlatmak gerekir. Zamanın ruhuna yenik düşmek her zaman insanı kaybettirir insana. İnsanın insanlığını,muhakeme yeteneğini ve vicdanını körelte körelte yok eder. Hele bir de edilgenlik çoğunluğun özelliği olmuşsa tek tek bireylerin hiçbir anlamı kalmaz, bir kere 'biat edin' denildi mi aynı kalabalık elinden gelse onlarca defa 'biat eder' ama zinhar sorgulamaz. Kalabalık her zaman yanıltıcı olmuştur zira kalabalık her zaman koşullandırılmış bilgiye mahkûm edilmiştir, kendi mahkûmiyetini onaylarcasına da kendi içerisinden çıkan özgürlük seslerine ya kulağını tıkamış ya da özgürlüğün kendisini yasaların sahte güvencesiyle tevkif etmiştir. Dolayısıyla demokrat kesimler yanılgıya mahkumdur, tribünlere oynayan mantalite de demokrat geçinir durur, milliyetçilik kadar yakın bir sığınaktır bu da. Ekmek aslanın ağzındayken kimse hak hukuk tanımaz, kimse kimsenin gözünün yaşına bakmaz. Kadim dünyanın "Ey Ahali!" diye seslendiği insan yığınlarına inatla hitaben: Bizim hala vicdanımız var ve de sizlere bir şeyler anlatmak adına direttiğimiz peygamber sabrımız.

Yalan ülkelerin ve yalan uygarlığının zindanında her yürek devrimci bir hücredir. O zindan yıkılacak, cehennem yakılacak; yeryüzü, gerçeğin maskesini takmış kabuslar dünyası olmaktan çıkarılacak!

Gün geçtikçe seni rahatsız eden şeylerin sayısı artıyor. Gün geçtikçe sende bir şey azalıyor. Kendini her an bir kefeye; kefenin diğer ucuna da hayallerini koyduğundan bunu iyi biliyorsun. Bu acı muhasebeyi yapmadığın tek bir an bile yok. Bu muhasebenin sonucunda sen hep borçlusun. Yitiyorsun. Kendinden uzaklaşmaya başlıyorsun. Bir yerlerde bir kendin var. Onu rüya gibi hatırlıyorsun. Geçmişte... Büyüklerinin sana "çocuk" dediği güzel günlerde kaldı bir şeyler. Adını tam koyamadın. Olması gereken başka bir şey, ama olan bambaşka. Tependen tırnağına. Ruhundan etine. Her yerde fark ediyorsun eksikliği(ni) Mesela, evden çıkmadan önce aynada baktığın yüz, "ne istediğini bilen insan" yüzü değil. Giydiklerin, az önce yediklerin, gündelik rutinin hiçbir detayı tamamlayamıyor eksik parçayı. Hem zaten sen, o yüze sahip insanlara imrenerek bakıyorsun. Ve sen son zamanlarda sadece "imrenerek" bakabiliyorsun. Utanarak bakıyorsun. İç çekerek bakıyorsun. Sen yalnızca bakan bir insansın. İzleyen. Bu halinle herşeyin dışında. Ne yapsan olmuyor. Kendinden emin bakışlarla adımladığın sokaklar, kasılarak sürdüğün aracın, geçtiğin her dükkânın önünde de, seni vitrinlere çeken o şatafatlı görüntünün arkasındaki dünya, seni bir türlü rahatlatamıyor. Gün biterken, işten, okuldan ya da her neredeysen oradan eve dönerken alıyorsun acı yükünü. Umudun bu: TV'nin karşısında hangi kanalı izleyeceğini, hangi diziye iç çekeceğini, hangi yarışmada zengin olacağını, hangi haber bülteninde küfredeceğini hesaplıyorsun. Bir günlük kof starların hayatındaki bir günlük işgalleri, seni mutlu edecek. Sabah sabah TV'de, yüzleri gülmeye programlanmış, ekranı pembeye boyayan efendilerinin soytarısını, senin yan komşuna benzeyen kadınların dertlerini ikiyüzlü bir alçaklıkla deşmesini izleyeceksin. Ama her şey, bütün o yersiz çirkin oyun, o bilindik jenerikle bitecek. Televizyonu bu yüzden kapatmak istemiyorsun.

Olur mu? Acaba o boşluk dolar mı? Hevesle bir kanaldan diğerine zıplayarak çözebilir misin bu çılgın denklemi. Çok bilinmeyen, çok bölen, çok eksilen var. Artan, sen olmuyorsun. Sanki senin için kurulmuş bir denklemin kökünü ve hatta karesini zorluyorsun. Artan hep Vatan oluyor, Bayrak oluyor, hiç yalınayak basmadığın Toprak oluyor, Generallerin omuzlarındaki yıldızlar oluyor, parlamentoların ceylan derili koltuklarda semiren ceylanları oluyor, bankaların kasaları oluyor, şirket patronlarının göbeğinin çapı ve boyunlarının yağı oluyor... Eh yani, Her! Şey! Vatan! İçin! vatan yani bir türlü uğruna ölenlere doymayan düşmanını kapısından eksik etmeyen; gün gelip uğruna savaştığını söyleyeni besleyen, gün gelip sokağa salıp düşman aratan, gün gelip uğurlarında savaştırdığını öldüren tam bağımlı ya da bağımsız ceberrut. Seni hapseden bu denklemin içinde: Eksilen ve ezilen sen.

Sadece sen ve ben! Yalnız sen ve ben içindeyiz bu çıkmazın. Öyle mi? Bilmiyorsan söyleyelim: Herkes aynı numarayı çekiyor. Aynı hileye yatıyor. Yani "yalnızım ve çaresizim" yalanı bir şey anlatmıyor artık. Milyonlar tek kişilik şehirlerde tek kişilik kaygılarıyla yaşıyor. Matematik bilmeye gerek yok. Sen kendini ve beni sayabilirsin. Üstüne tanıdığın herkesi hiç çekinmeden ekleyebilirsin. Yaşamak dediğin bir delikten diğerine girmek, bir kuytudan diğerine sığınmak. Yaşamak dediğin... Yoksa buna yaşamak mı diyelim?

Eski bir filozof hayatta her şeyin kişinin kendi rüyası, hayali olduğunu söylüyor. İnanmayanı aksini ispat etmeye davet ediyor. Elbette kimse aksini ispat edemiyor. Filozofun haklı olduğunu var sayalım. Senin rüyan bu mu? Senin yarattığın dünyan bu mu? Doğduğun günden ölene kadar "yaşama"nın reçetesinin verildiği, "yaşama"nın noktasından virgülüne hapsedildiğin bir dünyada, insanlık tarihinin tahakkümler dünyasının enkazı altından yeniden renk veriyoruz yaşamlarımıza sesimize. Elbette ki hayallerimiz var olan gerçeklik yerle bir olana değin paradokslarıyla devam edecek. Ama bu, bugünün meşrulaştırılması değildir. Yaşam dediğimiz şey bizim için şimdi yaşanandır. O yüzden artık yalnız olmamalıyız. Önde yürümemizi istiyorsan öncü olamayız. Arkadan izlemeni bekleyemeyiz. Yoksa sen, sen olarak kalırsın, biz de "biz". İşte tam da bu yüzden sen okumaya devam edersin biz de yazmaya. Yalnızlığın içine hapsettiğin/edildiğin çember seni belirlememeli. Çemberin hangi noktasında olursan ol; sesini/mizi yükseltmek, yaşamlarımızı hayallerimizle bugünden buluşturmak ve yaşamaya başlayabilmek için hep aklımızda olmalı

"Birimiz bile özgür değilsek hepimiz tutsağız."

AHALİ
Aylık Haber FIkir Yorum Gazetesi
Yerel Süreli Yayın
Ocak 2008, Sayı 1
Sahibi ve sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Cemil Cahit Selimoğlu
İletişim Adresi: Mithatpaşa Caddesi 30A/29 Yenişehir/Ankara
Tel: (312) 434 47 54
ahaligazetesi@gmail.com
Basıldığı Yer: Ümit Ofset Matbaacılık - Kazım Karabekir Caddesi No: 41/1-2-3-9 Iskitler/Ankara
ISSN 1308-0431

1. saydadan devam...

3 Kasım'da Ankara'da yapılan kitlesel mitinge, Memleket Ahali'sinin Kara çocukları, kara bayraklarıyla katıldı.
Pankartlarında Gündemin can damarını tek cümlede anlatan anarşistler, "Kuduruk Medya Azdırır, Ceberrut devlet Savaştırır, Şirketler Hep Kazanır" diyerek Faşist Güruha, Ahali'nin, iktidarın ütopyasını ve yalanlarını var etmeyeceklerini gösterdi. 3 Kasım öncesinde olduğu gibi sonrasında da, yaşadıkları her yerde, katillerin çirkin yüzünü kan bürümüş gözlerini, Memleket Ahalisine afişleri, bildirileri ve bütün güçleriyle, göstermeye devam etti. İktidarın kolluğu Ahali'nin Kara Çocuklarını göz altına aldı, okullarda soruşturmalara maruz bıraktı. Bu toprakların her yerinde Anti-faşist Ahali, direnmeye devam etti. O günden bu güne, postallı efendiler, milyonlarca dolarlık uçaklarla iki kere anadolu sınırlarının dışına bombalar yağdırdı. Devam edeceklerini anlatıyorlar. Bir savaşı bitirmek için değil, başka türlü var olamadıkları için .

YUVARLAK MASADA BAŞ KÖŞE SORUNSALINA DAİR

Fiziki ve toplumsal dünyadaki fenomenin gerekli bağlantı ve silsilesinde kendilerini ifade eden doğal yasaların kaçınılmaz gücü olarak ele aldığımızda otorite, tarihsel süreçte toplumun evrilerek bu güne getirdiği insanlığın takdiri ilahisi, özgür iradenin sırtına vurulan dini determinzm kamçısıdır. Gücün meşrulaştırma yoluyla hazırlanan bu bileşiği yeniden ayırdığımızda gücün tek başına bir yetenek, meşrulaştırılmış gücün ise bir hakka dönüştüğünü görürüz.Bu yetenek normatif anlamda yönetme hakkına işaret eder ve zaman içinde moral bir iddiaya dönüşür.Bu iddiayı ehlileştiren toplumu itaate sürükleyendir; yani meşrulaştırılmış güç: otorite.

Toplumun toplum için varettiği bir üst yapı, bu itaat bağımlısı gücü bireylerin refahı adına bir araç olarak kullanmayı öngörür. Böylelikle insani temel ihtiyaçların en iyi şekilde karşılanabileceği özel alanları gerek zorbalıkla; yani yeteneği olan güçle, gerekse evrensel anlamda meşrulaşmış gücünün tehdidiyle oluşturarak bu alanı organize eder. Bu organizasyon devlettir. Devletin varoluş amacı temelinde tebasına hizmetken geçmişten günümüze evrilen terör ve tiran kimi zaman bürokrasinin gücünü atletmiş, velev ki bazen bürokrasinin bir uzantısı olma eğilimi göstermiştir. İşte tam da böyle bir durumda devletlerin salt varolma çabaları masum insanların yaşam haklarını ellerinden almakla kalmamış, özyaşamsal duygularını büyük bir hoyratlıkla katletmiştir.işte tamda böyle bir organizasyonun felaketi söz konusu olduğunda toplumun içinden çıkacak bir ses veya herhangi bir direniş, yine devleti gerektiğinde vareden toplumun, sigortası olacaktır.Unutmamalı ki devleti var eden toplum insani hak ve özgürlüklerde sınırsız bir iradeye sahiptir. Bu irade rasyonalizmi temel alarak insanlığın çıkarına bir fetva veriyorsa ve bunun adına denenmiş yöntemler insanlık tarihinin net olarak ya da zımnen bir ayıbını teşkil ediyorsa denenmiş reformist hareketler ya da yenileştirilmiş düzenlemeler toplumsal hezimeti önleyemiyorsa baştakilerin iktidar veya benzeri bi ihtirasını diğerlerinin ölerek karşılaması. siyasetin geliştiridiği yıkım. Ayrımcılığın en net göstergesi ise bu organizasyonun lağvedilmesinde rasyonalist bir iradenin ürünü değil midir?Bu bağlamda zabt-u rabtın reddi insanlığın insanca yaşamında kazandığı en yüksek irade,basiretsiz gördüğü toplumun mesnetsiz kavramlarına yüklediği yeni bir anlam, ve sosyopsikolojinin sol literatürden söküp aldığı metadır.

Devlete bağımlı olarak varolan iki ayrı meşru güç geleneksel ve karizmatik otorite olarak sınıflandırılabilir. Geleneksel otoritede iktidarın kaynağı yerleşik inançlar ve geleneklerdir. Ataerkil aile yada feodal toplum hep bu geleneksel olarak meşrulaştırılmış gücün yansımasıdır. Böyle toplumlarda düzen ağır değişir çünkü itaatin kaynağı devlet haricinde soyut bir inanıştır. "Karizmatik otoriter" bu hiyerarşinin en altında yer alır ve onun bu meşru gücünün sürekliliği olağan üstü gibi görünen niteliklerinden kaynaklanır. Çünkü Büyük bir kahraman ya da önderin sürekliliğinin temini geleneksel otorite geleneklerin ve inanışların teminide ne yazık ki devlet olacaktır. Böyle bir hiyerarşi zincirinde zincirin baş halkası kopmadıkça diğer halkaların yenisi her zaman eklenir, eklenecektir.

"Milliyetçilik alçakların son sığınağıdır"

1. sayfadan devam

25. sınır-ötesi operasyon, tek gövdede birleştirilmek istenen toplum için önemli bir prova olacaktı. Roller paylaştırılmış, sınır ötesi operasyonun gerekli olduğu her yerde kazınmıştı zihinlerimize. Evet, şark cephesinde yine yeni bir şey yoktu ve sezon 23, bölüm 25 başlıyordu. Ve diğer 24 bölüm gibi bu bölümün sonunda da yine kan, yine gözyaşı vardı.

Ensest Bir İlişki

Bu süreçte, düşük yoğunluklu giden devlet ve medya arasındaki kur ilişkisi kendi boyutunu da aşarak ensest bir hal aldı. Öyle ki bu, diğer "kardeşlerini" de dışarıda bırakmayan bir arzu haliydi. Çatışmaların ardından feryat figan olan görüntüler, daha sonrasında nefret ve kan, devamında da intikam olarak sıralandı. Apoletli medyanın kamuflaj takmamış halkımızı meydanlara sürüklemesinin ardından daha muayene olmamış öğrenci milletini askere çağırmak da uzun sürmedi. Eline Türk bayrağı alan binlerce insan sokaklara döküldü, okullarda, üniversitelerde gösteriler düzenlendi. Ülkenin ana çimentosu harekete geçtiğinde kampüslerin duyarsız kalması, pekâlâ hayırsız evlat tanımına uyacaktı. Hayırsız evlatların hayırlı vatanlarına olan sevgisiyle kampüslerde binlerce tek yürek olmuş "kardeşler", "hepimiz mehmetçiğiz" haykırışlarıyla bu ilişkide dışarıda kalmamış oldu. Bu ülkenin kime ait olduğunu unuttuğumuz zamanlarda, bizlere toplumsal haykırışlarıyla gerçeği hatırlatanlar bir rahatlama refleksinden sonra sigarasını yakıp gündelik hayatın hizaya girmesini sağlamaya başladılar.

Bir kıyametin hemen arifesinde olduğumuzu nakışladılar zihinlerimize. Savaşa ismini yazdırdı yüzlerce genç adam. Terörü biterecek olan son(?) savaşa. Daha cüretkâr başka birkaç yüz adam ise kendilerinden olmayanların dükkânlarını yağmalamaya başlamıştı bile. Birlik ve bütünlüğün haşmetli çerçevesi tekrar çizilmiş, bu çerçevenin içine sığamayanlar azarlanmış, korkmaları ve sinmeleri beklenmeye başlanmıştı. Genelkurmayımız ise sokağın hezeyanına tamah ediyor, teşekkürlerini bildirmeden geçemiyordu. Sokak tam kıvamındaydı. Bizi, "Öldürmezsen, Öleceksin"e inandırabildirdiklerinde ereceklerdi muratlarına.

İstenilen olmuş, tüm ülke tek vucut halinde bu ilişkide yerini almıştı. Buna yükselen milliyetçiliğin yansımaları diyenler, yıllardır okullarda, iletişim araçlarının her birinde, sokakta, tribünde kafamıza yavaş yavaş ve sinsice kazınılan milliyetçiliği ve ulus bilinci palavralarını görmezden gelmemeliydi. Bu tepkiler birden ortaya çıkmamıştı.Her bir adımda yavaş yavaş işlenmişti zihinlerimize.

Ölüseviciler

Daha sonrasında kaçırılan 8 asker salıverildi. Tarafsız medyamızdan salıverilen askerler için, istemeyiz ama yan cebimize koyun, görüntülerinin gelmesi gecikmedi. Şanlı ordumuzun 8 askeri nasıl oluyordu da ölmeden düşmana teslim oluyordu. Bir de çay içerken ki o fotoğraflara ne demeliydi. Nasıl oluyordu da kaçırılan askerler CANLI serbest kalabiliyordu. Sonra da sevinemediğini ağzından kaçıran politikacılar tüm devlet erkanının duygularına tercüman oluyordu. Duygularımıza sponsor olamayan medya "geri gelmeseler daha iyi olur muydu olmaz mıydı"yı tartışmaya açtı. Şehit ol(a)mamış 8 asker ve sevinen anneler ne kadar haber değeri taşıyabilirdi ki? En azından savaş için sınır kapılarında gösterilebilecek militarist yığınaklar ve gitmişken alınan canlı çatışma görüntüleri eminim bu 8 askerin serbest kalma üzüntüsünü unuttubiralirdi.

İnsan hayatının neye malzeme olduğunu, bir kez daha gözümüzün içine baka baka haykırdılar, kan üzerinden, bekalarını sağlamlaştıranlar. Askerlerin ölmesini yıllarca nefretle kınarlarken cenaze törenlerinde boy gösterirlerken, askerlerin yaşamasına neden sevinmiyorlardı(?) Yoksa amacın başka bir şey olması içten bile değildi.

Oysa ki filmin bu bölümüne, sınırdışı operasyon girişiyle iyi başlanmış, çatışmalar ve daha sonrasında ki halk galeyanı ile medya, seyirciyi ekrana bağlamış fakat yönetmen, filmin sonunu iyi yansıtamamıştı. Bu filmin yapım süreci süresince bir kaç aksaklık ve bir kaç çatlak ses olsada filmin yapımcıları bunu montajda düzeltmesini iyi bildiler. Özellikle sergilenen oyunculuk takdire şayan bir performanstı. Kamera görüntüleri ise duygu yoğunluğunu biraz abartsa da insanları gerçekmişcesine alıp götüren bir tarafı da vardı. Filmin farklı bir hikâyesi olmasına karşın, geçmişte izlediğimiz benzerlerini de andırmıyor değildi. Filmin bu bölümü şimdiden en sevdiğimiz ilk 10 savaş filmi arasında ilk sıralara yerleşti bile. Ayrıca hasılat rekorları kıracağı ve yıllarca kapalı gişe oynayacağından eminiz ve siz seyircilere bir müjdeli haber verelim filmin 26, 27 ve 28. bölümleri de yolda.

Bilindik Son

Bu iki üç aylık süreçte karşılaştığımız görüntüler aslında kapitalizmin gerçek yüzüydü. Bizi efendilerin çıkarları doğrultusunda oradan oraya sürükleyen, bu kirli savaşın bir tarafı olmak zorunda bırakan veya olduğumuz yere çivileyip sindiren, korkutan, hareketsiz bırakan ve bizi olanlara karşı umursamaz hale getiren kapitalist oyunun kendisi. Berkman'ın dediği gibi "Savaş, körü körüne itaat, düşüncesiz bir aptallık, sebepsiz bir yıkım ve sorumsuzca cinayet işlemek demektir. İşte kapitalizm tam da budur: arkadaşınızı yok ettiğiniz veya onun tarafından sizin yok edildiğiniz bir yamyamlık sistemi. İşte bu hem savaşta hem de barıştaki gerçek kapitalizmdir, gerçek niteliği savaşta maskesizdir ve daha belirgindir." (Alexander Berkman ,1929).

Politikacılar, iktidarlar ve onların medyaları inanın size bir teşekkür borçluyuz. Samimiyetiniz bir kez daha tescillendi. Kirli savaşın kimlerin işine geldiğini bizlere bir kez daha gösterdiniz.

İŞGALİ KURTARMAK

Paralı asker timlerini Iraklılar 'kara ölüm', 'kudurmuş köpekler', 'tetik budalaları', 'kiralık silah', 'mossad' diye adlandırıyor. Bu kiralık silahların yaygın çalışma yöntemi yine Iraklıların deyişiyle 'önce vur, sonra soru sor'.

Dünya medyası'nın 5 yıldır kaydettiği işgalde Eylül ayında manşet olmaya değer yeni bir gelişme yaşandı. 16 Eylül'de Bağdat sokaklarında sıkışan trafikte Blackwater Security Consulting'e ait bir zırhlı araç konvoyundan önce havaya sonra etrafa görünürde bir neden olmaksızın ateş açılmaya başladı. Konvoydaki Amerikalılar otomatik silahlar ve roketatarlarla bir süre hareket halindeki her şeye ateş açtılar. Yayalar, otomobiller ve bir otobüs tarandı. Sonra gökte beliren küçük siyah bir helikopter konvoyun çevresindeki alanı tekrar taradı. Video kayıtlarında görüldü ki, tüm bu dakikalar boyunca Blackwater çalışanlarına ne ateş açılmış, ne taş atılmış, ne sonradan ateşle karşılık verilmişti. Hiçbir kışkırtıcı harekete maruz kalmamalarına karşın çevreye ateş eden Blackwater özel güvenlik elemanları 17 Iraklı sivili öldürdü.

Aşırı tepki vermeye, ilk ateşi açmaya, karşı ateş açılmasa da aşırı tepki vermeye devam etmeye meyilli Blackwater, Irak'taki ABD diplomatlarını ve işadamlarını korumakla görevli. Görevine layık olmak için son iki yılda rapor edilmiş 195 çatışmaya girdiği, sivillerin öldüğü bazı çatışmaları gizlediği ya da eksik rapor ettiği, son üç yıl içinde rastgele sivil vurmaktan uyuşturucu kullanmaya varan (gizlenememiş) çeşitli nedenlerle 122 çalışanını işten çıkarmak zorunda kaldığı belgelendi.

Bu paralı askerlerin bir kısmı Bosna'da, Afganistan'da, Somali'de, ilk Körfez Savaşında, Güney Afrika ırkçı rejimin iktidarda olduğu yıllarda sayısız cinayete karışmış 'kariyerli' isimler. Adnan Bostancıoğlu'nun 19 Mayıs 2007'de Birgün'de yazdığı gibi güvenlik şirketleri bu gibilerin ön planda görünmesini istemiyor, adları ve varlıkları ancak öldürüldüklerinde ortaya çıkıyor.

British Special Air Force ve US Special Force gibi en seçkin birliklerde yetişmiş bu şöhretler günde 1500 dolar kazanıyor. Henüz onlar kadar yetişmemiş ama hadise yaratmakta eskilere göre daha cevval olan diğer yarısı ise özel sektörde kazançlarını dörde katlayacak olmanın karşı konulmazlığıyla ordudan erken ayrılmış 20'li yaşlardaki gençler oluşturuyor.

'Kiralık Silahlar'ın çoğu Amerikalı ya da Britanyalı. Yıllık gelirleri ortalama 180 bin dolar. Bu açıları üzerlerinde üniforma yokken tanımanın kolay bir yolu da free-shoplarda purolara ve Jack Daniels'lara olan iştahları.
Irak'ta bugün Şilili, Filipinli, Kolombiyalı, Bosnalı ve hatta Nepalli paralı askerler bile var ve tahmin edileceği gibi daha ucuzlar.
'Devlet nedir?' sorusuna Max Weber'in yanıtı: 'toplumda şiddet uygulama tekelini elinde bulunduran örgüte devlet denir' idi. Irak savaşı yeni bir model ortaya koydu. Şimdi Irak'ta160 bin Amerikan askerine karşın onun 40 bin fazlasıyla 200 bin sözleşmeli özel güvenlik görevlisi çalışıyor. 181 şirkete bağlı çalışan bu 200 bin sözleşmeli özel güvenliğin 48 bini doğrudan tam gün eli tetikte paralı asker statüsünde.

Paralı asker ordusunun koordinasyonu görevi Pentagon tarafından eski bir Birtanya ordusu mensubu olan Tim Spicer'a verildi. Falkland'da, Kuzey İrlanda'da ve Bosna'da savaştıktan sonra 1996'da emekli olup özel sektöre geçen Tim Spicer paralı ordular kurarak çokuluslu maden şirketlerinin korunması ya da 'yasal' hükümetlere operasyonel destek sağlanması görevlerini aldığı Papua Yeni Gine, Sierra Leone Ekvador Ginesi'nden şirketinin adı muhtelif komplolara ve skandallara karıştığı için kaçmak zorunda kaldı ya da kovuldu.
Tim, 'paralı asker' ya da 'kiralık silah' gibi kavramlardan hazzetmiyor ve kendisini 19. yüzyılda 'medeniyet için savaşan' İngiliz serüvencilere benzetiyor. Yılda 20 milyon dolardan fazla kazanıyor ve tıpkı James Bond gibi Aston Martin'e biniyor, tıpkı Nicolas Sarkozy gibi güzel ünlü kadınlarla çıkıyor. Güney Londra'da bir konakta yaşıyor. ABD'ninkinden sonra, Irak'taki ikinci büyük işgal ordusunu, paralı askerler ordusunu komuta ediyor.
Merkezi Kuzey Carolina'da bulunan Blackwater Security Consulting'in kurucusu ise Deniz Kuvvetleri Özel Birliği SEAL'den ayrılma 38 yaşındaki Eric Prince. Prince aynı zamanda şirketin patronu ve Cumhuriyetçi Parti'nin en büyük bağışçılarından biri. Her an göreve hazır 21 bin askeri, 20 savaş uçağı-helikopter filosu, sayısız zırhlı aracı var. Bush yönetimine yakınlığı nedeniyle, Şirketi Blackwater 'cumhuriyetçi muhafız' olarak anılıyor.
2004'te Irak'ta direnişin kalbi konumundaki Felluce'nin ABD ordusunun başlattığı saldırıyla yerle bir edilmesinin hemen öncesinde de Blacwater'ın koruduğu bir araca Iraklılarca saldırılmıştı. Dört Blackwater elemanı bu sırada kalabalık tarafından linç edilmiş, ABD ordusu, Blackwater'a yapılan bu saldırıya yanıt olarak başlattığı operasyonda binlerce Felluceliyi öldürmeyi başarmıştı.

Bir Iraklıyı nedensiz yere öldürmek ve cesedin yanına kanıt yerleştirmekle suçlanan Amerikalı üç keskin nişancının 2007 Eylül ayında yargılanmaları sırasında, Pentagon'un bazı keskin nişancılara 'yemleme' adı verilen yöntemi kullandırdığı ortaya çıktı. Söz konusu yöntemde, bomba fitilleri, plastik patlayıcılar ve cephanelikler 'yem' olarak askerler tarafından gelişi güzel ortalığa bırakılıyor. Nişancılar dışındaki birçok asker 'yemleme' malzemelerini biliyor ancak bunların ne amaçla kullanıldığını bilmiyor.
Yemleri almaya kalkan Iraklılarsa silahsız ve sivil bile olsalar keskin nişancılar tarafından öldürülüyor.
Daha fazla direnişçi öldürmeleri konusunda komutanlarının baskısı altında olduklarını söyleyen keskin nişancılar, 'yemleme' nesnelerini bulan, alıp gitmeye kalkan Iraklıları, söz konusu 'savaş' malzemesinin ABD askerlerine karşı kullanılacağının işareti olarak görmek ve vurmak durumunda.
Amerikalı askeri yetkililerse uygulanan programla ilgili olarak açıklama yapmayı reddediyor. ABD ordusu sözcülerinden Paul Boyce, "Düşman savaşçıları hedef almak üzere kullandığımız özel yöntemleri tartışmayız. Iraklıların öldürülmesini öngören ve ölümleri yasal gösterme amaçlı gizli programlarımız yok" diyor.

İşgalcilerin güvenlik sorunları hemen her fırsatta böyle yapay biçimlerde derinleştiriliyor. İşgal valisi Paul Bremer'ın görevini devretmeden önce hazırladığı 17 nolu kararnameye göre yabancı güvenlikçiler Irak mahkemelerinde yargılanamıyorlar. Yine özel güvenlik şirketleri Irak'ta kayıt yaptırmak ya da silah taşımak için ruhsat bulundurmak zorunda da değiller. İşgalcilerin güvenlik sorunu çeşitli yollarla derinleştikçe paralı askerlere duyulan ihtiyaç da artıyor.
ABD 2003'te 'sorun yaşamadan' ve çabucak zaptedeceği iddiasıyla Irak'ı işgal etti. Yeni Irak, devasa bir petrol kaynağı ve Ortadoğu'nun denetimi için bir üs olacaktı. Beş yıl sonraysa özel güvenlik şirketi Blackwater'ın 'İşgal Kalesi' haline getirdiği 'Yeşil Bölge' dışında Amerikan güçleri hala her yerde 'denetimi sağlama mücadelesi' veriyor.
Yeşil Bölge'nin dışında da operasyonel küçük birlikler halinde hareket eden, otomatik silahlar ve roketatarlar taşıyan, zırhlı ciplerle konvoy halinde dolaşarak 'koruma görevi' üstlenen paralı askerler mevcut. 150 km. hızla giderken saldırıya uğradıklarını düşünerek rastgele ateş açmaya başlayan paralı asker timlerini Iraklılar 'kara ölüm', 'kudurmuş köpekler', 'tetik budalaları', 'kiralık silah', 'mossad' diye adlandırıyor. Bu kiralık silahların yaygın çalışma yöntemi yine Iraklıların deyişiyle 'önce vur, sonra soru sor'.
16 Eylül'deki saldırıdan sağ kurtulan bir Iraklı ile saldırıda yakınlarını kaybeden üç aile, Blackwater aleyhinde Irak'ta açamadıkları davayı ABD'de açtı. Suçlamada, firmanın "ABD yasalarını çiğnediği, elemanları arasında kanunsuzluk kültürü yaratarak masum insanların hayatı pahasına şirketin mali çıkarlarına

uygun hareket etmeyi cesaretlendirdiği" vurgusu yer aldı.
Irak Başbakanı Nuri Maliki'nin, Irak'taki Amerikalı diplomatları koruyan Blackwater'ın lisansını iptal etmesi ve Blackwater'a ülkeyi terk etme talimatı vermesine karşın, Amerikalı diplomatlar korumasız kalıp Yeşil Bölge'ye tıkılınca, ABD'nin Bağdat büyükelçiliği sözcüsü Mirembe Nantengo, Blackwater'ın Amerikalı personele konvoy eskortuna 'sınırlı' olarak yeniden başlandığını duyurdu. Şirket elemanları dört günlük bir aradan sonra tekrar Bağdat sokaklarına döndüler.

Blackwater'ın çamaşırlarının Eylül sonu iyice renk vermesinin ardından 9 Ekim'de Bağdat'ta bu kez merkezi Birleşik Arap Emirlikleri'nde bulunan ancak ortakları Avustralyalı olan Unity Resources Group adlı 'güvenlik' şirketi iş üstündeydi. Kaputunda "UZAK DUR" yazılı SUV (cip) tipi dört özel güvenlik aracına mesafesini ayarlayamayan Oldsmobile marka beyaz bir taksi, konvoyun sonundaki SUV'da bulunan korumaların makineli tüfek ateşiyle defalarca tarandı. Kocası ölünce ailesine bakmak için beyaz binek otomobiliyle taksiciliğe başlayan 49 yaşındaki Maruni Avanis ve ön koltukta oturan kadın yolcu Geneva Celal başlarından vurularak ölürken arka koltuktaki diğer kadın yolcu ve bir çocuk yaralandı. Taksinin kadın sürücüsünde ve yolcularında herhangi bir silah ya da patlayıcı madde bulunmuyordu. Irak polisine ve görgü tanıklarına göre SUV konvoyu ateşi kestikten sonra 'gangster çetesi' gibi olay yerinden uzaklaştı.

Aynı günlerde ABD Dışişleri, Blackwater'ın sözleşmesini feshetmek yerine araçlarına kamera yerleştirilmesi, elçilik ve konvoy arasındaki telsiz konuşmaların kaydedilmesi ve konvoylara federal ajanların (FBI) eşlik etmesi kararını aldı.
Hatırlanacağı gibi11 Eylül sonrasında 'terör zanlıları'nı hiçbir yasal hak tanımaksızın esir alan, Guantanamo'ya kapatan, 'hükümetin emriyle esirlere işkence ettik' leri itirafında bulunan CIA, bu sorgulamalardaki işkencenin derecesi merak edildiğinde video kasetlerin 'silinmiş' olduğunu açıklamıştı.
'Suç' tarihin her döneminde her dakika el değiştiriyor, 'suç' ele avuca sığmıyor, bütün elleri yakıyor, lekeliyor. Sürekli takibe alınmasına, kovalanmasına karşın pek çok kez kaydedilemiyor. Eldeki kayıtlar da ara ara silinebiliyor.
FBI'ın işi gerçekten çok zor. Irak yargısı karşısında dokunulmazlığı bulunan sözleşmelilerin Amerikan mahkemelerinde 'yargılanabilmeklerini öngören' tarsı Temsilciler Meclisi'nde Kongre'ye gerçekten ulaşsa bile önce FBI'a bağlı özel soruşturma birimlerinin kurulması, ardından Adalet Bakanlığı'nın soruşturmaları rapor etmesi gerekiyor. Beyaz Saray ise cephede (Irak'ı kastediyor) suçun soruşturma yürütülemeyeceği gerekçesiyle uygulamayı başlatmıyor. Blackwater'ın 17 sivili nedensiz ateş açarak öldürme cürmüne gelene kadar özel güvenlikçilerle ilgili henüz dava edilmemiş 20 başka dosya daha vardı. O dosyalar hala varlar ve hala dava edilmemiş durumdalar.

ABD Dışişleri Diplomatik Güvenlik Dairesi, 16 Eylül 'kanlı pazar'ını gerçekleştiren Blackwater'cılara dava edilmeyeceklerine dair bir garanti verdi. 'Garrity' denen bu koruma garantisini aldıktan sonra anlattığınız hiçbir şeyden ötürü yargılanamıyorsunuz. 'Garrity' genelde polisin kullandığı bir yöntem. Normal şartlarda yalnızca tanıklara ve o da nadiren tanınıyor. Bu kez ilginçtir doğrudan 'kanlı pazar' faillerine 'garrity' garantisi veriliyor. Dışişleri soruşturması sırasında Blackwater hakkında elde edilen bilgiler FBI tarafından hiçbir biçimde kullanılamayacak. Dediğimiz gibi Amerikan yargısını ve FBI'ı çok sıkı ve çok heyecanlı yeni bir görev bekliyor: soruşturuyor gibi yapıp hiçbir şeyi soruşturmamak, yargılıyor gibi yapıp hiçbir yargıya varamamak.
ABD Dışişleri 'maskaralığın altın çağı' kitabına bölüm üstüne bölüm ekliyor. Başta Blackwater olmak üzere Irak'ta sivil katliamlarına karışan özel güvenlik şirketlerini inceleyen komite, çalışma şekillerinde "kusurlar" buldu ve politika değişikliği gerekebileceğini ifade etti. Maskaraların sözcüsü Condoleezza Rice şöyle döktürdü:

"Dışişleri için çalışan güvenlikçiler orduyla aynı savaş kurallarına uyacak"
'yemleme' ve 'önce vur, sonra soru sor' yöntemleri kastediliyor…

"Orduyla işbirliği içinde çalışacak"
Hadisa Ve Felluce katliamlarında olduğu gibi…tıpkı eski günlerdeki gibi…

"Güç kullanımına başvurular sınırlandırılacak"
Sahi mi? Ne olacak o sınırlar?

"Blackwater kültürel bilinçlendirme kurslarına gidecek"
Anarşistler olarak o kursu biz vermek istiyoruz.

Elbette ne Rice, ne Amerika Başkanı Bush ne de diğer gerzekler tüm bunların komiklik olsun diye yapıyor. Bu çok ciddi insanlar, Irak'ta kitle imha silahı bulamadıklarını ciddi ciddi itiraf ettiler. Bu sırada, 'bulundurma suçu'nun cezası çoktan infaz edilmiş durumdaydı. İşgal gücü, kitle imha silahı bulundurma 'suç'unun 'kanıt'larını da 'yemleme' yönteminde olduğu gibi kendi elleriyle yerleştirebilirdi. Bunun yerine Irak'ta işleri, kitlenin imhasını aratmayacak bir hale getiren başka bir yolu, kendi yolunu yürüdü. Süreyyya Evren'in deyimiyle "Belki de bu 'gerçek' bir totaliter rejim değil, 'başka' bir totaliter rejimdi".
Bu çok ciddi insanlar, 'nükleer silah elde edecek ya da çoktan elde etmiş olması olası' Ahmedinecad rejimine karşı izlenecek politikalar konusunda da 'tüm seçeneklerin masada olduğu' şeklinde içbir şey anlatmayan cümleler kurdular kurumla.
Amerika elini en baştan belli etmişti. Onun savaşı Irak'la değildi. Onun savaşı şiilerle değildi, sünniler ya da kürtlerle de değildi. Usame bin Ladin adlı oyuncak teröristle hiç değildi. Iran'la da olmayacaktı. 'Amerikanın savaşı benimle miydi yoksa?' diyerek bunalıma girme-

BlackWater Katillerinin Irak hatırası

nin, yalçınküçükleşmenin de lüzumu yok. Onun savaşı kimseyle değildi. Rahmetli Saddam'la biraz zorlarsak bir ay kadar süren bir savaş oyunu oynadığını söyleyebiliriz olsa olsa. O ilk bir aydan sonra yüzünü Saddam'ın saraylarından, partisinden, askeri karargahlarından çevirdi işgal güçleri. Eline cetveller alıp, sömürgecilik dönemlerinden kalmış o müzmin hastalıkla haritalar çizmeye başladı. Etnik ve mezhepsel kimliklere göre bölgeler kurguladı, nüfusları oradan kesip bir başka yere yapıştırdı. İşgalin oluşturduğu bu zemin üzerinde, iç savaş boyutunda çatışmalar yaşanıyor bugün.

Irak fiilen üçe, Bağdat da ikiye bölünmüş durumda. Oldu mu? Bal gibi oldu. Başka bir cehennem yok, tüm mezhepleri ve etnileriyle Iraklılar yaşıyor işte. Her ay en az 3 bin Iraklı farklı saldırılarda hayatını kaybediyor, her ay en az 100 bin Iraklı canını kurtarmak için yaşadığı yeri terk ediyor. BM verilerine göre 2003'teki işgalden bugüne 2,2 milyon Iraklı kendi ülkesinde mülteci konumuna düştü. Irak'taki 18 eyaletin 11'i kaynaklarının bulunmadığı gerekçesiyle mültecilerin eyaletlere girişini yasaklıyor ya da sınırlandırıyor. 2,2 Iraklının da özellikle Suriye ve Ürdün'e olmak üzere komşu ülkelere göç ettiği tahmin ediliyor. Beşinci yıl dolmak üzereyken öldürülen insan sayısı belirsiz, ancak yarım milyonun üzerinde olduğu biliniyor. ABD'nin yaşanan katliamlara müdahale etme gücü ama daha önemlisi niyeti yok. Atılan tüm adımlar Irak'ı değil işgali kurtarmayı amaçlıyor. İşgali korumak içinse Irak'ı yok etmek gerekiyor.

Kanadalı gazeteci ve yazar Naomi Klein 21 Mart 2007'de New York Society for Ethical Culture'da yaptığı konuşmada şöyle diyordu: "Iraklılar için her şey bir felaket halini alırken, başka rakamlar net biçimde gösteriyor ki burada herkes kaybetmiyor. Irak'taki işler kötüye gittikçe borsalar yükseliyor. Lockheed Martin, Bechtel, Blackwater, Dyncorp, Triple Canopy, Washington Group International, Halliburton gibi markaların kalbinde yer aldığı bu ekonomide artık petrol fiyatları, nükleer tehditler, küresel ısınmanın yarattığı korkular artsa da borsalar düşmüyor, çünkü çok sayıda silah ve güvenlik satışı yapılıyor. Ne kadar çok silah satarsanız o kadar çok havyar alabiliyorsunuz artık."

Bu şirketleşmiş askeri ütopyayı ve nemalanma ilişkilerini incelemeye gelecek sayımızda devam edeceğim.

Cemil Cahit SELİMOĞLU

Duyup da inanamadıklarımız

Daatma Gendini

Türk Hacılardan Küresel Isınma Duası

Türk hacı adayları, Arafat'taki Vakfe Duası'nda, "Verdiğin nimetlerin kıymetini bilemedik, küresel ısınmaya ve kuraklığa sebep olduk" diyerek Allah'tan af diledi.

Türk hacı adayları, 18 Aralık günü Hac Dairesi Başkanı Seyfeddin Ersoy'un 100 bin Türk hacı adayına okuttuğu ve 35 dakika süren duada özetle şöyle denildi: "Ya Rab! Sen bizleri sayısız nimetlerle donattın, bizler ise nimetlerinin kıymetini bilemedik, hata ve tedbirsizliklerimizle tabiatın dengesini bozduk, doğal kaynakları sorumsuzca ve hoyratça kullandık, çevremizi kirlettik, küresel ısınmaya ve kuraklığa sebep olduk. Ne olur aklımızı başımıza almayı nimetlerimizin değerini bilmeyi nasip eyle."

Duada şehitler ve terörle mücadele eden güvenlik güçleri de unutulmadı

Gendini der ki:

Aman unutmasın tırnakları dökülsün de kaşınacak tırnak bulamasın. hey hat. bunları duyunca yerinde duramıyor insan. kısa keselim. anladıkları dilden konuşalım: cenabet adamın duası kabul olmaz

Sendikanın duası maaş zammı için

Denizli'de Türkiye Kamu Sen'e bağlı sendikaların bir araya geldiği toplantıda Türk Diyanet Vakıf-Sen temsilcisi, memur maaşlarının artması için dua okudu.

Türkiye Kamu-Sen'e bağlı Türk Haber-Sen, Türk Yerel-Sen, Türk Eğitim-Sen, Türk Büro-Sen, Türk Sağlık-Sen ve Türk Diyanet Vakıf-Sen Denizli şubelerinin üyelerinin katılımıyla Türk Eğitim Sen Lokali'nde tanışma toplantısı düzenlendi. Toplantının açılışında Türk Diyanet Vakıf-Sen Denizli Temsilcisi Ahmet Oktan'ın okuduğu dua dikkati çekti.

Duayı ilk kez okuduğunu ifade eden Oktan, "Allah, sendikamızı şer güçlerden korusun. Tüm çalışanların hakkının tam verilmesini, ülkede sendikal faaliyetlerin en üst seviyelerde olmasını, memur maaşlarının bundan sonra hak edildiği kadar verilmesini ve enflasyon canavarına karşı memur maaşlarının ezilmemesini diliyorum" diye konuştu.

Daha sonra sendika üyeleri, Oktan'ın önderliğinde ellerini açarak, duayı hep birlikte tekrar ettiler.

Gendini der ki:

Bu sendikacı arkadaşları da seneye hacca gönderelim. Olmayacak duaya bir önceki haberde okuduğumuz üzere, ancak hacda amin deniyor anlaşılan. Bizim önerimiz, o koca sendika binalarından misk kokulu bir oda bulup toplansınlar, çalışma ve sosyal güvenlik bakanının resmini bir dartın ortasına koyup şeytan diye oklasınlar. la havle! insan sormadan edemiyor: koca sendika binaları üyelerin dualarıyla mı yapıldı? Amin!

Şeytan Çıkarma Timi İş Başında

Uzun hadiseler sonucu seçilebilen 'haçlı seferleri'nin yılmaz savunucusu Papa 16. Benedictus şeytan çıkarma timleri kurulması için emri altındaki rahiplere talimat verdi. Buna yönelik şeytan çıkarma kursları verilmeye başlandı. Vatikan'ı karşı-komplolara ve satanistlere karşı koruma planı doğrultusunda Papa belirlediği piskoposluk bölgelerine kurstan mezun rahiplerin gönderilmesini istedi.

Gendini der ki:

Eğer bu gazeteyi okuyan şeytan çıkarıcılar varsa tavsiye ediyoruz; Papa'nın içindeki şeytanı çıkartın, sonra şeytan Papa'yı Vatikan'dan çıkartın, nihayetinde içinizdeki şeytanı yok ettikten sonra Vatikan'ı yıkın!

Erkeğin Bir Nefsi Vardır; Kadınınsa Dokuz

İstanbul Beylikdüzü Fatih Sultan Mehmet Camisi imamı HH şimdiye kadar duymadığımız bir gerçeği kayıtlara geçirdi. Cemaatinden bir adamın kendisine gelip çalışan eşinin onu aldattığını anlatan imam Cuma vaazında şöyle dedi: "Ben diyorum ki karılarınızı çalıştırmayın. Çalıştırırsanız günaha girersiniz. Erkeğin tek nefsi var ve buna hakim olabiliyor. Halbuki kadının 9 (yazı ile dokuz) nefsi var, hangisine hakim olsun? Çalışan kadın işyerinde nefsine hakim olamaz. Uydurmuyorum. İslam'ın emrini tebliğ ediyorum".

Gendini der ki:

İmam beyimizin bilimsel saptamasından hareketle, kadın dışarı çıktığında, her dokuz erkekten birini canı çekecektir ve zina eyleyecektir. Bunun suçu tek nefsi olan ve kadının o azgın düşlerine alet olan erkek değil kadının dışarı çıkmasında sakınca görmeyen kocası, babası veya kardeşi olacaktır (kadın zaten mevzu bahis değil). Aman cemaat; aklınızı başınıza alın, kızını-karısını dövmeyen dizini döver...

Eşcinsellik geni bulundu

Chicago Illionis Üniversitesinden biyolog DF küçük sineklerde eşcinsel davranışa neden olan bir gen keşfettiklerini ve bu genin aktivitesini bir ilaçla ortadan kaldırabildiklerini açıkladı. Aynı genin insanlarda da bir benzerinin bulunduğunu düşündüklerini ama bunu henüz (!) saptayamadıklarını belirten DF bulgularını Nature dergisinin Neuroscience ekinde yayınladı. Yakın zamanda yapılmış çalışmalar sonucunda komünistlik geninin ve isyan geninin de var olduğunu öğrenmiş bulunmaktaydık.

Gendini der ki:

Bilim, sen her şeye kadirsin, her şeyi açıklarsın, kurtuluşumuz ve özgürlüğümüz senin o kudretli ellerinde. Yalnız sana inanırız, yalnız sana güveniriz ve sana sığınırız. Kudretine teslim oluyoruz ve biat ediyoruz. Amin.

Bilime iman ettikten sonra ibadetimiz tam olsun; esma-ül ilm'i yani bilimin isimlerini-sıfatlarını sayalım [Bunu her gün uyumadan önce bism-i positivizmirrahmanirrahim çektikten sonra 99 kez okuyun, aydınlanın, aydınlatın]: El-melik (kainatın tek hakimi ve mutlak hükümdarı), el-kuddus (hatadan, acizden uzak, pek temiz), es-selam (kullarını selamete çıkaran, tedavi eden)), el-müheymin (gözeten ve koruyan), el-aziz (mağlup edilmesi mümkün olmayan, tek hakikat), el-mütekebbir (her şeyde yüceliğini gösteren), el-gaffar (marifeti pek çok), el-kahhar (her şeye her istediğini yapan, hakim), el-alim (her şeyi çok iyi bilen), el-hafid (yukarıdan aşağıya inen, indiren), el-hakem (hükmeden), el-habir (her şeyin iç yüzünden, gizli taraflarından haberdar), er-rakib (bütün varlıkları gözleyen, gözeten), el-vedud (kullarını pek seven), eş-şehid (bütün zamanlarda her yerde hazır ve nazır), el-mümit (canlı mahlukun ölümünü yaratan), el-kadir (istediğini istediği gibi yapmaya muktedir), es-samed (sıkıntıları gideren), el-macid (kerem ve iyilikleri pek çok), el-vacid (istediğini istediği an bulan), el-muahhir (istediğini geri koyan, dışlayan), el-müntekim (adaleti ile cezaya çarptıran) ve et-tevvab (tevbeleri kabul edip bağışlayan).

Lafı gelmişken iki yüzlülüğün geni var mı? Peki ya vicdan genetik midir?

Kaz Dağları için Soru önergesi

ÖDP Milletvekili Ufuk Uras, Kaz Dağlarındaki maden arama çalışmalarıyla ilgili verdiği Soru önergesinde çalışmaların çevreye verdiği etkileri sordu.

Gendini der ki: *yani, kaybolmuş koyunun hesabını tilkiden sormuş, Tilki Oralı değil. muhatapları, afedersiniz, salladığımızdan değil ama buna uzun uzun inanamayacağım... İşi gücü bıraktım buna cevap verdim. hatta soran mebusun kafası karışmasın diye gendimi Ahaliye mebus tayin ettim. mebus gibi yazarken Aklıma Bakunin'in bir lafı geldi. "en içten demokratı tahta oturtun hemen kalkmazsa kesinlikle hainleşecektir." ... Yazarken kendimden tiskindim, ahali. Bitti: tam aşağıda...*

1.2004 yılında çıkarılan ve Anayasa Mahkemesi'nde dört yıldır iptal davası süren Maden Yasası'nın yeniden gözden geçirilmesi düşünülmekte midir?

Bu soruyla ne demek istediğiniz anlaşılmamıştır. Yeniden gözden geçirilmesinin ne demek olduğuna dair en ufak bir fikrimiz bulunmamaktadır. Ama çok istediyseniz şöyle bir göz atarız. Göz atalım atmasına da bunun "fevkalede" gelişmekte olan ülkemize nasıl bir fayda getireceğini hala anlamamış bulunmaktayız. Ama madem çok istediniz sizi kıracağımıza kafamızı kırarız şiarıyla yola çıkıyoruz. İsteklerinizin bizim için emir niteliğinde olduğunun farkına varıp, (pardon mebusal bir dilde kanun hükmünde kararname olduğunu varsayıp) birinci sorunun cevabını gerekli araştırmalardan sonra tarafımız tarafından size iletilecektir.

Ayrıca Amerika Büyükelçisiyle görüşememeniz bizi çok üzmüştür. Şayet görüşme gerçekleşseydi tekrar bir ilk gerçekleştirmiş olup, elçiyle görüşen ilk sosyalist başkan olacaktınız. Üzülmeyin daha çoooook görüşürsünüz. Amerikanın siz ve sizin gibilere daha çok ihtiyacı olacaktır. Müsterih olun.

2.Maden Yasası'na göre maden aramalarında ÇED aranmaması kararının neden olduğu ekolojik tahribat var mıdır? Varsa boyutları nelerdir?

Vardır tabi. Olmaz mı hiç? Sizin gibi bilgili ve ilgili birinin bu soruyu sorması bizi çok şaşırtmıştır. Zaten ÇED dediğiniz nedir ki? Çevir,evir, devir, diye açılımı olduğunu gayet iyi biliyosunuz. Bildiğiniz bir cevabı hangi akla hizmet sorduğunuzu gene anlamamış bulunmaktayız. Ayrıca size ne? Bizim bildiğimiz sosyalistler koşulsuz ilerleme olarak sanayi devriminin yılmaz savunucularıdır. Bu konu sizi niye bu kadar ilgilendiriyor anlamadık. Ama madem ki sordunuz, kısa bir cevap verelim(tabii ki iyi niyetli olduğunuzu düşünerek). Ekolojik tahribat nedir bunu bilmiyoruz. Öğrenmek de inanır mısınız- pek ilgimizi çekmiyor. Ama boyutlarından bahsedebiliriz. Tabii, diyeceksiniz ki ekolojik tahribatı bilmeden bunun boyutlarını nerden bileceksiniz diye. Biz de o zaman şöyle deriz: Bir sosyalistin ekoloji algısı olabildiğine göre tabii ki bizde bilmediğimiz bir konuda, daha önce defalarca olduğu gibi yasa çıkartırız. Tahribata gelince, bişey değil canım, biz tahribat yapacağımız yerde TRUVANIN İNTİKAMINI ALACAĞIZ. Aslolan vatansa gerisi teferruattır şeklinde sizinde aklınıza yatabilecek bir açıklama yapsak bize çok kızmazsınız sanırım. Çünkü biz devletiz. Eee siz de bizim vekilimizsiniz zaten kızamazsınız.

3.Balıkesir ve Çanakkale illerinde ne kadar maden arama ruhsatı verilmiş ve ne kadarlık bir alanda sondaj çalışması yapılmaktadır?

Bak bu soru çok kolay bi soru. Şöyle bi cevap verelim.

Hiçbir şey caaaaanım. İncir çekirdeğini bile doldurmaz yani. Konuşmaya değmez.

4. Sondaj çalışmalarının yer altı ve yer üstü kaynak sularına etkileri nedir?

Ne suyu, orda su mu var. Aman, Ankara sancağı SULTAN MELİH duymasın. Bu soruyu siz sormamış olun biz de görmemiş olalım. Maazallah SULTAN MELİH duyarsa taaaa ordan buraya boruyu döşer, ŞEHZADE OSMAN gene paralan cukka yapar. Lütfen sayın sosyalist mebusum, eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürmeyelim.

5. Sondaj ve arama çalışmaları kapsamında ne kadar zeytin ağacı kesilmiştir?

Yaaa başkan biz veririz sana zeytin. Sorumu bu allah aşkına. Zeytin dediğin nedir ki? Böyle şeylerle aramızın açılmasına izin verme. Biz sana "altın" diyoruz sen bize "zeytin" diyorsun. Olmadı başkan olmadı. Biz sana bunun içinmi 4.521 ytl veriyoruz. Biraz daha ciddiyet. Lütfen sen bize zeytin dersen biz de sara revizyonist, oportinist, reformist ve bunun gibi aklının mantığının alamayacağı şeyler söyleriz.

6.Orman alanlarındaki sondaj ve arama çalışmalarının yüz ölçümü ne kadardır?

"Türkiye'nin topraklan 36° - 42° Kuzey paralelleri ve 26° - 45° Doğu meridyenleri arasında yer alır. Kabaca bir dikdörtgeni andırır ve genişliği 1.660 kilometredir. Göller dahil kapladığı alan 814.578 km2'dir. Marmara Bölgesi % 8,5, Ege Bölgesi % 12, Akdeniz Bölgesi % 16, İç Anadolu Bölgesi % 18, Karadeniz Bölgesi % 18, Doğu Anadolu Bölgesi % 21, Güneydoğu Anadolu Bölgesi %7,5 yer tutar. Trakya'nın yüzölçümü 24.370 km2 dir. Türkiye'nin kara sınırlarının uzunluğu 2.573 km. adalar dahil sahil uzunluğu 8.333 kilometredir."

Eee bu kadar bilgi verdik sana, artık buradan hesaplarsın. Yap bi içler dışlar, artı sondaj eşittir yüzölçümü. Her seyide bizden bekleme canım. Ünlü bir çin atası derki bana balık verme, bana balık tutmasını öğret. Sana balık tutmasını öğretiyoruz sayın başkan.

7.Yapılan arama ve sondaj çalışmalarında kimyasal madde kullanılmakta mıdır?

Anlıyoruz ki başkan, bu konuda hakikaten bilgiSİZSİNİZ. Hani siyanür var ya. Hah işte onu kullanıyoruz. Maddiyatını düşünmebolca kullanıyoruz. Biz de para bok gibi. Hayır,bunu biliyosunuz. Bildiğiniz halde niye soruyosunuz onu anlamadık. Siyanür kardeşim. On numara ayrıştırıcı. Zaten dünyada altın çıkartmakta başka ne kullanılır ki. Ilahi başkan. Amerika'nın parası yok ondan kullanmıyor. Kendi eyaletlerinde yasak. Kanada da fakir ülke o da bu yüzden kullanmıyor. Filipinler, Endonezya, Türkiye, Afrika'nın tamamına yakını, siyanür kullanır. Niye kullanılır. Para bok gibide ondan. Sizden daha yaratıcı sorular bekliyoruz.

(devamı 6. sayfada)

(Sayfa 5'den devam)

8. Bölgede arama çalışması yaptığı söylenen Kanada asıllı Teck Cominco ve Global Madencilik A.Ş. şirketlerinin ruhsatları hangi tarihte ve hangi bölgeler için verilmiştir?

Verdiysek biz verdik kardeşim. Kime ne. Ayrıca sorudaki "Kanada asıllı" ibaresi de enteresan olmuş. Surinam asıllı Hollandalı gibi. Tabii aslını inkar eden bizden değildir. Burada senin vurgu yapmak istediğin şeyi anladım. Çok kurnazca bir hamle. Siz bu şekilde göçmen sorunlarına da duyarlı olduğunuzu gösteriyorsunuz. Size kocaman bir bravo. Aferin. Zaten bizde sizin gibi duyarlıyız bu yüzden göçmen statüsünde gördüğümüz bu şirkete ne kadar demokratik bir ülke olduğumuzu göstermek için ruhsatı verdik. Festus Okey'i sakın sormayın o büyük bir kazaydı. Zaten kaza olmasa Festus Okey'i vuran silah uluslar arası militarizm kuralları açısından başka tabancalara ibret olsun diye feci bir şekilde cezalandırılırdı. Bunu askerliğinizi Kahraman Türk Ordusunda yaptığınız için en iyi sizin bilmeniz gerekmektedir.

9. Teck Cominco şirketi, Çanakkale ili Can İlçesi'nin Etili Köyü'nde, Etili Fayı üzerinde kalan bölgede arama ve sondaj çalışması yapmakta mıdır?

Ne münasebet canım. Teck Cominco Çanakkale'li değil ki. Hele hele köylü hiç değil. Şirket merkezleri dünyanın en medeni şehri olan Vencouver'da. İnanılmaz kocaman bir binaları var. İçine gir, kaybolursun. Mısır piramitleri gibi şerefsizim. Ne işleri var Etili köyünde. Köylümü onlar. Hiç yakıştıramadım bu soruyu size. Ayrıca Etili fayı diye bi şey yok. O olsa olsa çaydır. Matbaa hatası olarak gördüğümüz bu soruya bu kadar cevap fazla bile.

10. Yapılan arama ve sondaj çalışmalarının Atikhisar Barajı ve Bayramiç Barajlarına etkileri nedir?

Orada baraj yok ki. Bu ne cahillik sayın başkan. Bakın Türkiyemizde iki tane baraj vardır. Biri Çubuk Barajı (ki size bu cevapları baraj kenarındaki çilingir sofrasından yazıyoruz) öbüründe Keban Barajı'dır. Ee takdir edersinizki oradan buraya, Kebana etki metki gelmez. Gelse de bizi ilgilendirmez. Lakin arama çalışmaları köpeklerle yapılmakta olup sondaj da doktor denetiminde gerçekleştirilmektedir. Yani rahat uyuyun sayın başkan. Aziz Yıldırımı geçtiniz valla kendimi Haluk Ulusoy gibi hissettim. Hep şikayet hep şikayet.

11. Global Madencilik A.Ş Teck Cominco ve diğer şirketlerin yaptığı arama ve sondaj çalışmalarının denetimi hakkında nasıl bir çalışma yürütülmektedir?

Bizzat ben, kendim, şahsen denetliyorum. Sizide denetçi yapardık ama vaktiniz yok. Mesela geçen gittim baktım, şöyle bi mevzileri gezdim, kolay kolay geçemez kimse. Bundan emin olun. Yalnız ufak bi sorun var. Anarşistler bu konularla ciddi ciddi ilgileniyorlarmış. Yani sizin gibi olsalar sorun olmayacak ama onlar ciddiymiş. Onlar soruda sormuyor ki cevap verip kandırsak. Sosyal ekolojimiymiş, derin ekolojimiymiş neymiş. Öyle şeyler işte. Hatta ZERZAN diye bir ağaç türü varmış onu oraya ekmeye geleceklermiş. Neyse ben Bukçini arayacağım da sakinleştirsin şunları yoksa o zeytin ağaçlarını teker teker bize iade edeceklermiş.

12. Yapılan arama ve sondaj çalışmaları sonrasında çıkan çevresel katı ve sıvı atıkların imhası nasıl yapılmaktadır?

İmhalar büyük kulübelerde son derece deneyimli bomba uzman ekipleri tarafından iki günde bir yapılmaktadır. Çevresel katı atıklar ÇED (çevir, evir, devir) çerçevesinde çevrilip, evrillp ve son süreçte devrilip çevre halkının beğenisine sunulmaktadır.

13. 3573 Sayılı Zeytinciliğin Geliştirilmesi ve Yabanilerin Aşılattırılması Hakkındaki Kanun'a göre korunması gereken alanlarda yapılan arama ve sondaj çalışması var mıdır?

O değilde 4568797236 sayılı "zeytincilikte son nokta, siyanürlü zeytin" kanunda şöyle bir izahat bulunmaktadır.

Zeytin dediğin kuru bir ağaç/ Siyanür ise bambaşka bir hayat/ Yabanilere gelince/ Onlar zaten yabani /Cehennemde bekliyor zebani

14. Çevre ve Orman Bakanlığı, arama ve sondaj çalışmaları sırasında oluşan çevresel tahribat hakkında neler yapmaktadır?

Yavv yok öyle tahribat falan dedim ya yapsa yapsa tahribatı anarşistler yapacak. Onlar içinde Bukçini aradım ama o da vefat etmiş. Kimi araya koysak da vazgeçseler bu işlerden. Sen dersin sayın mebusum seni severler. Hadi gir araya yap bize bir kıyak.

Dink ve Zirve Katliamlarında 'Kamera' Çalışmıyor!

Hrant Dink cinayetinde kamera kayıtlarıyla ilgili ihmali, şimdi Malatya Zirve Yayınevi katliamı kapsamında yürütülen yargılamada da tartışıyoruz..

Türkiye kamuoyu, farklı kimliklerden kişilere yönelik üç ay arayla gerçekleştirilen gazeteci Hrant Dink ve Zirve Yayınevi katliamlarında, cinayet bağlantılarının çözülmesi açısından son derece önemli olan kamera kayıtlarının yokluğunu tartışıyor.

Dink cinayetinin işlendiği 19 Ocak günü ve hemen öncesine ait, Sebat Apartmanı'na 20 metre uzaklıktaki Akbank Şubesi'ne ait kamera kayıtlarının incelenmesi, ancak Dink avukatlarının girişimleri sonucu düşünülmüştü.Emre Günaydın'ı kimin ziyaret ettiğini bilmiyoruz

18 Nisan'da Zirve Yayınevi katliamının işlendiği Ağbaba Apartmanı'nın üçüncü katından atlayarak ağır yaralanan, cinayetlerin en önemli zanlılarından Emre Günaydın, kaldırıldığı İnönü Üniversitesi Araştırma Hastanesi'ndeki odada 24 saat çifte kamerayla izlendi. Ancak, şimdi de Günaydın'ı kimlerin ziyaret ettiği sorusunun, kamera kayıtlarının değiştirildiği gerekçesiyle yanıtsız kaldığı konuşuluyor. Bir tek, Dink cinayetinin sabahına ait görüntüler yok

Hrant Dink'in ailesi, katil zanlısı O.S.'yi, saat 15:00 sıralarında işlenen cinayetin ardından medyanın yayımladığı esnafa ait güvenlik kamera kayıtlarından teşhis ederken, Akbank ATM kamerasında cinayetten bir gün önceki ve cinayet günü öğleden sonraki kayıtlar olduğu halde cinayet sabahının kaydı bulunamadı.

Oysa kayıtlar incelenebilseydi, cinayetin işlendiği Sebat Apartmanı'na yakın bir yerde bulunan, cinayetten bir süre önce bir inşaate girip çıkan kuşkulu kişilerle ilgili bilgi sahibi olmak mümkün olabilecekti.

Müdahil avukatlar, Emniyet bunu düşünmeyince kameraların incelenmesi talebinde bulundular. Ancak inceleme başlatılması düşünüldüğünde inşaat çoktan tamamlanmıştı. Eski kamerasyla ziyaretçi görüntüleri de gitti

Zirve Yayınevi katliamında beş kişinin üç kez ağırlaştırılmış müebbet hapisle diğer ikisinin tutuksuz yargılandığı dava açıldığında da, kamera kayıtlarının önemli bölümünün eksik olduğu anlaşılıyor. Avukatların dava dosyasında yaptıkları incelemelere göre; Malatya Cumhuriyet Savcılığı hastanedeki kameraların ses kaydı özelliği olmadığı için değiştirilmesini istedi.

Cinayetten on gün sonra hastaneye giden güvenlik görevlileri bu kameraları söktürerek yerine ses kaydı özelliği olan kameraları taktırdı. "Teknik nedenlerle on günlük kayıtları kopyalayamadıkları" yönünde tutanak tutan görevliler kayıtları imha etti.

Üstelik bir numaralı sanığı Emre Günaydın'ın, tedavi gördüğü hastane odasında çekilen kamera kayıtlarıyla ilgili Savcılığın görevlendirdiği Üsteğmen H.İ'nin de şaibeli olduğundan söz ediliyor.

Emniyet Müdürü "Silinmedi"; Şube Müdürlüğü "Imha edildi" Zanlı Günaydın'ın hastanedeki kamera kayıtlarının silindiği haberleri üzerine açıklama yapan Malatya Emniyet Müdürü Ali Osman Kahya, "Kayıtlar silinmiş değil, hepsini Adliye'ye teslim ettik" dedi.

Kahya, "Görüntüler duruyor ancak görüntülerde ses yok" derken Kaçakçılık ve Organize Suçlar Şube Müdürlüğü, Cumhuriyet Başsavcılığı'na, görüntülerin "mevcut teknik imkanlarla media formatına kopyalanamadığından kayıtların bulunduğu sabit sürücüler içindeki görüntülerin imha edildiğini bildirdi. İhbar mektubunda H.İ. de var. 10 günlük görüntüler teknik nedenlerle imha edilirken cinayetlerden sonra Türkiye Protestan Kiliseleri Birliği Başkanlığı'na 25 Mayıs'ta gönderilen bir ihbar mektubunda, Üsteğmen H. İ.'nin cinayetin azmettiricileri arasında yer aldığı iddia ediliyordu.

Mektupta, "Emre Günaydın'ı azmettiren ve yönlendiren komutanımız M.Ü'in yönlendirmesiyle Ilahiyat Fakültesi öğretim üyesi R.B.'tır (Polat). Balat, yaklaşık 4-5 aydır komutanımız M.Ü.'le birlikte çalışmaktaydı. Balat ile irtibata geçen ilk kişi üniversite karakol komutanı H.İ'dir. Daha sonra Alay Komutanımız ile irtibatı ise Şeyhmuz kod adlı uzman çavuş M.Ç sağlamaktadır. Özellikle olay öncesinde ve sonrasında bu çalışmalar yoğunluk kazanmaktadır" deniyordu.

19 OCAK'ta ne olmuştu?

Hrant'ı anmak ve adalet için 19 Ocak 2008'de Agos gazetesinin önünde saat 15:00'te buluşuyoruz. Aynı günün akşamı Lütfi Kırdar'da anma gecesi düzenlenecektir.

Buluşma Adresi:
Osmanbey - Şişli
Halaskargazi Caddesi, No: 192
Istanbul

Novamed'li Kadınlar

26 Eylül 2006 tarihinde, Antalya serbest bölgede, böbrek hastaları için diyaliz seti üreten, çoğunluğu kadınlardan oluşan Novamed fabrikasında, Petrol-İş üyesi işçiler çalışma koşullarını protesto ederek grev kararı aldı. Novamedli kadınlar insanca bir ücret almak istiyorlardı çünkü ücretleri çevrede bulunan işyerlerine göre bile çok düşüktü. İstedikleri zaman çocuk sahibi olabilmek, serbestçe tuvalete gidebilmeyi istiyor, kadın oldukları için aşağılanmak istemiyorlardı. Novamed'li kadınların greve başlamasına neden olan bu olumsuz şartların bir kısmı grevin başlamasından sonra düzeltildi. Fakat düzeltilen bu şartlarla birlikte diğer taleplerinin de kabul edilmesinin bir garantisi olmadığını kadınlar çok iyi biliyorlardı. Bunun için Petrol-İş'in muhatap kabul edilmesini ve taleplerin toplu sözleşmede düzenlenmesinde ısrar ediyorlardı.

Bilindiği üzere serbest bölgeler, genellikle şehir dışında oluşturulmuş, çevresi tabiri caizse sur gibi yüksek duvarlarla çevrelenmiş, çevreyle ilişkisi olmayan ve içeri giriş çıkışların kontrol edildiği çalışma alanlarıdır. Bir ülkenin siyasi sınırları içinde bulunmasına rağmen, gümrük uygulamaları gibi dış ticaret kısıtlamaları dışında bırakılmış, yatırımcılara vergi muafiyeti tanınmış, altyapı ve iletişim olanakları dünya düzeyinde olan, örgütlenme zorlukları nedeniyle sendikaların pek uğrayamadığı yerlerdir. Genellikle fordist tarzda üretim yapan fabrikalardan oluşan bu alanların sayısı son yıllarda özellikle Avrupa başta olmak üzere dünyanın bir çok yerinde artış göstermektedir. İşçilerin birbirleriyle iletişiminin çok az bir seviyede olduğu bu alanlar, insanları birbirinden soyutlama ve birbirine yabancılaştırma işlevini güden ve insanları neredeyse düşünmeden,sorgulamadan, iletişim kurmadan çalışan üretim robotları haline getiren kapitalizmin bir aygıtı olma görevini eksiksiz yerine getirmektedir.

Emek sömürüsün üst düzeyde olduğu, insanların köleleştirilip kötü şartlarda çalıştırıldığı serbest bölegede kurulmuş olan Novamed'te çalışan işçiler bunların yanında bir de kadın oldukları için sömürüye maruz kalmaktadırlar. Greve giden kadınlardan Aysel Görücü "Çalışırken kadınların tabi tutulduğu doğum sırası; yemeğe, tuvalete sırayla gitme gibi kurallar vardı. Hep bir baskı ve olumsuz tavırla karşılaşıyorduk. Bizim greve çıkma amacımız insanca çalışacak koşulların sağlanması, para değil " diyor.

Grev aslında ilk başta düşünülen bir seçenek olmamıştı. İlk olarak sendikalı bir mücadele, toplu sözleşme ve sağlıklı çalışma şartlarının mücadelesi verilecekti. Fakat her zamanki gibi gözü kardan başka bir şey görmeyen bir küresel sermaye olan Novamed yelkenleri bu kadar kolay suya indirmeyecekti. En hain planlar çoktan yapılmış, bir örgütlü hareket yaratılmasının önünü kapatmaya hazırlanılıyordu. Novamedli kadınlardan Fatma Özün greve gitme kararını şöyle anlatıyor; "İçerideki çalışma koşullarının ağır olması bizi greve sevk etti. İşverenin baskısıyla birçok kadın işçi istifa etmişti. Onların yerine yeni işçiler alarak sayımızı azalttılar. Sendikalaşmak istedik. Arkadaşlarımıza "Grev oylamasında 'evet' oyu atın, size zam yapacağız" dediler. Yapmadılar." Yani aslında kadınları greve zorlayan Novamed olmuştu. Bunun altında yatan amaç ise grevin başarısız sonuçlanacağından emin olmalarıydı, çünkü greve gidenler kadınlardı ve üzerlerinde taşıdıkları bir toplumsal cinseyetleri vardı. Kadın oldukları için bu zor grev şartlarıyla başedebilecek güce sahip olamazlardı. Grev çabuk kırılacak böylece eski şartların geçerliliği sürecekti.

Fakat sonuç pek bekledikleri gibi olmadı 1 yıldan fazla süren grev süresince bir kaç fire verilmesine rağmen grev, müthiş bir direnç örneği gösterilerek toplu sözleşme ve sağlık koşullarının iyileştirilmesi kararlarıyla 18 Aralık 2007 de sona erdi. Kadınlar ne kadar güçlü olabildiklerini gösterdiler ve yılmadılar. Yapılan onca baskıya, psikolojik taarruza ve grev kırıcı faliyetlere göğüs gerebildiler. 2 Ocak tarihinden itibaren iş başı yapacak olan işçiler asıl mücadelenin yeni başlayacağını, iş verenin onları en zor görevlerde çalıştırıp, başkalarını da "ayartmamaları" için diğer işçilerle iletişim kurmalarını engelleyeceklerini düşünüyorlar. Ancak yine de birşeyleri elde etmiş olmanın mutluluğunu yaşıyorlar.

Bu grev toplumsal mücadelelerin bir yılgınlık, bir sinmişlik hissiyatı yaşadığı şu günlerde tekrar bir toparlanış için herkese bir umut vermiş oldu.Bunun ötesinde bu grevi yapan işçilerin çoğunluğunu kadınlar oluşturduğu için, 26 Eylül 2006 ve 12 Aralık 2007 arası Novamed fabrikasında olanlar, kadınlar üzerindeki tüm patriyarkal önyargıları, "yapamaz, edemezler..." savsözlerini, mücadelenin bu örnekte yalnızlaştırılan kadınlarca sürdürüldüğü açık seçik gerçeğiyle geçersizleştiren bir direnişin ortaya koyulmasıydı. İşçilerin gün geçtikçe daha fazla köleleştirilmeye, hiçleştirilmeye çalışıldığı kapitalist sömürü dünyasında, bu mücadele elbette yok sayılanlara, güçsüz ve örgütsüz bellenenlere güç verecek.

Deniz ILGAZ

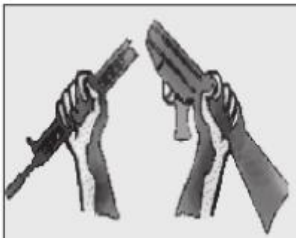

Ankara: "Halkı askerlikten soğutma" davasi beraatle sonuçlandı!

Vicdani retçi Halil Savda'ya destek amacıyla Ankara'da gerçekleştirilen basın açıklaması nedeniyle, 3 kişinin halkı askerlikten soğutma "suç"unu kapsayan 318. maddeden yargılanmasına beraatle sonuçlandı. Ankara'da devam edildi.

Yapılan duruşmada; 318. maddeden yargılanan 3 kişi de beraat etti.

Önceki duruşmada, avukatların, 318. maddenin anayasaya aykırılık talebinin Anayasa Mahkemesi'ne götürülmesini olumlu bulan mahkeme, beraat kararı verdiği son duruşmada bu isteği reddetti. "318'e hayır" kampanyasının bileşenleri maddenin anayasada iptalinin bu memleketin demokrasisi için elzem olduğunu açıklayarak mücadeleden vazgeçmeyeceklerini belirttiler.

Kaz'ın ayağı öyle değil

1. sayfadan devam...

Bu durumdan sonra ilk olarak 1867 yılında siyanürleme tekniği A.B.D 'de kullanılmış olup, üretimdeki maliyet artınca bu teknikten vazgeçilmiştir. Bu teknik endüstriyel anlamda ilk kez 1889'da Yeni Zellanda'daki Crown Mine'da gerçekleştirilmiştir. Siyanürleme yönteminin temel prensibi, "kayaç içindeki altını siyanür kompleksi halinde nispeten selektif olarak çözeltiye almak ve yan kayaçtan ayırıştırmaktadır". Günümüzde Dünya altın üretiminin % 85'i siyanürle yapılmakta iken sadece %15'lik bölüm diğer fiziksel yöntemlerle yapılmaktadır. bu da demek oluyor altın çıkartmak için, işlemek için siyanürden başka bir zehir yoktur. Siyanürün kullanım alanları çeşitli kirliliklere neden olur fakat hiçbir kullanım alanı altın madenciliğindeki kadar risk taşımaz. Bu riskin sebepleri arasında en göze çarpan durum olarak maden üretiminde kullanılan siyanürün taşınması sırasında oluşan kazalardır. Ayrıca, siyanür ya da bağlantılı akışkanların işlenmesi ya da üretim alanı içinde borularla iletilmesinde de sık sık yaşanan kazalar vardır. Borularda oluşan çatlaklardan sızan siyanür çevre içme suyuna karışıp ekolojik hayatı tehdit etmektedir.
Dünyada siyanürlü altın üretiminde yaşanan kazalardan bazıları şunlardır:

*1995; Guyana'da Omai Altın madeninde atık barajının seddesi yarıldı, 4.2 milyon m³ siyanürlü atık boşaldı ve Essequibo nehrini Atlantik'e kadar zehirledi. Bölge halkı hala çeşitli hastalıklara yakalanmaktadır.
*1995; Filipinlerde Surigao del Norte altın madeninde barajın temelinde yenilme olunca 500 000 m³ zehirli atık tarım alanlarına yayıldı.
*1998; Kırgızistan'daki Kumtör altın madenine siyanür taşıyan bir kamyon Barskun nehrine uçtu. Zehir 8 km sonra Orta Asya'nın en büyük kaplıcalarının bulunduğu noktada Issık Göl'e ulaştı.
*1999; Filipinlerde Surigao del Notre altın madeninde yıpranan bir borudan atık çıkışı sonucu yine bir kaza meydana geldi. 700 000 m³ zehirli çamur tarlalara yayıldı.
*2000; Romanya'da Baia Mare altın madeninde aşırı

yağışlar sonucunda baraj taşıp yırtılınca 100 000 m³ siyanürlü akışkan Tizsa ve Tuna ırmaklarına boşaldı.
*2000 ; Endonezya'da Grasberg altın madeninde baraj taştı. Amungme yerlilerinin köyleri zehirli çamur istilasına uğradı.
*2001; Gana'da Whassa bölgesindeki altın madeninde 15 gün ara ile iki baraj hasar görüp çevreye boşaldı. Asuman nehrinin büyük bir bölümünde yaşam bitti.

Bu verilen örnekler siyanürle altın üretme sırasında oluşan kazalardan sadece bazıları. Bunun gibi birçok kaza tehlikesi siyanürle altın üreminde karşılaşabilecek kazalar halen mevcut olup ve ne yazık ki bu kazalara rağmen siyanürleme yöntemini militan bir şekilde savunan sivil toplum ahalisi, üniversite ahalisi ve devlet ahalisi mevcuttur. Bunlara örnek olarak İstanbul üniversitesi maden mühendisliği bölüm başkanı Prof. Dr. Ali Kahraman ve aynı bölümdeki Yrd. Doç. Ilgin Kurşunun ortak hazırladıkları bir makaleye göz atmakta yarar var. Bu makalede siyanürün insan hayatına pek bir zararı olmadığı, normal günlük yaşamımızda soluduğumuz egzoz gazlarından daha az zararlı olduğu ve neredeyse siyanürün yararlı bir zehir olduğunun ispatlamaya çalışılmıştır. Siyanürün üretim aşamasındaki zararsız durumu bakın nasıl ifade ediliyor.

"Üretim prosesinin bir parçası olan kimyasal bozundurma tesisinde, liç prosesinden çıkan atık çözeltideki siyanür parçalanmakta ve ağır metaller ise sabitlenerek çöktürülmekte, böylece atıklar zararsız hale getirilmektedir"

İlk olarak şunu belirtelim. ... "siyanürün parçalanması için geliştirilmiş yöntemler mevcuttur. Ancak bu parçalama yöntemleri berrak çözeltiler için geçerlidir. Altın üretim tesislerinde ise berrak çözeltiler değil, yan kayacı içeren çamurlu atıklar söz konusudur." Yani daha anlaşılır bir dilde ; siyanür arıtıldıktan sonra şekil değiştirir ve kendisinden daha az zararlı bir!! Zehir olarak havaya ve suya karışır. Bu zehir oranı daha az olan "zehir"in siyanür zehrine oranı 1/10 şeklindedir. Yani yinede zehirli, yinede ölümcül ve o kadar tehditkâr bir durum yaratır. Zehri daha az zehirli hale getirmek, zehrin yayıldığı bölgedeki zehrin etkisini azaltmamaktadır. Sadece bölgedeki canlılara biraz daha yaşam hakkı tanımaktadır ki, profesörlerimiz insanlarla dalga geçerek bu durumu bilimsel bir hale sokarak temelsiz iddialarını temellendirmeye çalışmaktadırlar.

Profesörlerimize göre siyanürün faydaları

*Siyanür asidinin 50 mgmı bir insanı öldürmek için yeterlidir.
*Siyanür dokulara oksijen taşıyan hemoglobini zayıflatır,yani kanın oksijen taşıma özeliğini yok eder.
*Hava su ve yiyecekler ve temas yoluyla vücuda geçer.
*Atık sular litresinde 0. 1 mg üzerinde siyanür içerse bile balıkların ve çoğu su canlılarının ölümüne sebep olur.
*Siyanür solunum yoluyla bile öldürücü etki gösterir. Isıya maruz kaldığı durumda ayrışmaya başlar ve zehirli duman çıkarır.
*Bu zehirle dumana maruz kalmak beyin akciğer ve kalp üzerinde kısa sürede etki yapar komaya ve ölüme neden olur.
*Yenilip içilmesi ve dokunulması durumunda hızla zehirlenme etkisi gösterir.
*Vücuda geçtikten sonra son derece hızlı bir şekilde dolaşım sistemine ulaşır.
*Deri teması söz konusuysa kaşıntı tahriş ve yaralarda belirginleşme olur.
*Besinlerle alınan yüksek miktardaki siyanürde yine solunum darlığı ve derin nefes alıp verme bilinç kaybı ve ölümle sonuçlanır.

Siyanüre karşıyız!! Ya Altına..?

Dünyada üretilen altın miktarının %85'inin siyanürle üretilmesi aslında başka bir problemin ortaya çıkmasına sebep olmuştur. Bu bilgi siyanür ve altının (ve altın karakterli madenlerin) çıkarılmasında-işlenmesinde beraber yol aldıklarının açıkça kanıtıdır. İlk olarak kapitalist, hiçbir zaman karından vazgeçmez ve sürekli büyümeyi düşünür. Lakin bu fikir kapitalizmin doğasında olan rekabet kurumundan ileri gelmektedir. Büyümeyen bir şirket başka şirketlerle rekabet edemez bir biçim alır ve yok olmaya mahkûmdur. Bütün irili ufaklı sermaye sahibi olan şirketlerin üretim maliyetiyle ürettiği değer arasındaki fark ne kadar fazlaysa şirket o oranda büyümüş demektir. Tıpkı altın üretiminde siyanür kullanımının, kapitalistin maliyetini düşürmesi ve kar değerini artırması gibi. Bu nedenle ne yapılırsa yapılsın kapitalist şirket üretim maliyetini düşüren bir 'zehir'den asla vazgeçmeyecektir. Daha açık bir ifade ile üretim maliyeti değişmeden 400 ton altın üretimini hiçbir zaman 100 tona düşürmez. Aynı üretim maliyetiyle 400 ton altın yerine 100 ton altın üretilir mi hiç? Kapitalist böyle bir şeyi asla kabul etmez. Yani siyanürden vazgeçmez. Dolayısıyla sığ bir siyanür karşıtlığı bu sorunu çözmemektedir. Siyanüre karşı çıkmak -aynı zamanda- isteyelim ya da istemeyelim altına karşı çıkmaktır. Başka bir deyişle "siyanüre karşı mücadelelerin tarihini altına karşı mücadelelerin tarihi" olarak görmeliyiz. Bu memleketin altınla ilişkisi dünya piyasa ekonomisinde ayrı bir yere sahiptir. Bu yüzden altına karşı olmak bu memlekette daha heyecan verici bir hal almaktadır.

Alt sütunda, memleketin altınla flörtünün istatistiği yer almaktadır.(bu istatistiği altın sevenler derneğinin "Türkiye'de altın sevilir" isimli broşüründen aldık. Yalansa onların yalanı, karışmayız!!!)

Altın üreten ülkeler	Üretim (ton)
Hindistan	695
Türkiye	303
İtalya	284
Çin	257
ABD	220
Japonya	166
Mısır	125
Endonezya	86
G. Kore	80

Türkiye dünya altın işlemeciliğinde İtalya'yı geçerek Hindistan'ın ardından ikinci sırada yer almaktadır. Hindistan'da yılda yaklaşık 700 ton altın işlenip katma değeri yüksek ürünlere dönüştürülürken, Türkiye'nin yıllık mücevherat üretimi 300 tonu geçmiştir.

Memleket ahalisinin kara çocukları Kaz dağlarının ahalisini yalnız bırakmayacak.

Talancıların yeni gözdesi Kaz Dağı Ahalisi. Kaz Dağları'nın yüzde otuzu Balıkesir, yüzde yetmişi Çanakkale sınırları içinde yer alan bir bölgedir. Ayvacık, Bayramiç, Etili ve Ezine'de kazı çalışmaları uzun zamandır sürmektedir. Yaklaşık bir buçuk milyon insanın yaşadığı bölge, kendine has 47 çeşit bitki türüne sahip. Kaz Dağları tarih boyunca Homeros'tan Sarı Kız'a, Turuva'dan Tahtacılara, destanları ve efsaneleri ile yaşamını hep diri tutmuştur. Kaz Dağları'nın bir köyünde anlatılana göre: Eskiden ağaç kesmeye giden ormancılar, genç ağaçlar görüp de korkmasın diye baltalarını bir tülbentle sarıp öyle giderlermiş. Bu da bize gösteriyor ki; Kaz Dağları'nda yaşam bugüne kadar doğa ile uyum içerisinde varlığını sürdürmüştür. Bugün olduğu gibi o zamanlar da talancılar, daha çok odun karşılığında daha çok para önermişler; bunun üzerine ihtiyacından fazla ağaç kesmeye başlayan ormancılar genç ağaçları unutuvermişler zamanla; baltalarına tülbent takmayı da, onların büyümesine izin vermeyi de... Bu talancılar, insanın insan üzerinde kurdukları tahakkümle insanın doğaya hükmetmesine neden olmuşlar. Bu günde Kaz Dağları'nda 250–300 ton altın rezervi olduğunu söylüyorlar. Bu altını çıkarmak için 400 ton siyanür kullanacaklar. Bu siyanürün 100 bin tonu havaya karışacak, geriye kalanı da siyanür havuzuna bırakılacak buda bir şekilde suya karışacak.

Talancıların kasalarını taşıracak, gözlerini kamaştıracak "rezervler" tüm dünyadaki altın harflerle yazılmış kanlı tarihlerini bu memleketin ahalisinin tarihine de yazmaya çalışıyorlar. Altın sevicilerin ilk talanları 1932–1974 tarihleri arasında Cominco Şirketi tarafından Kıbrıs Lefke'de başlamıştır.1985 ten bu yana 17 talancı şirket memleket ahalisinin yaşamlarını gasp etmeye gelirken, son 10 yılda 43 altın sevicisine altın işletme ruhsatı verildi. "Birkaç ağaç keseceğiz, doğaya hiç zarar vermeyeceğiz" diye Bergama Ovacık'a giren talancılar Bergama 'yı ağaçsız bırakmadık hale getirip, birçok canlı yaşamı yok etmiştir. Bölgede kanser ve ölüm oranında da artış görülmektedir. Uşak Eşme' de altın madeninin açılmasından sonra toplu siyanür zehirlenmeleri olmuştur. Birçok insanın kanında yüksek oranda siyanür bulunmuştur. Lefke'de altın madenin kapanmasının üzerinden 34 yıl geçmesine rağmen siyanür yağmurunun etkisi devam etmektedir. Bugün Lefke'de halen siyanürün etkisi, yağmurların bıraktığı zehirle kıraç topraklar oluşmakta ve yaşama dair bir kıpırdama oluşmamaktadır.

Memleket ahalisinin kara çocuklarına sorduk
ALTIN NEDEN DEĞERLİDİR

-Az bulunduğu ve parlaklığı çekici olduğu için !!!
-Zor bulunan bir madde, parlak!!!!!
-Kadınların gözünde değerli. Çünkü ne biliyim düğünde takılıyor. Aslında bir değeri yok, bize öyle gösterilmiş. Parlak olması ona değer katmıyor. Ampulde parlıyor ama değerli değil.
-Altın bir fetiş nesnesi ve yatırım aracı haline getirildiği için değerlidir. Hatta bu değeri artırmak için üzerine memleket liderlerinin resmini koyarlar.
-Değerli değildir. Değiş tokuş piyasası onu değerli hale getirdi. Tek başına bir değeri yoktur.
-Altın tahakkümün mirasıdır

SİYANÜR SÖZLÜĞÜ:

PROSES: *Cevher üretim süreci*
KAYAÇ: *Madenden kazı yoluyla çıkarılan altın rezervi barındıran, çamurlu kayalı materyal.*
LİÇ: *Altının ayrıştırma süreci*
SİYANÜR: *Siyanür, hidrojen siyanür (HCN), sodyum siyanür (NaCN) ve potasyum siyanür(KCN) gibi bileşikler halinde ya da serbest halde bulunur. Su yüzeyinde bulunan siyanür HCN formuna dönüşür ve buharlaşır. Siyanür yüksek konsantrasyonlarda toprak mikro organizmaları için toksiktir ve yeraltı sularına geçebilir. Siyanür havadan, içme sularından, toprağa değen cilt yoluyla ve siyanür bulaşmış yiyeceklerin yenmesi yoluyla vücuda alınabilir. Bunlar, birçok ağır hastalığa neden olacağı gibi ölümle de sonuçlanabilir.*

Ahali'nin Notu:
Elimize mail yoluyla ulaşan teckkominco merkez kapitalist bürosundan yapılan açıklamayı noktasına, virgülüne dokunmadan yayınlıyoruz.

teckcominco
Siyanürlü propaganda birlikleri

Elimize mail yoluyla ulaşan teckkominco merkez kapitalist bürosundan yapılan açıklamayı noktasına, virgülüne dokunmadan yayınlıyoruz.

Teck kominco siyanürlü propaganda birliği . bülten no 456:

Çanakkale civarı bölge halkına:

Müjdeler olsun! Bölgenizde altın bulduk. Şayet bize karşı gelmezseniz hem siz hem de biz ihya olmuş oluruz. Ne kaz dağlarında tek olma özelliği taşıyan 47 çeşit endemik bitki türü ne bölgede efsanelerden bu yana kültürünü yaşadığı doğasından alan tahtacılar umurumuzda. Ne doğrudan yok edeceğini düşündüğünüz canlı cansız her şey, ne de ne idüğü belirsiz sarıkız. Ayağınızı denk alın. Biz ki yer kürede çıkarmadığımız maden, yok etmediğimiz doğa kalmamıştır. Şirketimiz gücünü liderimiz Paul Wrighten ve enerji bakanınız Hilmi Gülerden ve tabii ki paranın satın aldığı her şeyden alan küresel gasp üzerine yemin etmiş gönüllü kapitalist savaşçılardan oluşmaktadır, bizim yegâne amacımız engellerle karşılaşsak da Türkiye'nin "zenginliklerini" ekonomiye kazandırmak için bu katliamı sürdürmektir. Çünkü koşulsuz ilerleme ve insanlığın gelişmesi için tarihte hep sizin gibiler bedel ödemişlerdir. Sizleri kapitalist sömürü düzeninin dolaylı savaşçıları olarak gördüğümüzü de belirtmek isteriz. Bu anlayışla biraz tarihten örnek verelim ve aba altından sopa gösterme durumuna devam edelim. Altın değerlidir. Kim demiş ölüler altın takmaz diye. Sizin atalarınız en değerli şeyleriyle gömülmediler mi? Gömüldüler. Hatta siz onların mezarını değerli malları için talan etmediniz mi? Ettiniz. Dedelerinizin, nenelerinizin kefen paraları altın dişleri değil mi? Düğünlerinizde altın takmıyor musunuz kolunuza, kafanıza? Takıyorsunuz. E, daha ne istiyorsunuz. Teck Kominco şirketi siz ve sizin gibiler için bedel yaratır. Bunu da ödememizi beklemeyin bizden. Bedel ödemek istemiyorum diye bize kafa tutacaksanız, özel eğitilmiş siyanürlü propaganda birlikleri ve sahiplerine sadık, siyanürle beslediğimiz düşünce yetisi olmayan faşist unsurları kullanmak ta en ufak bir tereddüt duymayız. Siyanürlü propaganda birlikleri kendilerine elbette ki meşru alanlar açmaktadır. Bunu çevresine sahip çıktığını söyleyen ve olmazsa olmazımız olan şirketleriyle oluşturduğu çevre örgütleriyle uygulamaktadır.(TEMA gözbebeğimizdir. TEMA'YA yan bakan cezalandırılacaktır.) Uzun lafın kısası: Siz bize yardım edeceksiniz, biz de size. Biz ki, doğanın kanununu böyle yazdık. Büyük balık küçük balığı yer, kılçıklarını da tükürür. Kılçık olmayın, akıllı olun!

Yeryüzünde tek bir ağaç kalmayacak!
Herkes altın takacak!
Siyanür değil, kanser öldürür!
Yaşasın şirketimiz Teckcominco,
Yaşasın Siyanürlü Propaganda Birliği

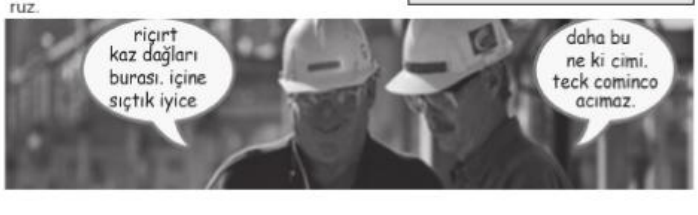

ANARŞİ MÜMKÜNDÜR;

Ütopyalar imkânsız yerler değil. Bizi kuşatan birçok dayatmadan tek sahip olduğumuz gücümüzü, hayallerimizi birleştirerek kurtulabiliriz.

Çeşitli sözlüklere v.s. baktıktan sonra ütopyayı hayali bir toplum ve yönetim projesi olarak tanımlayabiliriz. Aslında özünde içinde yaşanılan sisteme bir eleştiri ve başka bir dünya hayali taşır. Ütopyaya gitmek için yapılacak tek şey hayal kurmaktır yani her şey insanın kendi elindedir; bu sistemi istememek ve nasıl bir toplum istediğini bilmek. Hayal gücünün sınırsızlığı sistem için en büyük tehditlerden biridir çünkü kendisi için oluşturulabilecek bütün alternatifler onun içindedir. Peki, içinde yaşadığımız sistemde hayalgücümüz nerde?

Kapitalizmin onunla bütünleşmiş ve onu işleten bu yüzden de tüm güce sahip kişiler dışında kimseye mutluluk getirmediği aşikâr. Sermayedar, burjuva v.s. şeklinde de adlandırılan bu kesimin karlarını arttırmak ve mevcut sistemi bunun için büyütmekten başka hayalgücü bulunmamaktadır. Bunların kuracağı ütopyada kapitalizmin işleyişinde insan en gereksiz şeydir. Çünkü bunların rasyonalist bilim adamları yarattıkları akıllı makineler ile bütün üretim sürecini sıfır insan gücü ile halledebilecektir. Tüm kontrol ve karar mekanizması çok iyi organize edilmiş büyük yapay zekâ sistemlerinin ellerinde olacaktır. Sistemler ürettikleri akıllı aletler ile mesela mutfak işlerinde, ulaşımda, alışverişte tüketicilere (insanlara değil çünkü bu ütopyada insanlar sadece sistemin ürettikleri ürünleri tüketebilme güdüsü olan biyolojik sistem olarak tanımlanıyor) yardım edeceklerdir. Kalan boş zamanlarında da insanlar kendilerini yapay etkinliklerle oyalayacaklardır. Burada da devreye eğlence sektörü girecektir. Kullanılan çeşitli araçlarla boş kalan bu insanların sisteme karşı isyan etmemeleri için hem eğlendirecek hem manipüle edecektir.

Bu hayal gücü mü yoksa yaşanılan durum mu? Şirketlerin çalıştıkları TKY, JIT, yalın örgüt, esnek üretim v.s. yönetim ve üretim şekilleri sıfır stok, sıfır insan gücünü amaçlamıyor mu? Üretilen ürünler hakkında hiçbir şey bilmiyorken ve kendi üretme imkânımızda (bilgi yetersizliği, şehirleşme v.s. nedeniyle) olmadığından tüketmekten başka bir şey yapıyor muyuz? Zamanımızın çoğu televizyon ya da internet başında geçmiyor mu?

Kapitalist bir ütopyada yaşıyoruz bu nedenle kapitalistlerin yaratıcılık ya da hayalgücü dediği şey mevcut düzeni değiştirmek değil onun daha çok güçlenmesi için en fazla mevcut eksikliklerini yada insanlık için kötü olabilecek yanlarının (bu yanlarda kapitalistlere göre görecelidir) reforme edilmesidir. Burada bir parantez açıp belirtmek gerekir ki kapitalizmin yaratıcılığı en çok kullandığı alan pazarlamadır. Hiç düşünülmemiş müthiş yaratıcılık ürünleri, çok fonksiyonel ürünlerini yine yaratıcılık dehası reklâmcıları ve pazarlamacıları ile satabilirler ve aslında sistemin kötü yanları rasyonel bir şekilde düzeltilir.

Aslında kapitalistlerin başka bir dünya hayali yoktur çünkü onlara göre bu toplum yapısı yaşanabilecek en iyi düzendir. Sistem içindeki ufak (!) hatalarda yapılan yeni düzenlemeler ve yasalarla düzeltilip, kusursuz hale gelecektir. Bu koskoca bir yalan! Düzen insanlarının idealistlere söylediği gibi "Hayal dünyasında yaşıyorsun sen kardeşim!"... Kapitalizmin iki yüzyıllık varoluşu süresince doğaya ve insanlara çektirdiği acı onarılamayacak düzeye geldi. Üstelik post-endüstriyel toplumun endüstri devriminin ilk yıllarında yaşanan vahşi kapitalizmden farkı yok. Topraklarını ve emeklerini küresel sermayeye açmış olan Uzakdoğu ülkelerinde yaşanan sömürü, açlık v.s. modern kapitalizmin batıda gözükmeyen vahşi yüzüdür. Modern dünyada bir statü sembolü olarak giyilen ayakkabıların, kotların, tişörtlerin üreticisi Nike, Dockers, Tommy Hilfiger, Reebok, Adidas, v.s. firmaları ucuz işgücü için kurdukları fason fabrikalarda bundan başka çaresi olmayan Asyalı göçmenleri sağlıksız çalışma koşulları, kötü yurtlar ve çeşitli şiddet yolları ile çalıştırmaktadır. Üstelik bu insanlara hiçbir şekilde örgütlenme hakkı verilmemekte; bırak sendikalaşmayı fabrikada birlikte konuşan iki kişi hemen işten atılmaktadır. Bu bir anlamda modern köleliktir; yaşamak için efendisinin verdiği barınağa (yurt), yiyeceğe (ücret), v.s. muhtaç ve hiçbir şekilde isyan edememektedir. Sanırım bir farkla; eskiden efendi topraklarında çalışan kölesinin çalışmasını sömürdüğünden onun ölmesini ya da rahatsızlanmasını istemez ve bunun dozunu ayarlardı. Oysa modern efendi için bir köle gidiyor, bir başka köle geliyor. (Sorun zaten bunun kölelik olarak algılanmaması ve bunu değiştirme isteğinin oluşmamasıdır.)

Hiç kimse 'Senor', 'Don' ve hatta 'Usted' (siz) bile demiyor, herkes birbirine 'Comrade' (yoldaş) veya 'Tu' (sen) diye sesleniyor ve 'Buenos Dias' (iyi günler) yerine 'Salud' (selam) kullanıyordu...

Kapitalizmin bırak hayal etmeyi yaşamaya bile imkan vermediği bu insanlardan ütopya umudumuzu keserek yüzümüzü post tarafına çevirdiğimizde de uydurma kâr etme güdüsü ile rekabetin o tatlı sarhoşluğunda kendini kaybetmiş şirketlerin kapitalizmi harika bir şekilde dönüştürdüğünü görüyoruz. Esnek çalışmanın işçi ayağı olan esnek üretimde esneyen kısım sanırım 8 saat olması gereken günlük çalışma süresinin siparişe göre aç susuz bütün gün olması. Bu süreçte mantıken işçinin yanında olması beklenen sendikalar sermayeden pay kapmak için çıkan yasalarda hiçte işçinin yanında bir tavır sergilememektedir.

Sistemin beyaz yakalı kölelerinin de bunlardan pek farkı yok. Her ne kadar bir patron ya da sermayedar kadar olamayacağının bilincinde de olsa mevcut statü merdivenlerinde bir basamağa belki bir üst basamağa yerleşebilmek amacıyla aslında kendi gibi düşünenlerin üstüne yerleşir. Her ne kadar Durkheim gibi bazı düşünürler toplumsal boşluk dönemlerinde bunların dönüştürücü özelliğinin olacağını savunsa da saatlerce bilgisayar başında oturmaktan kemikleri yamulan, parmak ucu sinirleri yıpranıp ellerini kullanamayan, ekrana bakmaktan gözleri bozulan, yaptıkları işten başka bir şey için beyin güçlerini kullanmayan bu insancıklar en fazla boşluk durumunda kapitalizmi dönüştürmeyi ve onu geliştirmeyi becerebilirler. Yinede o çok kötü koşullarda çalışan işçilere göre bunlar şanslı sayılırlar. Her ne kadar sistem tarafından çok fazla manipülasyona maruz kalsalar da sistemin sunduğu özgürlük ve eğlenceden de bunlar yararlanıyorlar. (Burada yanlış anlaşılmasın sistem kendisine hiçbir zarar getirmeyecek ölçüde özgürlük alanları açar; yani mevcut alanların ne kadar özgür olduğu tartışma konusudur.)

Durum böyle olunca kapitalizm karşıtı olmak bir seçim olmaktan çıkıyor, vicdani ve insanlığı ilgilendiren bir mesele oluyor. Ütopyamızın kapitalizm dışında bir yer olacağı kesindir. Ancak hayallerimizi bile sınırlandırabilen sistem içinde nasıl başka bir dünya istenebilir? Bu dünya üzerinde çok iyi bir şekilde örgütlenmiş olan ve her yere çok rahat sızıp ona göre ideoloji değiştirebilen, kendisini hemen dönüştürebilen kapitalizmin giremediği ve hakikatten başka bir şekilde de var olunabiliyormuş dedirten örnekler bu noktada ilham verici oluyor. Kapitalizmin örgütlediği tüketici, menfaatçi, yoz kültürü hayatlarından çıkarmış, rekabet yerine dayanışmayı, hiyerarşi yerine özyönetimi, kölelik yerine ortaklaşa üretimi yaşatabilen bu insanlar ütopyalarını yaşamışlardır.

Kapitalizmden başka ütopyalarını yaşamış bu insanlara verilecek en güzel örnek 1890 ve II. Dünya Savaşı'nın patlaması arasında geçen dönem zarfında çoğu Avrupa ülkesinde özelliklede Ispanya, Italya ve Fransa'da kitlesel devrimci sendikalar kuran anarşistlerdir. Bu sendikalar aşağıdan yukarı bir tarzda konfederal olarak örgütlenmişlerdi. Daha iyi ücretler ve çalışma koşulları meseleleri çevresinde kapitalistlerle günlük bir savaşım yürüttüler ve aynı zamanda da devrimci bir genel grev aracılığı ile kapitalizmin yıkılmasını da hedeflemişlerdi. Bu örgütlenme teknikleri işçilerin katılımını, güçlenmesini ve militanlığını cesaretlendirdi.

Kendinden yönetim, federalizm ve karşılıklı yardımlaşma ilkelerini benimseyen anarko-sendikalistler bireylerin, işyerlerinin, köylerin, şehirlerin ve diğer varlıkların hiçbir etkisi olmadan kendi işlerini yönetmeyi arzulayarak, özerkliği gerektiren ve tüm grupları toplumsal olduğu kadar ekonomik olarak ta özgür birliklerde bir araya getiren bir bağ (federalizm) ile bağlandılar. Kapitalist sistemde var olan rekabete nispetle daha iyi bir şey olan farklı ırklara, dillere ve kültürlere rağmen dünyayı bir bütün olarak değerlendiren karşılıklı yardımlaşmayı benimsediler.

Aracılar olmadan sorunların ilgili taraflarca doğrudan çözümlenmesini gerektiren parlamentoyu, hâkimleri, bürokratik komiteleri, hükümetleri, kamu ile ilgili işlerde faaliyetleri reddederek doğrudan eylemi uyguladılar. Kapitalist sistemi ve devleti ortadan kaldırarak toplumu dönüştürecek bir Toplumsal Devrimi amaçladılar. Hayalgücüne biraz daha ilham vermesi için bundan ayrıntılı olarak bahsetmek istiyorum.

18 Temmuz 1936'da Faşist darbeye maruz kalan toplumsal devrim, liberter sosyalizmin bugüne kadarki en büyük deneyimi idi. Son kitlesel sendikalist birlik olan CNT burada yalnızca faşist yükselişi geciktirmekle kalmadı, aynı zamanda yaygın bir şekilde toprağa ve fabrikalara el konulmasını cesaretlendirdi. Iki milyona yakın CNT üyesi dâhil olmak üzere yaklaşık yedi milyon insan, en güç koşullar altında dahi özyönetimi uygulamaya geçirdi ve aslında hem çalışma koşullarının hem de üretimin gelişmesini sağladı.

19 Temmuz'un ardından gelen karmaşık günlerde, inisiyatif ve iktidar gerçekte CNT ve FAI'nin üyelerinin elindeydi. Bunlar hiç kuşkusuz ki Faistas (FAI üyelerinin) ve CNT militanlarının etkisi altında olan sıradan insanlardı. Faşist ayaklanmayı yendikten sonra üretimi, dağıtımı ve tüketimi tekrar başlattıkları gibi; Ispanya'nın Franco'nun işgali altında bulunan kesimlerini kurtarmak üzere gönderilecek milisleri de örgütlediler ve gönüllü olarak (onbinleri bulan sayılarda) onlara katıldılar. Ispanya işçi sınıfı, kendi toplumsal adalet ve özgürlük düşüncelerine dayanacak yeni bir dünyayı mümkün olan her yolla yaratmak için kendi hareketlerini yaratıyordu.

George Orwell'ın 1936 Aralık sonun-

bir çalışma var ki köleleştirir ("surplus" belgeselinden kareler... kapitalizmin köleleri iş yerlerinde egzersiz yapıyor)

ÇÜNKÜ BEN BİR ANARŞİSTİM...

Ütopyalar hayata geçirildiği ölçüde anlamlıdırlar. Bu nedenle hayal edilenler sadece yaşanılacak yere dair değil oraya nasıl gidileceğine dair olmalıdır.

daki devrimci Barselona'ya ilişkin sözleri başlayan toplumsal dönüşümün canlı bir resmini çiziyor: "Her dükkân yâ da kafede, kolektifleştirildiğini bildiren yazılar asılmıştı; hatta ayakkabı boyacıları bile kolektifleştirilmiş ve sandıkları kara-kızıl renge boyanmıştı. Garsonlar ve dükkân çalışanları dosdoğru yüzüne bakıyor ve size eşitiniz olarak davranıyordu. Hizmetkârlar ve hatta şatafatlı hitap şekilleri bile ortadan kalkmıştı. Hiç kimse 'Senor', 'Don' ve hatta 'Usted' (siz) bile demiyor, herkes birbirine 'Comrade' (yoldaş) veya 'Tu' (sen) diye sesleniyor ve 'Buenos Dias' (iyi günler) yerine 'Salud' (selam) kullanıyordu.... Her şey bir yana, devrime ve geleceğe yönelik inanç, birdenbire bir eşitlik ve özgürlük çağı açılmış gibi bir his var-

dı. İnsanoğulları, kapitalist makinenin dişlileri gibi değil de, insan gibi davranmaya çalışıyorlardı."

Katalonya'daki tüm sanayi ya işçilerin özyönetimi ya da işçi denetimi altına girmişti (yani, ya ilk durumda idarenin bütün yönlerini ele geçiriyorlardı; ya da ikinci durumda ise eski idareyi denetliyorlardı.) Bazı durumlarda bütün bir şehir veya bölge ekonomisi bir kolektifler federasyonlarına dönüştürülüyordu. (Katalonya, Aragon, Valencia'daki demiryolu hatlarını idare etmek üzere oluşturulmuş olan) Demiryolları Federasyonu örneği tipik bir örnek olarak verilebilir. Federasyonun temeli yerel meclislerdi: "Her yerellikteki tüm işçiler, yapılması gereken bütün işlerle ilgili olarak, denetlemek amacıyla haftada iki kere toplanıyorlardı.... Yerel genel meclis, her istasyon ve bağlantı yerindeki genel işleri yönetmek üzere bir komite belirliyordu. Bu toplantılarda, üyeleri eski işlerinde çalışmaya devam eden bu komitenin aldığı tüm kararların geçerliliği, raporları sunmasının ve soruları cevaplamasının ardından, bu kararların işçilerce onaylanmasına yada onaylanmamasına tabiydi. Komite delegeleri herhangi bir anda meclis tarafından görevden alınabilirdi; ve Demiryolları Federasyonu'nun en yüksek koordinasyon organı ise üyeleri çeşitli branşlardaki birlik meclislerince seçilen 'Devrimci Komite' idi. Demiryolları hatları üstündeki denetim devletçi ve merkezi bir sistemde olduğu gibi yukarıdan aşağıya doğru işlememekteydi. Devrimci Komite'nin böyle bir gücü yoktu. Komite üyelerinin görevi, genel faaliyetleri denetlemek ve demiryolu ağını meydana getiren farklı hatları koordine etmekle sınırlıydı.

Toprakta onbinlerce köylü ve günlük kırsal tarım işçisi gönüllü, özyönetime sahip kolektifler meydana getirdi. Bir üyenin ifade ettiği üzere; "Bir kimsenin düşündüğünü söyleyebildiği, eğer köy komitesi yetersiz ise bunu ifade edebileceği özgür bir toplumda, bir kolektifte yaşamak... harikulade bir şeydi. Komite, bütün köyü genel bir mecliste toplamadan hiçbir önemli kararı almazdı. Tüm bunlar harikaydı."

Toplumsal cephede, rasyonel okullar, liberter sağlık hizmetleri, toplumsal merkezler ve benzerlerini oluşturdular. Mujeres Libres (Özgür Kadınlar) kadının İspanyol toplumundaki geleneksel konumuyla mücadele ederek, binlerce kadına güç kazandırdı.

İspanya'nın geri kalanını Franco'dan kurtarmaya giden gönüllü milisler anarşist ilkeler temelinde örgütlenmişlerdi ve hem erkekleri hem de kadınları içinde barındırıyordu. Hiçbir rütbe, selamlama ve subay tabakası yoktu. Herkes eşitti.

Kapitalist devlet kurulan sendikaları ve politik partileri aracılığı ile devrimin felaketten başka bir şey getirmeyeceği ve gelişmiş batı uygarlığında demokrasinin tek yaşayabilir keşif olduğu fikrini beyinlere işlemiş, on yıllar boyunca sorumluluğu üstüne almışken; CNT devrimin filmlerde ve tarih kitaplarında anlatıldığı gibi bir kan banyosu olmadığını aksine insan soyu için dikkate değer, samimi ve gerçekçi bir gelecek olduğunu kanıtladı. Üretim gibi insan için önemli faaliyetlerde ve benzer birçok şeyde kapitalistlere bağımlı olup isyan ettikten sonra örgütlenme korkusu yaşayan bu nedenle de her şeyi kabullenen insanların o günlere bakmaları gerekiyor. Ancak kapitalizm için Ütopyayı anlık dahi olsa yok etmek için ölüme karşı savaş kaçınılmazdı.

Yaşadığımız bu dünyada dünyanın sahiplerinin kendileri ve bizim için hayal ettikleri ütopyada ve bunun dışında yaşanılabilir diğer ütopyalara da ne yaptıkları ortadayken sanırım başta sorduğum soruyu tekrarlamalıyım: Hayal gücümüz nerede?

Her şekilde bizi kuşatan ve kurguladığımız her şeyin onun açtığı bir alana denk düşme tehlikesi olan sistem özgürlükçü her söylemi alıp içini boşaltıp kendisine uygun bir şekilde tekrar önümüze yaşama alternatifi olarak sunarken hayal etmek çok önemli bir eylem haline geliyor. Ancak ütopyamın bir insanın diğer insanlarla en iyi, mutlu ve özgür bir şekilde yaşayabileceği bir yer olması için onu sadece düşünmem, aklımdan geçirmem çok da bir anlam ifade etmiyor. Ütopyalar hayata geçirildiği ölçüde anlamlıdırlar. Bu nedenle hayal edilenler sadece yaşanılacak yere dair değil oraya nasıl gidileceğine dair olmalıdır. Aksi takdirde yine bir kâr etme alanı olan basın-mevlerinin elinde ütopik (onlara göre yaşanılması imkansız yer) bir eser olarak kitapçılardaki yerini alabilir!

Bunun için (yine çalışma yaşamından doğru tartışırsak) öncelikle 'çalışma' üzerine düşünülmelidir; ilkel kölelik, modern kölelikteki pürütan çalışmadan hedonist ve narsist çalışmaya evirilen çalışma etiği hiçbir zaman

Sivas Ahalisi'nin Kara Çocukları, Bomba Değil Yemek Eyleminde

hayatta kalmak için belli bir ücrete razı olmak için çalışmak ve ihtiyacını karşılasa dahi ahlaki olarak azla yetinmeyip daha fazlasını elde etmek için çalışmak alternatiflerinin içinden kurtulamamıştır. Eğer ideolojisinin mantığına (her ne şekil almış ve her ne ad altında olursa olsun) bakılırsa aslında çalışma kapitalizmin üretim sürecine katkıdır. Peki, çalışmamak hayal edilebilir mi?

Bunun gibi fiziksel ihtiyaçlarımızı karşılamayı en az çaba ile sağlamamıza neden olan sistem neredeyse hayati tüm faaliyetlerimizin ideolojisini kendisine döndürerek bunu beyinlerimize kazımışken "Çalışmamak, Nasıl yani? Nasıl yaşayacağız peki o zaman?" diyen safların sorularını ve "Her şey ne güzel işliyor. Nereden çıkartıyorsun bunları. Bütün bunlar boşluktan. Tabi işiniz gücünüz yok, oturup abuk sabuk meseleler çıkartıyorsunuz. Tembellik sizin içinize işlemiş, hayat size zor geliyor, para kazanmak zor geliyor." diyen hiçbir şeyi sorgulamamış, içine doğduğu toplumsal yapıyı olduğu gibi kabul edip, boş verip yaşayanların iç seslerini duyuyorum. Onlara verilebilecek yanıt ya da söylenecek en uygun söz; eğer gerçekten adil ve özgür bir ütopyada yaşamak isteniyorsa, kapitalizmin bizim için yaptığını söylediği her şeyi reddederek kendi fikir dünyamızı ve bunun hayattaki örgütlenmesi hayal edilmelidir.

Ütopyanın olması imkânsız yerden çıkması için kapitalizmin sunduğu varoluş (aslında var olamayış) alanlarını reddetmek (okulu bırakmak, askere gitmemek, fabrikada üretimin aksamasını sağlamak v.s.) ve aslında en önemli varoluş öğesi olan hayal gücünü eyleme geçirmek yapılması gereken şeydir. Kapitalizm acı ve ölümdür ve başka bir dünya mümkündür.

Ütopyalar imkânsız yerler değil. Bizi kuşatan birçok dayatmadan tek sahip olduğumuz gücümüzü; hayallerimizi birleştirerek kurtulabiliriz.

Bizler büyük binaların, tekerlekli makinelerin ve kalabalık insanların içinde yalnızlaştıkça sorduk, sorguladık. Neden, niçin, niye? Biz bu sistem içinde olduğumuz, bunun içine doğduğumuz için anarşist olduk! Oturmuş, kendi kendine işleyen ve hala yayılan sistemi sorgulamamız bizi kendimizi sorgulamamıza götürdü. Bu sistemin içindeki kendimizi gördük ve sisteme uymayan aykırı vicdanımızı...

Bir şeylerden rahatsızsak, vicdanımız hala biraz sızlayabiliyorsa ve bunu gerçekten istemiyorsak şunu bilmeliyiz ki kapitalizm hala hayalleri tam olarak yok edemedi. Bugün sadece kaybedecek hayallerimiz kaldı. Tek ve en önemli gücümüzü harekete geçirmeliyiz.

Hayal ediyoruz öyleyse varız!

bir çalışma vardır ki o kölelik zincirlerini parçalar (İspanya anarşist devriminden kareler... insanlar özgür olarak ve gönüllülük ilkesi temelinde üretiyor, bölüşüyor)

Mülteci'nin Laneti!

1. sayfadan devam...

Kitlesel bir fenomen olarak mülteciler I. Dünya Savaşı sonrasında Rusya, Avusturya-Macaristan ve Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılması ile ortaya çıktı. Ayrıca ulus-devlet modelinde yeni kurulan devletlerde de Yugoslavya ve Çekoslovakya gibi, %30 oranında azınlıklar vardı. Savaş sonrası kurulan Milletler Cemiyeti'nde konu devletler arasında ikili düzeyde çözülecek bir olgu olarak ele alındı. Birkaç yıl sonra Almanya'daki ırkçı yasalar ve İspanya İç Savaşı da yeni bir mülteci dalgası yarattı. II. Dünya Savaşı ve yayılan faşizm dalgası da milyonlarca insanın yer değiştirmesine sebep oldu. 1944- 1951 yılları arasında 20 milyona yakın insan başka topraklara göçtü. Bu atmosferde, savaş sonrasında, 10 Aralık 1948 tarihinde İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi (IHEB) yayınlandı, buna dayanarak Birleşmiş Milletler sözleşmeleri ve Bölgesel İnsan Hakları Sözleşmeleri oluşturuldu. İHEB'nin 14. maddesinde temel bir insan hakkı olarak sayılan "iltica hakkına" ilişkin Mültecilerin Hukuki statüsüne dair BM Sözleşmesi 1951 yılında Cenevre'de kabul edildi. Bu sözleşme halen günümüzde de iltica/mülteci hukukunun temel belgesi olarak kabul edilmekte. Aynı şekilde bu dönemlerde Avrupa dışında da kitlesel nüfus hareketleri görülüyordu. Ruanda ve Tanzanya'daki Mozambikli mülteciler, Hindistan'daki sayıları 10 milyonu bulan Bengalli mülteciler, Vietnam ve Kamboçyalı mülteciler, İran devrimi sonrası ülke dışına kaçan rejim muhalifi mülteciler, 1979 yılında yaşanan işgal girişiminden sonra Afganistan'dan kaçan 6 milyon mülteci (ki hala bir kısmı bir türlü bitmek bilmeyen iç savaşlardan ötürü ülke dışında kalmaya devam etmektedir), Körfez Savaşından sonra Irak'tan kaçarak İran'a sığınan 1,3 milyon, Türkiye'ye sığınan 460.000 Kürt mülteci, Bosna-Hersek

ve Kosova'nın bir çok ülkeye sığınmış nüfusu ve Sudan'ın Darfur Bölgesinde yaşanan krizden ötürü bir milyonu, öncesinde ise güneyde dört milyonu aşkın yerinden edilmiş insan.

O tarihlerden bugüne milyonlarca insan sınırlar arasında, hep sınırlarda kalarak onları tanımlamış, onlara bir kimlik vermiş vatanlarından kaçarak vatansızlaştılar ve başka vatanlara ayak basmaya çalıştılar, bastılar, birçokları öldü ve ölmeye devam ediyor. Vatandaşı oldukları devletlerin verdiği pasaportları ve kimlikleri yok çoğunun yanında. Onlar, artık kendilerini tanımlayan bir kimlikten yoksunlar ve isimlerimizin, ailemizin, soyumuzun sopumuzun kayıtlarının tutulduğu, soyumuz sopumuzla bağlı olduğumuz bir ulusun devleti tarafından bize kendisine bağlılığımızı ispatlamak için verilen kimlik kartlarımızla, pasaportlarımızla varolabildiğimiz, varlığımızı kanıtlayabildiğimiz bir dünyada artık yoklar. Onlar artık vatandaş değil ve insan olmak iktidarların muhasebesinde "vatandaş" olmakla ölçüldüğünden, insan da değiller! Çünkü insan hakları dediğimiz aslında ne idüğü belirsiz, muğlâk, içi boş kavram bu ulus-devletler çağında vatandaşlıkla tanımlanıyor ancak. Vatansızlaştıkları nokta da artık kullanabilecekleri, talep edebilecekleri bir insan hakkı yok. Evet, yoklar ama fiziksel varlıkları inkâr edilemeyecek bir gerçeklik, devletler için. Çizilmiş sınırların içine, onlardan izin almadan girmiş, sınırları ihlal etmiş olan milyonlarca insan.. Bir şeyler yapmak gerekiyordu. Bu insanlar farklı renkleri, dilleri, kültürleri, tarihleri ile birer tehdit çünkü. Sınırdalar, ulus devletin üzerine kurulduğu mitleri yıkıyorlar, Agamben'in deyişiyle insan ve vatandaş, doğum ve milliyet arasındaki kimliği yıkarak egemenliğin özgün kurgusunu krize sokuyorlar. Ulus-devlet denilen mefhum ezelden beri vardı ve ebediyen olacaktı. Sınırlar haritalar üzerinde çizilirken aslında bizim kafalarımızda çiziliyordu. Bize güvenlik sağlayan, kimlik kazandıran, varlığımızı anlamlı kılan sınırlardı onlar. Dışarıdakiler, korkunç yaratıklar kimliğimizi ve bizi tehdit eden, sanki her an bozulacak bir büyü içinde yaşıyoruz aslında ezeli ve ebedi olduğuna inandığımız bu sınırlar içinde.

Evet, bir şeyler yapmak gerekiyordu. Devletler kendi bünyeleri içinde ya da diğer devletlerle ittifak halinde birçok kuruluş oluşturdu bu gittikçe büyüyen sorunu halletmek için. Bunlar zavallı, biçare mültecilere yardım etmek için çırpınıp duruyorlar ama pek tabii ki politik bir duruşları yok devletlerin kendi elleriyle yaratılmış kuruluşlar olarak varlar. Bu halleriyle, mülteciler açısından hükümsüz kurumlar. Sadece belirli kişiler ya da olaylar bağlamında verili durum içindeki sorunları çözmek, yardım toplamak ya da dağıtmak, mülteci kampları kurmak ya da kurulu kamplardaki durumları iyileştirmek üzerinden çalışıyorlar. Mültecinin kim olduğu, neden mülteci olduğu, o sınırlar içinde yaşayan başka herhangi bir insandan ne farkı olduğu, eğer farkı yoksa neden böyle bir durumda yaşamak zorunda bırakıldığı ve devlet ile mülteciler arasındaki ilişkinin ne olduğu gibi sorulara verilecek bir cevapları yok. Devletler ve kuruluşları sorunlarla başa çıkmakta başarısız oldukça polis ve yardımsever kuruluşlar daha fazla devreye giriyor. Mülteciler kendilerini kabul etmeyen bu yeni topraklarda ya acınıp şefkat gösterilecek zavallılar ya da sürekli sorun yaratan, suç işleyen ıslah edilmesi gereken korkunç, tekinsiz eli kanlı suçlular. Bu durumu aslında değişen terimlerde de izlemek mümkün. Resmi belgelerde, başvurularda "sığınma isteyen" terimi "mülteci" ile yer değiştiriyor. Sığınma isteyen pasif, rica eden bir konumdayken mülteci tehdit veya yoksunluktan dolayı bir yerden kaçışı temsil ediyor. Sığınma isterken eylem tam anlamıyla gerçekleştirilmiş sayılmaz, bir ricada bulunulmuş ve cevabı beklenmektedir ama mülteci eylemi gerçekleştirmiştir, kaçmıştır. Her ne sebeple olursa olsun insanların kendi kafalarına göre hem de kalabalık bir halde bir yerden bir yere hareket etmeleri kabul edilebilir bir durum değildir.

Bir kere coğrafi iş bölümü denilen bir şey var değil mi? Sermaye küreselleşiyor ama emeğin olduğu yerde kalması kontrollü bir şekilde hareket etmesi gerekiyor. II. Dünya Savaşından sonra yerle bir olmuş Almanya'ya işçi olarak gidilebilirdi büyük kalabalıklar halinde ya da Avustralya'ya Kanada'ya vasıflı işçi olarak ama onlar istemeden bir yerden bir yere hareket etmek pek de hoş değil! Coğrafi iş bölümünün altını oymaktır bu ve küreselleşen sermayeye bir tehdit oluşturur.

Bu tehdide karşı devletler mültecilerin nerede yaşayacaklarını seçme hakkını, paralarını nasıl harcayacaklarına karar verme hakkını bile ellerinden alıyor. Örgütlenmiş, politik olarak etkin gruplar halinde bir araya gelmelerini engellemek için ya da bu şekildeki grupları dağıtmak için mülteciler ülke genelindeki küçük, daha saldırgan şehirlerdeki kamplara dağıtılır, çalışma izinine ise zaten sahip olamazlar. Çoğunu BM'nin desteklediği bu kamplarda ancak yardımlarla hayatta kalabilirler ya da kaçak işler yaparlar ama kaçak çalıştıkları bilindiği için çoğu zaman paralarını da alamazlar. Genellikle muhafazakâr olan, kendi içine kapalı ve dışarıdan gelenlere karşı düşmanca tavırlar sergileyen bu şehirlerde zaten sürekli bir tehdit altındadırlar, bir korku içinde yaşarlar. Okula yeni başlayan ya da devam eden çocuklara kimliklerini gizlemeleri tembihlenir çoğu zaman, özellikle de dinsel kimliklerini. Bir kısmı daha rahat kabul görmek için dinlerini değiştirir. Ingiltere'de örneğin mültecilerin nakit para kullanması dahi yasaktır sadece kendilerine verilen biletlerle alışveriş yapabilirler hatta para üstü olarak bile nakit para alamazlar. Böylece sadece biyolojik varlıklarını devam ettirebilecek maddelere ulaşmaları sağlanır. Varlıkları biyolojik bir varlığa indirgenir, toplumsal, tarihsel bir özne olarak kabul edilmezler ki birçoğu biyolojik olarak hayatlarını devam ettirebilecek olanaklardan dahi yoksundur. Sığınma talebinde bulunduklarında sonuçlanması yıllarca sürer ve onlar bu yılları ne olacağını bekleyerek bu kamplarda geçirir. Taleplerinin kabul edilmesi için gerekli koşullar oldukça ağırdır ve gittikçe de ağırlaşmaktadır. Neden kaçtıklarını kanıtlamaları gerekir, daha doğrusu karşılarındakileri inandırmaları. Çünkü haklarını hukuklarını tayin etmek için kendileriyle ilgili yapılmış olan yasalarda, sözleşmelerde göçün nedenleriyle ilgili ayrımlar yapılmıştır. Hayati tehlike söz konusuysa belki kabul edilebilirler ama yoksulluktan kaçıp geldilerse adları "ekonomik göçmen" olur ve kabul edilmezler eğer göç etmeye çalıştıkları devletin böyle bir talebi yoksa. Bu yüzden de doğru söyleyip söylemediklerinin anlaşılması için kendileriyle ardı ardına mülakatlar yapılır. Bu ağır koşullar altında yaptıkları her şey de suç kabul edilir, kamplardan izinsiz ayrılmaları, para kazanabilmek için çalışmaları tahmin edilebileceği gibi ağır şekilde cezalandırılır ya da öldürülürler tıpkı Festus Okey gibi ya da isimlerini bilmediğimiz binlerce insan gibi. Hatta örneğin İngiltere'de özel güvenlik şirketleri tarafından işletilen göçmen tutuklama merkezlerinde, kamplardakinden bile zor şartlarda tutulurlar. Bunca yaşanan şeyden sonra pek çoğunun sığınma talebi yeterince inandırıcı bulunmaz, reddedilir, sınır dışı edilirler, ülkelerine geri gönderilirler.

Milyonlarca insanın yer değiştirdiği, değiştirmek zorunda kaldığı bu coğrafyada Türkiye geçiş yolu işlevi görmekte. Cenevre Sözleşmesi'ni imzalamış ama coğrafi çekince koymuş olan Türkiye, doğudan gelenlere mülteci statüsü vermezken sadece batıdan gelenlere verir ki yasal bir prosedür olmasına rağmen fiiliyatta onlara da vermez. Bu yüzden de insanlar genellikle Türkiye'ye giriş yapıp, sığınma talebinde bulunuyor ve 3. bir ülkeye gönderilmeyi burada bekliyor. Türkiye'ye 2002–2006 yılları arasında toplam 15.556 kişi iltica-sığınma başvurusunda bulunmuş, bunlardan 7.212 kişinin talebi kabul edilmiş ve 3. ülkelere yerleştirilmiştir. 762 kişinin başvurusu reddedilirken 6.061 kişi halen başvurularının sonuçlanmasını beklemektedir. Ayrıca Türkiye'de yakalanan yasa dışı yabancı kişi sayısı son 5 yılda toplam 309.683'tür. Aynı zamanda, 1980–1999 yılları arasında 579.510 kişi Türkiye'den kaçarak başka ülkeler nezdinde sığınma aramış, bu hali ile dünyada hatırı sayılır mülteci nüfuslarından birisi olmuştur. Genel olarak baktığımızda ise Uluslararası Göç Örgütü'ne göre dünya nüfusunun %3'ü göç halinde ve bu da yaklaşık olarak 191 milyon insan ediyor. Bu göçmenler içinde ise sadece 30–40 milyon kişi kaçak göçmen ve 8,4 milyonu da mülteci statüsü taşıyor.

Bu, arka arkaya sıralanan rakamlar, istatistikler yaşananların gerçek yüzünü sakliyor aslında; çünkü her mülteciyi sadece bir rakama indirgiyor ve yaşananlara dair sadece uzaktan bakmamızı, belki bir iki kere tüh tüh vah vah dememizi sonra da unutmamızı sağlıyor. Ama altında yatan hikâyeleri hiç bir zaman öğrenemiyoruz. Ya mülteci kamplarına kapatılıyorlar ya da etnik azınlık oluyorlar. Bir etnik azınlık diğerinden nefret eder hale getiriliyor. Nefret edilen, korkulan insanlar olarak, korkuyu tanıyan bilen insanlar olarak kendi aralarında da bir diğerine karşı korku yaratılıyor. Biraraya gelmemeleri, daha büyük bir tehdit olmamaları, yaşadığımız toplumu, değer diye bildiklerimizi sorgulamamıza neden olmamaları için. Çünkü yaşadığımız dünya da değişiyor. Bugün kamplarda kalanlar, hayatlarını sadece biyolojik olarak dahi devam ettirmek için çırpınanlar mülteciler ama yarın böyle olmayacak. Ezeli ve ebedi bildiğimiz ulusumuzun devleti biçim değiştirmeye devam ettikçe ulus, vatan dolayısıyla da vatandaşlık üzerinden tanımladığı bütün değerler de aşınacak. Bugün mülteciler üzerinde uygulanan kontrol yöntemleri yavaş yavaş bütün topluma yayılacak. Toplumsal, tarihsel, kendini kurmaya, arzusunu gerçekleştirmeye çalışan bir özne olmaktan çok hayatını sürdürmeye, hayatta kalmaya çalışan birer emek-gücü olacağız. Bu yüzden de mücadele ederken de çıkış noktamız zavallı, biçare mültecilere vatandaşlık verilmesi, vatandaşlığın nimetlerinden yararlanmalarının sağlanması değil her yerde mülteci özelliğinin yaratılması olmalı; çünkü mülteciler beden üzerinden kontrol mekanizmalarının yaratılmasına, biyolojik hayat ve politik hayat arasında bir çelişki yaratılarak bunun üzerinden iktidar politikaları geliştirilmesine karşı duruyor. Sınırdışı edilmeler sırasında gerçekleştirilen müdahalelerden sınır kamplarına, mülteciler için işgal evleri kurmaya, mali destekte bulunmaya, sağlık hizmeti almalarını sağlamaya kadar dünyanın farklı yerlerinde bugüne kadar birçok yöntem geliştirildi ve geliştirilmeye devam ediyor ve geliştirilecek. Önemli olan bu sisteme, devletlere rağmen yeni bir hayatı bugünden burada hep beraber örgütleyebilmek.

ilkay

Ahali'nin notu: Ahali'nin Kara Çocuklar'ından Gazetemiz için yazı istediğimizde elimize bu iki yazı geldi. Birbirinin yazısından haberi olmayan arkadaşlarımızın bu kadar benzer hisler taşıması bizi şaşırtmadı aslında. sevindirdi. iki yazıyı da yayımlamak istedik.

Anneye ve babaya

Varlığınıza ve varlığıma anlam vermeye uğraşmadığım o sığ ve güzel günlerde, dizlerinizin dibi benim için vaha gibiydi. Üstelik o zamanlar, yaşamış olduğuna bugün şüpheyle yaklaştığım, Freud diye bir insanın ilişkimize soğuk baktığını da bilmiyordum. Bu bilmezlik hali içinde sonraları, hiç yüksünmeden sevginin en pür hali diye niteleyeceğim beraberliğimizi inançla sürdürüyorduk. Hiç şüphesiz birlikte olmalıydık. Bunun için inanca ya da belirlenmiş bir tutkuya ihtiyacımız yoktu. Tekinsiz yanları görmezden gelinen diğer steril ilişkiler gibi kendimize ikame ettiğimiz ve adına Ev dediğimiz o ılımlı evren'in dışı bizim için sadece adım atılmayacak bir mecraydı sadece. Ev'in dışı, Ev'in içini sakil ve sürdürülebilir kılmak için yürütülen etkinliklerden ibaretti. Örneğin baba ev'in dışında çalışır ve ev'in besin, ısınma, yerleşke oluşturacak donanım'larını edinmek gibi metalar için para adını verdiğimiz başka bir metayı edinirdi. Baba'nın bu son metayı edinmesi için, gününün sekiz saatini dışarıda geçirmesi gerekiyordu. Baba'nın çalışması ev'in içinde kendisini anneye göre daha az görmemizi sağlıyordu. Bu yüzden biz evin geri kalanları, durumu kendimizin ve daha çok annemizin lehine yadırgamayı hiç akıl etmedik. Baba, bizi beslemek istiyordu. Çünkü Baba, bu iş dışında küçük çocukları ve "her zaman onun olan" eşi dışında pek bir meşgaleye sahip değildi ve hiçbir zaman da olamayacaktı. O, hayal kurmuyordu. Hayal kurmak bir yana hepimiz için bir benzerinin çizildiği o dehşet çizginin dışına çıkmayı tek bir gün bile hayal etmemişti. Hayal kurmak annenin, annenin hayallerini bize payanda etmek ev'in dışının, işiydi. Anne'nin ev içinde ve gerekli durumlarda ev'in dışında, kendisine "insan" olduğu için değil, insan'ın kadın yanından olduğu için sonradan kazandırılan sağaltma işlevini yerine getiriyordu. Anne'nin, yeryüzünde o'na ait, biz çocuklarından başka hiçbir şeyi yoktu. Benim annem, babamı hiçbir zaman çocuklarından, mesela benden daha fazla sevmedi ve bunun sebebini de hiç merak etmedi.

Ben, diğer birçok benzerim gibi, ileride ihtiyacım olacağı varsayılan bilgileri edinmek için, o zamanlar içinde olmaktan hoşlanmadığım okul adı verilen bir binayı her gün ziyaret etmek zorundaydım. Her ne kadar kafamın içinde başka bir dil dönüyor olsa da öğrenmek zorunda olduğumu anladığım bir dilde her gün aynı melodi eşliğinde ama bilindik ve kulakta güzel diyebileceğimiz melodilerden çok uzak bir tad bırakan başka melodiler duyuyorduk. Beş yaşından beri her sabah and içmiş, her Cuma eve gitmeye bir adım kala hiddetle marş söylemiş, biti kanlanınca kulağı çekilmiş her çocuk gibi ben de andı yalandan, müziği gürültüden, babamı öğretmenimden ayıramaz olmuştum. Bizi kurtardığını hiç söylemeseler bile, o gri ve öldürgen binanın her yerinde resimleri asılı olduğu için sadece bizi değil dünyayı kurtardığını tahmin edebileceğimiz bir adamı seviyordum. Babam, öğretmenim, başbakan, bana siyah zeytini borca vermeyen bakkal, genç kızlara tenasül organını gösteren Deli Zülfo, "sev" diyordu. Seviyordum. Çaresiz sevmenin çare olabileceğini öğrendiğimde geç olmamıştı ama güç olacaktı. Baba, bu sevgi ve sevgisizlik baladı için, kayıtsız kalmayı tercih etmişti. Benim için ise birkaç kelime daha öğreneyim, babama, öğretmenime, başbakanımıza biraz daha benzeyeyim diye doğmadan ve haliyle bana sorulmadan söylenmiş kekremsi kelimeleri daha çok ve ölümüne seveyim diye ve bir gün bazı kelimeler için öldürmem ya da ölmem gerekebileceği için hakilerin çekildiği, erkeklerin tek sıra hiza edildiği nizami bir mecraya akmam istendi. Bu istek için geç kalındığını, içimde dilime akıp söylemek için delirdiğim başka bir kelimenin beklediğini bilmiyorlardı. Hiçbir zaman (ve henüz) haki ya da hakiye çalan, pek bir şey giymedim. Kelimemi fazla bekletmedim. İlk babaya söyledim. Sevmedi. Anneme söyledim. Sevdi. Tekrarladı. Bir benzerimi bulup ona söyledim, yankılandı: Özgürlük...

Güzel kelimeydi ve birilerinin uykularını kaçırıyordu.

İçinde babanın annenin ve muhtelif kardeşlerin yaşadığı ev bugün çok uzak. Ev'in sıcak, güvenli iklimi, annenin dizinin dibi, babanın kaba ve çekingen sahipliği ve sevgisi çok uzak. Aile uzak. Benimle aynı zaman diliminde yaşayan genç erkekler ve kadınlar gibi değilim. Belki de tastamam onlar gibiyim. Bize anlatılanlar, beynimizin kıvrımlarından akıp içimize doldurulanlar. Biliyorsunuz, onlar yabancı ve mesafeliler. Yaşamın, kımıldayan, nefes alan, değişen hücrelerinden köklerinden, mutluluk, özgürlük ve huzurdan uzak, keskin kelimeler... Ölümcül kelimeler. Babam yıllarca sadece yemek ve barınmak için çalıştığında ben de ordaydım. Oysa babamın ataları, bizim atalarımız, babama ölümüne çalışmayı dayatan bu iğreti dünyanın iktidarları henüz yokken, onlar, yemek için çalışmak zorunda değildi. Boyunlarını, babamın deyimiyle, yok pahasına ve sadece hayatta kalmak için kör bıçağa dayamadılar.

Bir "geçmiş mutlu günler" güzellemesi değil bu anlatılanlar. "Eski günler" gibi bir kıstasımız olmasa bile, gözümüzü biraz daha açarak dünyaya bakınca anlıyoruz: karşılığı "bu" değil yaptıklarımızın. Olmamalı. Daha fazlası için daha azını yapmak yeter. "Bu" dediğimiz içimizde yaşamsal olan her bir parçayı söküp alan, katillerin, zalimlerin dünyası işte! "Yaşam" da tıpkı özgürlük gibi uykusuz bırakan kelimeler sözlüğünden...

Yaşamı örgütlemek, kulağa çok güzel geliyor. Denedik biliyoruz. Bu uğurda kendini adamak da güzel. Biliyorsun: Belirsiz ve muğlak bir geleceğe tahvil etmediğin bir devrimin ta kendisini yaşıyorsun. Bununla kalmayıp onu örgütlüyorsun. Hayatın anlamı, diye heder etmiyorsun kendini. Sana gösterilen, seçmediğin bir mana kırıntısının ardı sıra yürümüyorsun. Bu dünyayı, yani var olanı, içine doğduğun zalimliği, bir önyargı olarak kabul etmiyorsun. Orduları, kullandıkları silahları ve onları kullanan adam ve kadınları, keskin ve mutlak birer gerçek olarak görmemeyi öğreniyorsun. Yani toprak, başka bir kelimeye dönüşmüyor. Sınır çizgilerinin sadece katillerin muhtevasına kertildiğini anlıyorsun. Nerede yaşaman, ne yaşaman gerektiğini sana söylemek için çizilmiş şekli bozuk uzamsız geometri onlar. Hakikati anlıyorsun. Onun için ölmek değil onun üstünde yaşamak istiyorsun. Aşk diye binlerce kere terennüm edilen o afakî kelimeyi, asla ama asla, iktidarın insafına bırakmamaya, onu kurumsallaştırıp adına "sistem" dediğimiz ve bu yayının diğer sayfalarında ne olduğunu anlatmağa uğraşacağımız çarkın içine atmıyorsun. Sen ve senin gibiler ne istiyor ona bakıyorsun. Onu yaşamaya gayret ediyorsun. Devlet'in senin diğeriyle kurduğun ilişkiden daha ötesi olmadığını belliyorsun. Onun buyruklarını kendininkilerle uzlaştırmak değil yaptığın, yaşamın, doğanın tasarrufusun, böyle bilip böyle yaşamak istiyorsun. Üstelik bu adayış, kendini ve seni sen yapan bütün o saf ve basit dünyanı yadsımadan, gerçekleşebiliyor. Kendini büsbütün kendine adıyorsun. Diyorsun ki, birimiz bile özgür değilsek hepimiz tutsağız. Tutsakların içine, seçmediğin ama sevmekten başka bir şey yapmadığın anneni, babanı ve sair kardeşlerini de koyuyorsun.

Bir de, yalnız değilsin. Hiç yalnız kalmıyorsun. Aynı yaşam ağrısında kıvranan birçok kimse oluyor etrafında. Sen onların etrafında... Bir bakıma başka bir aile kuruyorsun yani. Kendin kuruyorsun. Kendin seçiyorsun. Özgür seçim bu işte! Esasında seçmek denilen eylem, Iki verilmiş, yaratılmış seçenek arasından birini seçmek değil. Kendi talebini bulmak ve onu yaşamak... Bunu böyle bilenlerle kuruyorsun yeni aileni. O yeni olanlar, Sana bilmeden, senin iyiliğin için olduğunu düşündükleri, sistemin eğreti buyruklarıyla gelen kendi ana baba ve kardeşlerinden, daha fazla sevmiyorlar belki ama onlara güveniyorsun. Onları da ananın ve babanın mecrasına akıtıp yaşıyorsun. Buna bir gün gerek kalmayacak. Örgütlediğin tam da bu!

Geriye, seni doğurana, seni büyütüp seni sağaltan her insana, özgürlük çağrını dillendirmek kalıyor. Onlar senin için öngörülen, tek makul şeyi isterler, senin iyiliğini... Zira sorun senin iyiliği ise eğer, sen "böyle" iyiysen eğer, geriye kalan tek şey onlar için de aynı yaşamı örgütlemek, aynı iyiliği öngörmek kalıyor. Romantik değil mi? Utanıyorsun. Tarih, hunharlık ve cinayetler ve iktidar yoluyla, seninle savaştı. Ruhunla, atalarının ve doğanın özüyle savaşarak alıp söktü güzel olan her şeyi. Bir iki makul kelam etmek enayilik... öyle mi? Değil. Öyle değil. Yeniden keşfedeceğiz eski iyi şeyleri. Mücadele bu. Isyan bu. Direniş bu. Yaşam bu. Bizi buraya kadar getiren, çağrımızı annemizin dizlerine sermek ihtiyacı hissettiren şey: insanlığın macerasında değişmeyen, savaş meydanlarından, ruhun dirhem dirhem ölümünde arta kalan tek şey: özgürlük. Annem ve babam için ve elbette bütün anneler babalar ve kardeşler için

Abdülkadir Çiçek

özgürlük itaatsizlikle başlar

Çıplak, mülksüz ve borçsuz doğuyoruz hepimiz. Tanımadığı bir diyarın orta yerine, tam da oralı olarak. Bizi biz yapanları ediniyoruz sonra. Bizi biz yapanlar öğretiliyor. Bizi biz yapanların neler olduğuna bizim dışımızda birçok kişi, birçok kurum karar veriyor. Mesele de burada başlıyor. Peki neler öğretiliyor bizlere. Anne, baba demek, terbiyeli olmak, kurallara uymak, büyükleri saymak, küçükleri sevmek. Sonra öğretmenin vurduğu yerde gül biteceği öğretiliyor ve garip bir sentezle, yani dayak üzerinden çiçek sevgisi aşılanıyor. Okumak istediğimiz okullar, resmi tarih, yapmak istediğimiz meslek, evlilik ve evlenmek istediğimiz kişi. Neyi isteyeceğimiz öğretiliyor bizlere. Ne zaman oturup ne zaman kalkacağımız, ne zaman gülüp, ne zaman susacağımız ve hatta ne zaman susayacağımız öğretiliyor.

Sonra bayrağın, vatanın ne olduğu, bunların nasıl sevilip, nasıl sayılması gerektiği ve bunlar uğrunda ölmek öğretiliyor. Ve egemen ideolojinin dayattığı her şey uğrunda ölmek öğretiliyor bizlere.

Yaşam ile ölüm arası bu kadar kısaltılıyor bizim için. Hiç düşündük mü, belki de hayat bu yüzden bu kadar da sıkıcı ve yaşanması zor.

Peki ya nasıl bu kadar kolay öğretiliyor her şey. Bunların hepsi nasılda istendiği gibi, hafı- zamızda yer buluyor. Bunun da bir formülü var elbet. Zannedildiğinden çok daha basit ve insanlık tarihi boyunca hangi biçimde var olmuş olursa olsun, her türlü otoritenin kullandığı bir formül: Itaat. Her şeyden önce itaat etmek öğretiliyor bizlere. Her şeyden önce ve her şeyden çok.

Ailemizde tanışıyoruz itaatle. Bizi biz olarak gören değil, kendilerinin çocuğu olarak gören anne- babamızda. Bizi dünyaya getirenler olarak itaat bekliyorlar bizden. Onların çocuğu olduğumuzu unutmadan.

Bizim yaşlarımızda yüzlerce çocuğun sırada beklediği bir bahçeye bırakılıyoruz bir gün. Beton bir yapının bütün soğukluğunu taşıyan, koca koca duvarları ve küçük pencereleri olan bir binanın dışında duruyoruz. Bir büstün önünde konuşma yapan ve geldiğimiz yerin bizim ikinci evimiz olduğunu söyleyen bir adamı ya da kadını dinliyoruz. Birilerinin daha çocukları olduğumuzu öğreniyoruz orada. Yüzlerce kardeşimizle beraber öğreniyoruz sonra, bunun aslında koca bir yalan olduğunu. Ve bize çocukları olduğumuzu söyleyenler, on yaşındaki bir çocuğa bazen tebeşir, bazense ayakkabı fırlatan bir adam, bazen saç yolan bir kadına dönüşüyorlar. Koridorlarında yürürken daha da küçüldüğümüz o yapının bahçesinde, o bahçeye ilk girdiğimizde gördüğümüz o büstün önünde, saygı duruşunu ve ölülerden medet ummayı öğreniyoruz. Ali topu atıyor, bir diğeri tutuyor. Zaman 2x2 ile geçiyor. Çoktan öğrenmişiz 2x2 nin 4 ettiğini. Parmaklarımızla saymaya fırsat bulamadan.

Kravat ve takım elbiseyle tanışıyoruz sonra. Çoktan öğrenmişiz baba eve gelince nasıl davranacağımızı. Artık hak etmişiz önlükleri çıkarmayı. Eğer doğduğumuz zamanki kadar mülksüzsek, bir beden büyük alınıyor ceketler. Kıyafet ve uzayan boyumuz dışında her şeyin aynı olduğu bir yolda yürürken, tokatlar daha bir sağlam inmeye başlıyor, güller daha bir dikenli bitiyor her tokadın yerinde. Derslere sarılmamız isteniyor dört elle. Emeklerin zayi edilmemesi için itaat hatırlatılıyor çeşitli dillerde. Gene saygı duruşları. Evdeki babanın ve daha büyük babaların önünde. Adım başı büstü dikilen en büyük babaların önünde.

(devamı 12. sayfada)

Özgürlük itaatsizlikle başlar

11. sayfadan devam...

Zaman geçiyor. Kaldırım taşları, sinema önleri, aldığımız hava değişiyor. Yaşımız değişiyor. İtaat değişmiyor. Kalın duvarların içinde ve dışında, önünde ve arkasında itaat bekleniyor gene bizlerden. Reşit oluyoruz bir ara. Erkekler için geneleve gidebilmekten, kızlar için hayırlı kısmetten başka işe yaramıyor. İtaat bekliyor hayırlı kısmetler. Kadının töresine yakışır itaat.

Devletle tanışıyoruz sonra. Yaşadığımız ülkeyle ilgili vereceğimiz en yasal karar olan oy kullanma eyleminde. Eylem kelimesini kullanmamayı ve hangi partiye oy vereceğimiz öğretiliyor bizlere. Ve devletin baba olduğu öğretiliyor. Görüyoruz ki gene birilerinin çocuklarıyız.

Devletin ne olduğunu öğreniyoruz. Kendi yaratmadığımız seçenekler arasında boğulurken, tercih yapmayı öğreniyoruz. Sonra bir ahtapot gibi canımıza kadar uzanan elleriyle, nelerden oluştuğunu öğreniyoruz devletin. Bütün kollarıyla itaat bekliyor, ahtapot. Çocuğumuza verdiğimiz isme karşı çıkan nüfus memuru itaat bekliyor. Arkamızdan kurşun sıkan, kalbimize tekme atıp bizi öldüren polis itaat bekliyor.

Bunca itaatten sonra başımızı biraz olsun kaldırabiliyorsak güç bela başka bir kelime öğreniyoruz. Bu sefer kendi kendimize: Özgürlük. Ama hemen unutmamız isteniyor. Gene başımızı öne eğmemiz ve köleler gibi, suçlular gibi başımız önde yürümemiz isteniyor. İtaat bekliyor anne ve baba., itaat bekliyor polis, asker, hukuk.

Polise bizi öldürmesi için maaş veren devlet itaat bekliyor. Bir türlü söyleyemiyoruz, devletin kolluk kuvvetleriyle ayakta durabilen asalak bir yapı olduğunu. Yok eğer söylersek yanlışlıkla, itaat bekliyor gardiyan, itaat bekliyor cezaevi müdürü.

Kahramanlarımız oluyor bir yandan. Uğraşmış, didinmiş, onlar kadar güçlü olmayı istediği- miz kahramanlarımız. Bizim kahramanlarımız hep sakıncalı bulunuyor bütün babalar tarafından.

Bunca itaatin ortasında özgürlük deyip de gene tek parça kalabildiysek, yıllar önceki gibi gene bir sürü kardeşimizle beraber bir bahçeye bırakılıyoruz. Gene birbirimizin aynısı olarak. Karşımızda biri konuşuyor. Omzunda yıldızlar var. Yanında birkaç kişi daha. En çok yıldızı olan en kabarık duruyor. Gökteki yıldızlara bakmak geliyor içimizden. O an esas duruş diyorlar. Ve en yıldızlı olan bir başka babamızmış. Bütün kardeşlerimizle beraber orada öğreniyoruz. Ve gene bir zaman sonra anlıyoruz, bunun da koca bir yalan olduğunu.

Yatıyoruz, kalkıyoruz, silah alıyoruz. Koşamazsak, zıplayamazsak dayak yiyoruz. Ateş ediyoruz. Cansız hedeflere bir süre... Bir süre sonra, ömrümüzde ilk defa gördüğümüz birine....

Hani hayır demeyi, reddetmeyi hatırlarsak eğer, o bahçeye, o yıldızsız gökyüzünün altına girmeyi kabul etmiyoruz. O zaman gene itaat bekliyor bütün babalar ve bu sefer bütün anneler. Halkı askerlikten soğuttun deniyor.

Devlet, bir halkı asker yaparak ondan itaat bekliyor.

İtaat diyorlar, özgürlük diyoruz. Boyun eğ diyorlar, direniyoruz. Kabul et diyorlar reddediyoruz. Halkı, devletin dayattığı her şeyden, insanın insan üzerindeki tahakkümünden ve bunun getirisi olan itaatten soğutuyoruz.

Hayatlarımız bizimdir çünkü.

Yedi yaşında girdiğimiz bahçede o büstün önünde yan yana durduğumuz kardeşlerimizle bu gün birbirimizi öldürüyorsak, biliyoruz ki bu ne onun ne bizim suçumuz. Bu, insanı yok eden, insanı insan yapan her türlü özelliğinden mahrum bırakmaya çalışan otoritenin suçu. İşte onun için reddediyoruz itaat denen belayı. Ve inadına isyan diyoruz.

Çünkü şunu iyi biliyoruz: Dünyayı itaatsizlik kurtaracak ve bir isyanla başlayacak her şey.

Erotik istem ve semiyoloji

Anlamlarımın belirlenmesinde, dışımda ve kendiliğinden işleyen içgüdülerime saldırmalı mıyım? Yalnızlık, ölüm ve son kendiliğindenlik: eros. Ama hayır diyebilir miyim. Ya intikam ve melankolilerin bütün nedenleri! Epistemolojinin nesnesi olacak kadar kökleşmiş kavramların anlamları ve bunların tarihi, onların bilmem kaç yüzyıllık tahakkümlerinin işareti değil midirler? Fakat şimdi ve burada anlamsızca yaşanan yaşamın masumiyeti istenmez yine de; anlamların kan derelerinde olgunlaşmış bin yılların kavramlarına ihtiyaç duyarız büyük hazlar için. Çünkü şunu da öğrenmek zorundayız: ide'siz bir biyolojik beden ancak kendi yaşamına yetebilir, oysaki bunun aksi bir özelliğe sahip olarak homo spiens -diğer hayvanlardan ya da varlıklardan diyelim- ayrılmıştı. Anlama duyulan ihtiyacın cevaplanmaması ukalaca bir seziyle bizi onu reddetmeye yöneltmiyor mu? Ama yalnızlık karşısında ölümle baş başa kaldığımız zaman eros da diğer eşdeğeri gibi ölüm düşüncesiyle beraber geri döndüğünde, yaşamın bütün handikaplarında duran anlamların üzerinden geçerek hiçlikte beklemeye başlamışızdır yine. Yeniden ve yeniden: Şimdi ve burada ne? Yaşamın tekrarının nedeninin unutkanlık, belleksizlik olmadığını deneyimlemek... bu noktada ise sadece bu tekrar tekrar dönen hayatın bir oyun olarak her anından haz (anlam) alınmasıdır. Düşünerek yaşamış kişinin tek farkı anlamsızlığı keşfetmiş olmasıdır: buna karşı geliştirilen "oyun" kavramı, kendiliğindenliğin ve estetiğin insanın en olgun noktası olduğunu gösterir; bu olgunluksa çoktan yaşlanmıştır: acı ile oyun aynı zaman-uzayda birleşmezler. Biri ötekinin sonucudur; acıyı aşan insan, acısını oynayarak onunla dalga geçecek kadar dilini anlamıştır: koşul ve konum buldukça oynamaya ve hazza yönelik edimde bulunmaktan vazgeçmeyecek bu yeni tür gerçekten hiç sahip olmamış olsa bile kendisine acı imgesellikler ve tahayyüller icat etmesini de öğrenmiştir; dahası bu yanılsama-yaşamı kişiler için üreten koca bir sanayi bulunmaktadır. 20. yüzyıl felsefesi, anlamı anlamayla uğraşma çağıydı: şimdi her şey yeterince anlaşılmış olsa gerek, geçici hazlar ve aniliğin içinde yakalanan düşsel özgürlük, kapitalizmin ayakta kalmasının değil ama, onun yıkılamayacağının en büyük göstergesidir: bu dil soruşturmaları insanı ya tek bir dile (her türden faşizmin biricik baskısı), ya da çoğunluğun ve çoğulculuğun bir arada fakat bireysel bir esaretin kılıcından kaçamayacak biçimde, bütün dillere açık olmasını sağladı. Yaptığı işin ne olduğunu gören günümüz insanın sinir krizinden kurtulması imkansızdır; hor görü... bu horgörü, insanın tanrıyı taklididir. Modern yaşamın verdiği uyuşturucu etkinin de yardımıyla soysuzluğu ifşa eden insanlık, acıyı anımsamayan sonsuz bir oyunu icra etmek üzere silahlandırıldı. Bu temellerini (acıyı-emeği-kanı) inkar eden, unutan oyunun dünyada dolaşan manevi hayaleti (hep aynı davranışa, eğilime, düşüncesizliğe sevk eden ideolojileri) insanları, düşe, gidilmeyen yere, bulutlardaki mutluluklara, yapıntı hayallerin mutlak yalanının içine sürükler. Bütün imlerin onu gösterdiği ve görünürde olanın görünürdeki birlik ve beraberliği, kendi yalanının gerçeğine yaptığı göndermeyle aynı zamanda yalanın olduğu kadar gerçeğin de, gizliliğin olduğu kadar da açık-seçikliğin eşzamanlı anlatımına dayanır: bu nedenledir ki artık dramatik olmayan hayatın amacı ve aracı olan gösteri oyununun heyecan kazandıran, haz veren, hiçbir muzafferliği yoktur. Fakat anlamın hakim belirleyeni olan hakim kültür kendi mutlak yönetilen oyunlarının karşısında duran bağımsız, kendiliğinden oyunların ihtimalini düşünebilecek tözleri ortadan kaldırır: geriye kapitalizmin anlara kadar parçalanmış gündelik hayat'ı gelir.

Dramatik olan ise yaşamsaldır, hatırlayın; ancak bir şeyden feragat eden kişi kazanmanın sevincini yaşar, ancak muzdarip olan dinginlik bulur, acıyı anlayan mutluluğu yakalar, sevgiyi yaşayan onu ister ya da istemez; anlam ancak ötekiler varolduğunda varolandır ve özgürlük de. En az hiçlik duygusu ve düşüncesi kadar prezervatif, polis, uyuşturucu ve hümanizm de arttı: Neden acaba? Sorusunu sormak ise en az yarım asırdır cahillerin sorduğu bir soru: maymunun küstahlığı, gururu, onuru ve yani zayıflığı mı bu, yoksa hiçliğe olan aşkı mı? : İkisi de aynı şey olduğuna göre, "ulaşılacak bir şey olmadığını" bugün daha iyi görüyoruz: Ya yaşam bireyde olumlanır ya da yaşam, bir gücün nesnesi olarak "yaşantı"laşmış kösnül bir ceset olacaktır. Ölüm de yaşam kadar değersiz olduğuna göre, olumlanacak bir yaşamı değil, olumlanmış bir yaşamı da değil, olumlayacağımız bir yaşamı da değil, olumlamayı olumlamamayı olumlayarak yaşamak; yaşamın "işte olduğu gibi, o kadarlığını ve öyleliğini" bilerek yaşamak: Bu yaşamaktır. Çoktan ölmüş olmak ise hala onun teorisi ve pratiği arasındaki bütün çatışımlara dışarıdan bakamayan, aynada gördüğünün kim olduğunu sormak, yalnız yürüdüğü yolda, yolda yürüyenin kim olduğunu kendine sormak vs. dir.

Resul Gırrasor

PANDORANIN KUTUSU CADININ BOHÇASI

Bir süredir ODTÜ'de feministler ve eşcinseller topluluk kurmaya çalışıyor ama bu başvuruları tıpkı diğer üniversitelerde olduğu gibi – Bilgi Üniversitesi hariç – rektörlük tarafından kabul edilmiyor. Sebepler muhtelif olsa da farklı cümlelerle ifade edilse de hep aynı. Gazi Üniversitesi rektörü bizim üniversitemizde eşcinsel olamaz diyor. ODTÜ rektörü "bizim üniversitemizde kadınlar yok kızlar var" diyor, eşcinsellerin başvurusuna ise "Böyle bir şey bizim kriterlerimize uymaz. İzin vereceğimizi zannetmiyorum. Çünkü kulüplerin topluma yararlı aktiviteler olmasına dikkat ediyoruz. Her türlü kulüp kurulmuyor" diyerek yanıt veriyor. Aslında feministlerin ve eşcinsellerin topluluk kurma isteği tam da böyle bir bakış açısına karşı dillendiriliyor. Yok sayılmalarına karşı inatla biz burdayız, varız ve kabul etmek zorundasınız demek için. Topluma yararlı bu aktivitelerin neler olduğunu sormak lazım pek saygı değer rektöre. ODTÜ teknokentte kurulan şirketlerin büyük çoğunluğunun silah sanayine yönelik çalışmalar yapmasının topluma kazandıracağı yararlardan bahsetsin mesela bize. Aslında neden olmasın diye de geçiyor insanın aklından, bu silah sanayinin geliştireceği çeşitli biyolojik, kimyasal silahlarla kız olması gerekirken kadın olduğunu, eşcinsel olduğunu iddia eden tüm bu haşaret yok edilebilir. Nasıl olsa eşcinsellik geni de bulunmuştu. Öyle bir biyolojik silah icat edilebilir ki sadece bu genlere sahip olanlar bir gün içerisinde yok edilebilir ve tertemiz, pür-i pak bir topluma kavuşabiliriz. Tıpkı Nazilerin Çingeneleri, Yahudileri, sosyalistleri, eşcinselleri toplama kamplarına göndermesi, hepsini öldürmesi gibi.

İçinde yaşadığımız toplumun iktidar ilişkilerinin, bütün toplumlar gibi, belirlediği bir "normal" var ve bu normalin dışında kalmak aynı zamanda korkulan, uzak durulan, baskı altına alınan, yok sayılan ve yok edilmeye çalışılan olmak anlamına geliyor. Sesinizi fazla çıkarmadığınız, görünür olmadığınız, bir hayalet misali kıyılarda köşelerde yaşadığınız, size biçilen marjinal payesini kabul ettiğiniz, insan içine çıkarken dahil olmanızın istendiği kimlikleri kabul ettiğiniz sürece hayatta kalmanıza izin verilebilir. Ama ne zaman varlığınızı yüksek sesle dillendirmeye başlarsanız, hayatın içine dalıp ben buradayım diye haykırırsanız, sokaklarda, okullarda, mahallelerde, ailenizin içinde, işyerlerinde aslında olduğunuz halinizle boy göstermeye başlarsanız o zaman bütün öfkeyi üzerinize çekersiniz. İnsanların size karşı duyduğu korku birden gün yüzüne çıkar. Çünkü kız olmanızın beklendiği bir durumda kadın olduğunuzu söylemek, ince ince işlenmiş bütün o toplumsal cinsiyet kurallarını yerle bir eder. İnsanların ayağının takıldığı, tökezlemelerine kimi zaman yere yuvarlanıp toza bulanmalarına yol açan bir engel oluverirsiniz. Hele bir de eşcinsel olduğunuzu söylerseniz... Yok edilmesi, en iyi ihtimalle toplumun dışına itilmesi gereken bir sapkın olursunuz. Çünkü kadının ve erkeğin yerini gösteren, davranış kurallarını çizen bütün o kodlamaları, iktidar ilişkilerini birdenbire yok etmişsinizdir. Eğer lezbiyenseniz bir erkek yerine kadını sevmeyi seçmişsinizdir. Eğer bir gayseniz erkekliğe zeval getirmişsinizdir. Birdenbire bütün erkeklerin korkulu rüyası olursunuz. Çünkü kadınları ikincilleştiren bu sistem erkeğe bir iktidar bahşederken aslında bu iktidarın bedelini de ödetir. Bir erkek olarak iktidarınız o güçlü kuvvetli, yenilmez, akmaz-kokmaz erkekliğinizdedir. Bu erkekliği zedelemeye yönelik her türlü şey sizin iktidarınıza da yönelmiş bir tehdittir. Bu noktada bir erkeğe aşık olan bir erkek ya da cinsiyet değiştirip kadın olan bir erkek veya erkek olan bir kadın o kırılgan erkekliğinize vurulmuş bir darbedir. Çevrenize örülen ve kurallara uyduğunuz sürece devam edeceğine inandığınız o güvenlik duvarı çatlar, sarsılır.

İşte Esmeray da 27 Aralık günü ODTÜ'de oynadığı "Cadının Bohçası" adlı oyunuyla bizi bir güzel silkeledi. Onun tanımıyla bu "çok kişilik" oyun, bir Kürt, travesti, bir dönem seks işçisi, feminist, midye satıcısı ve bize anlatmadığı daha bir çok şey olan Esmeray'ın hayat hikayesinin bize anlatmak istediği kısmıydı. Onca yaşanan şeyi, inkarlarını, kabullenişlerini, itiraflarını, acılarını, çelişkilerini, gitgellerini, erkeklerin ve kadınların ikiyüzlülüklerini öylesine mizahi ve hoş bir dille anlattı ki bizi gülmekten kırıp geçirdi demek pek de abartı olmaz ama bir yandan da anlattıklarıyla kırıp geçirdi. Ne kadar aksini iddia etsek de kimi zaman nasıl da ikiyüzlü olabildiğimizi, inatla karşısına dikildiğimizi iddia ettiğimiz cinsiyet ayrımcılığının, tahakkümün içimize işlediklerinden kurtulamadığımızı gösterdi. Feministlerle eyleme giderken, polis durdurup kimlik taraması yaptığında kendi arkadaşları tarafından üçüncü cinsiyet olarak tanımlanmasının aslında cinsiyet ayrımcılığını nasıl yeniden ürettiğini hatırlattı bize. Seks işçiliğinden kurtulmaya çalışırken onu yalnız bırakan feministlere rağmen kendi tanımıyla okuma yazma dahi bilmeyen Mardin'li ev sahibinin ona nasıl yardımcı olduğunu anlattığı an aslında ikiyüzlülüğümüzü suratımıza vuruyordu. Büyük büyük sözler söylemeye geldiğinde kıyasıya yarıştığımızı ama hayatın her zaman o sözlerdeki kadar süslü olmadığını ve yapılıp edilmesinin de sözün ağızdan çıktığı kadar kolaylıkla gerçekleşmediğini söylüyordu Esmeray. Ve cinsiyet ayrımcılığına, patriarkaya karşı yürütülen mücadelenin tali olduğunu söyleyen herkese inat Esmeray bir kez daha iktidar mekanizmalarının hayatın her alanına yayıldığını bu "çok kişilik" oyunuyla bir Kürt, travesti, midye satıcısı, feminist olarak gösteriyordu. Eşcinselleri, kadınları, travestileri ve transseksüelleri tehdit olarak algılayanların, onlardan korkanların ellerinde bayraklarıyla gözleri dönmüş vaziyette ağızlarından köpükler saçarak ölü bedenler, dağılmış yaşamlar isteyenlerden, farklı olan her şeye karşı büyük bir nefretle bakanlardan başkası olmadığını ama sadece onlarla da sınırlı kalmadığını hatırlatıyordu bize Esmeray ve mücadelenin her yerde, bizim olduğumuz her yerde yürüyeceğini. Cadının bohçası açılmıştı bir kez ....

Büyük birader Ankara'da!

Panopticon hapishane modeli...

Büyük Biraderin İstanbul Bakırköy'deki 791 numaralı gözü

Panopticon'da birey görülmekte ama göremememektedir. Gözetim mekanizmasının nesnesi durumundadır. Nesne üzerinde gözetlenmenin etkisi kaçınılmazdır. Asıl sorun bireylerin bu durumu kanıksamaya başlaması, kontrollü davranış kalıplarına alıştıktan sonra mekanizmanın hem nesnesi hem öznesi olmalarıdır. Her bireyin birer Big Brother'a dönüşmesi, herkesin kendinin Big Brother'ı olmasıdır. Gözetim toplumunun gücü buradan gelir.

Artık ensenizde siyah pardösülü adamların nefesini değil, üstünüzde büyük biraderin gözünü hissedeceksiniz.

Emniyetin 'güvenlik' gerekçesiyle İstanbul'da kurduğu MOBESE (Mobil Elektronik Sistem Entegrasyonu) yakında Ankara sokaklarını da süsleyecek. Artık yollarda efendi gibi yürüyeceksiniz. Okullarda başarı öğrencileri terbiye etmek amacıyla kurulan kameralar, yürüdüğünüz, soluklandığınız her yerde size eşlik edecek. Sistemin belirlediği normların dışına çıkmayı unutun. Aklınızdan bile geçirmeyin. Telefon ya da e-postayla kimseye iletmeyi düşünmeyin. Dünyanın en büyük izleme sistemi Echelon işbaşında!...

Gözetim aygıtlarının temel hedefi insan davranışını kontrol altında tutmaktır. Her an izleniyorum hissi bireyi kendiliğinden bir davranış kalıbının içine sokar.

Bu durumu anlaşılır kılmak için Faucault'un modern toplumda gözetimi açıklamak için kullandığı Panopticon hapishane metaforuna bir bakalım: Bentham'ın Panopticon hapishane modeli bir mimari projedir. Çevrede halka şeklinde birleştirilmiş hücreler, ortada bir kule vardır. Bu halkanın kuleye bakan cephesinde, kuleden hücrelerin içi görülecek şekilde pencereler açılmıştır ve hücrelerde ışık hiç sönmez. Amaç mahkûmlara sürekli izlendikleri fikrini benimsetmektir. Gerçekte izlenmese de, izlendiğini ya da her an izlenebileceğini düşünen birey bir otokontrol mekanizması oluşturur. Davranışlarını denetlemeye başlar. Panopticon'da birey görülmekte ama göremememektedir. Gözetim mekanizmasının nesnesi durumundadır. Nesne üzerinde gözetlenmenin etkisi kaçınılmazdır. Asıl sorun bireylerin bu durumu kanıksamaya başlaması, kontrollü davranış kalıplarına alıştıktan sonra mekanizmanın hem nesnesi hem öznesi olmalarıdır. Her bireyin birer Big Brother'a dönüşmesi, herkesin kendinin Big Brother'ı olmasıdır. Gözetim toplumunun gücü buradan gelir. Önce normalize olmuş bireyler yaratmak, sonra onları birer kontrol aygıtına dönüştürmek.

Normal birey yaratma süreci aileyle başlayarak, okulda, orduda, iş hayatında ve dışarıda devam eder. İç içe geçmiş bir süreklilik arz eder. Ailede toplumun temel standartlar, okulda boyun eğme, askeriyede disiplin, iş hayatında sürekli üretim-tüketim ve dışarıda uyum öğretilir. Sistem homojenleştirdiği bireylere güvenli bir ortam vaat eder. Yaratılan yapay iş ortamında, herhangi bir yanlış adıma izin vermeyen, yaya ve oto yolu olarak tasarlanmış caddelerde ve nefes almayı güçleştiren kentin yoğun yaşamında, evet, insanların güvenliğe ihtiyacı vardır. Yaşam alanları ve temposunun kendisini, insan biyolojik ve ruhsal sağlığı için bir tehdit haline getiren, insanların her an suçlu duruma düşebileceği bir sistemde elbette güvenliğe ihtiyaç vardır. Oysa kredi kartı borçları yüzünden önce ailesini sonra kendini öldürenler, kentin güvenli semtlerinde, duvarlarla çevrelenmiş, kapısında özel güvenlikçilerin olduğu, tüm tehlikelerden uzak lojmanlarda yaşayan memurlar oluyor nedense! Cinnet, iflas, işsizlik, faşizm, iflah olmaz üretim tüketim ağı... Herkes her an bir kapkaççıya ya da bir katile dönüşebilir. Metropollerde bıçak sırtında yaşayan insanlar hepiniz her an suçlu duruma düşebilirsiniz... Her an nevrotik ya da psikotik bir sorunla karşılaşabilirsiniz.

> ...Öte yandan 'iş-güç' sahibi her vatandaş suç kavramını kendinden uzak düşünme eğilimindedir. O zaten iş güç sahibi olarak bu ihtimali bertaraf etmiştir. Yasalar ve suç kavramı hiçbir şeyi olmayanlar aleyhine işler her zaman.

Öte yandan 'iş-güç' sahibi her vatandaş suç kavramını kendinden uzak düşünme eğilimindedir. O zaten iş güç sahibi olarak bu ihtimali bertaraf etmiştir. Yasalar ve suç kavramı hiçbir şeyi olmayanlar aleyhine işler her zaman. Sahip olan olsa olsa mağdur duruma düşebilir kapitalist sistemde. Sahip oldukları 'şeyler' tehdit altındadır. Bunları korumak için kameralara, polise, güvenliğe ve denetime ihtiyaçları vardır. Mülk sahibi her zaman hırsızdan daha kaygılıdır. Elindekini korumak ve servetine servet katmak için gece gündüz çalışmak zorundadır. Sistem çalışmama durumunu kabul etmez. Kapitalizmde çalışmayanlara yer yoktur. Para kazanmayan yeterince tüketemez. Üretip tüketmeyene, hiç bir şeyi olmayana yer yoktur. Denetlenip kontrol altında tutulmalıdır. Çünkü onlarda farkındalar, hiçbir şeyi olmayan, sahip olmadığı şeyler kadar özgürdür. Ne kadar çok şeye sahipsen o oranda devlete yasalara, bağlısındır. O aranda tutsaksındır.

Yoğun güvenlik önlemlerinin gerekçesi hep terör ve terör paranoyasıdır. Hatırlarsanız MOBESE kapsamında kameralar kurulmadan önce bütün ana haber bültenlerinin gündeminde ve gazete manşetlerinde 'kapkaç terörü' haberi vardı. O zamana kadar hiç kapkaç yapılmamış, kapkaç İstanbul ve diğer metropollerin ana sorunu, bütün kötülüklerin kaynağıymış gibi 'ön hazırlık' yapılıyordu. Bu propaganda öyle bir hal aldı ki insanlar adeta kamera kurulmasının gönüllüsü oldular. Bin şükürle minnet duygularını koruyucuları devlet babaya sundular. Kapkaççıların neden kapkaççıya dönüştüğünü

sorgulamak kimsenin aklına gelmedi. İstanbul'da birinin kapkaççıya dönüşmesinin binlerce nedeni var oysa. Özel mülkiyetin varlığı ve eşitsiz dağılımı, işsizlik, 90'lı yıllarda köy boşaltımlarıyla oluşan yeni mahalleler vb... Aslında Ursula K. Leguin Mülksüzler adlı romanında bu durumu çok iyi özetliyor:

'Bir hısız yaratmak istiyorsanız, bir sahip yaratın. Bir suçlu yaratmak istiyorsanız, yasalar koyun.'

MOBESE

Mobil Elektronik Sistem Entegrasyonu Kent Emniyet Müdürlükleri'ne bağlı izleme sistemidir. Sistemin içinde 952 muhtarlık, 3500 polis aracı, 150 mobil polis karakol ünitesi, 11 ve 11çe Komuta Merkezleri ve 11 Emniyet Müdürlüğü hizmetlerinin yürütülmesini sağlayan 12 ayrı sistem ve yazılımlar bulunuyor. Toplam maliyeti 10 milyon dolar olan MOBESE sistemi İstanbul Valiliği'nin Özel İdare Bütçesi'nden karşılanıyor. Kontrol merkezindeki değeri 2.5 milyon dolar tutan 16 metrekarelik dijital İstanbul haritasını ise İstanbul Büyükşehir Belediyesi karşıladı. İstanbul'un çeşitli semtlerine Nisan 2005'te 570 adet kameranın kurulmasıyla başlanan röntgenciliğe, en yakın zamanda İstanbul genelinde on bin kamerayla devam edileceği belirtiliyor. Sırada Ankara var. Sonra diğer kentler...

MOBESE kurulurken örnek alınan kent kuşkusuz bir milyon kamerayla izlenen Londra'ydı. Toplam 4,2 milyon kamerayla izlenen İngiltere'de oto kontrol mekanizması öyle içselleştirilmiş ki, insanlar kapılarına 'Komşunu izle!' çıkartmaları yapıştırıyor. Türkiye'de de faşist propagandayla teşvik edilen linç girişimlerine, komşu ihbarlarına uzak değiliz elbette. Ankara'da Kevser Mızrak'ın infazından sonra, mahallede ve kent genelinde herkes komşusunu sorgulamaya başladı. Herkesin yanı başında bir 'terörist'in yaşıyor olma olasılığı pekiştirildi. Muhtarlar, ev sahipleri, apartman yöneticileri özellikle öğrencilere bu yönde baskı yapmaya başladı. Herkesten ikametgâhlarını en kısa sürede taşımaları bir kez daha istendi. Künyeler yenilendi.

NOBESE

MOBESE güvenlik sisteminin yerleştirdiği kameralar tarafından izinsiz ve habersiz günün 24 saati aralıksız görüntülerinin kaydedilmesini kişilik haklarına tecavüz olarak niteleyen ve birileri tarafından gözetlenmek istemeyen bir grup, İstanbulluların dikkatini kameralara çekmek, tartışma yaratmak, ve herkesi bu projeden haberdar etmek amacıyla 24 Haziran 2005'de 'NOBESE' adıyla gözetleme kameralarına karşı bir festival başlattı. Kendilerine 'Gözetleme Kamerası Oyuncuları' diyen grup yaklaşık bir yıl boyunca her hafta başka bir kameranın önünde eylem yapıyordu. Şimdi internet siteleri ve söyleşilerle etkinliklerine devam eden grubun 'Birinci Geleneksel Nobese Neşriyatı' diye bir fanzinleri de çıkmıştı.

Birgün Gazetesi Pazar Ekinde Gökhan Gencay'la yaptıkları bir söyleşide NOBESE'ciler bulundukları pozisyonu ve amaçlarını şöyle açıklıyorlardı:

"Yöntemi kapatarak, denetim altında tutarak ve her hareketimizi izleyerek baskı uygulamak olan ve amacı tüm normlara, emirlere ve yasaklara uyan bir toplum; diğer adıyla koyun sürüsü yaratmak olan yapılanmalara ve bu yeni iktidar biçimlerinin tahakkümüne karşı yeniden yaşamı ve özgürlüğü ele geçirmektir bizim amacımız.

Küresel ölçekte uygulanan bu yöntemin araçlarını deşifre ederek ve bu topraklarda denetim araçları henüz batı toplumlarındaki kadar yaygınlaşmadan, gözetlenme duygusunun henüz tam olarak içselleşmediği olgusuyla yola çıkıyor, hepimizin derhal gözetlenmenin yarattığı mahkûmiyet durumuyla yüzleşmesi gerektiğini düşünerek hareket ediyoruz. NOBESE Festivali bir röntgencinin kendisinin de izlendiğini bildiğinde gözetleyerek sahip olduğu ayrıcalığını kaybedeceği önermesinden yola çıkar.

Nobese özel mülkiyeti teşvik eden, maddi zenginliğin cazibesine kapılmış, paradan başka hiç bir şey bilmeyen bu açgözlü, elit ve yönetici azınlığın tüm bencilliklerini ve pisliklerini izleyecek, kaydedecek ve ortaya dökecek bir aracı kullanmaya çalışmaktadır.

Televizyon başında uyutulan, bütün gün canı çıkarcasına çalıştırılan, cebindeki kredi kartı aracılığıyla yıllarca takside mahkûm edilenlerden, yersiz yurtsuzlara, işsizlere, başıboşlara, sokak çocuklarına, çocuğunun ve kendi karnını doyurmak için çalmak zorunda kalanlardan şu anda sayamadığımız tüm ezilen çoğunluğa uzananlarla özdeşleşir. Ve tüm bu insanlara ve kendi katılımcılarına saptanan sorunlara yönelik hareket alanı açmayı, uyguladıkları kurumsal şiddeti ört bas etmek için bireysel şiddet olaylarını ön plana çıkarmaya çalışanlara karşı birlikte hareket etmeyi hedefler.

Bu bir festivaldir, çünkü yaşam alanlarımız ve mahremiyetimiz elimizden zorla alınmadığı sürece, mücadele aracımız amacımızdır, ütopyamızdır; her yerde ve her sokakta dans eden şarkı söyleyen insanlardan ve eziyet görmeyen canlılardan oluşan bir dünya."

GÖZETLEME TARİHİNDEN BAZI İLGİNÇ DETAYLAR

* İlk kapalı devre güvenlik kamerası 1942'de Alman Nazi Ordusu tarafından V2 füzelerinin denemeleri sırasında teknik hataları yakından görmek amacıyla kullanıldı.
* İngiltere, 1956'da Kraliçe'nin geçit töreni sırasında 4 güvenlik kamerası yerleştirerek, kamusal alanda izleme sistemine geçiş yapan ilk ülke oldu.
* Günümüzde dünya genelinde 45 milyon adet güvenlik kamerası var. Yani her 130 insana 1 kamera düşüyor. İngiltere'de ise 4,2 milyon kamera bulunuyor. Londra'da bir İngiliz sokağa çıktığında gün boyunca 300 kez, yani 4,8 dakikada bir güvenlik kameralarına yakalanıyor. Her 14 İngiliz vatandaşına karşılık 1 kamera bulunuyor.
* 10 yıl içinde kamera sayısının dünyada 65, İngiltere'de 6 milyona çıkması bekleniyor.
* İzleme sistemleri sadece kent içi kameralarla sınırlı değil. Otoyollardaki hız kameraları dünyada her gün 150 milyon, İngiltere'de ise 35 milyon kez otomobillerin görüntüsünü alıyor.
* 5 yıl içinde AB ülkelerinde, trafiğin düzenlenmesi gerekçesiyle otomobillere uydu konumlarda (GPS) sistemleri takılması amaçlanıyor.
•Dünyada 2 milyar cep telefonu kullanıcısı var. Sinyaller aracılığıyla kişinin yeri 400 metrelik hata payıyla bulunabiliyor.

Hinder Nesazî

DARFUR U, G RMEDİM, DUYMADIM, BİLMİY RUM

Sudan ve Darfur aslında pek de uzağımızda değil. Toplumsal bilincimize işlemiş durumda. Peki, Darfur'da neler oluyor ve neden bizim bundan pek haberimiz yok?

Çok ender olsa da Darfur hakkında kulağımıza bir şeyler çalınıyor. Darfur'un içinde olduğu Sudan, bize ne kadar uzak bir coğrafya değil mi? (gerçekte İspanya veya İngiltere'den uzak değil.) Bizden uzaklığı bir yana, Afrika'da olup biten her şey artık bize olağan geliyor. Afrika bizim için bir dehşet görüntüsünden başka bir şey değil. O kara kıta'nın bitmek bilmeyen açlığın ve yoksulluğun pençesinde olmasını, kırım haline gelen savaşları, sistematik tecavüze uğrayan kadınları, HIV'li doğan bebekleri, sıtmayla inim inim inleyen çocukları, bilimum madenlerde köleleştirilen erkekleri kanıksadık.

Orası Afrika! Orada her şey dehşet verici ama mümkün! Biz, beyaz insanlar, kara kıta'nın 'kara derili insanlarını' aşağılamıyor muyuz tüm bunları olağan varsayarken veya 'bunların da çekmediği kalmadı' derken? Irkçılık yok değil mi bu ülkede? Desteklediğimiz futbol takımının en çok 'zenci' oyuncularını sevmiyor muyuz? Sokakta gördüğümüz Afrikalı kadınların o kıvırcık saçlarına 'bonus kafa' demiyor muyuz? Hatta sırf Afrikalı oldukları için onları sevimli bulmuyor muyuz? Görünürde bir ırkçılık yok çünkü ırkçılık yapmaya elverecek kadar çok Afrikalı yok çevremizde. İstanbul'u belki bu noktada biraz farklı bir yere koymak gerekecek. Görece orada daha çok Afrikalıya rastlanılabileceği bir gerçek. Öyleyse Beyoğlu polis karakolundan cansız vücudu çıkarılan Festus Okey'i bir düşünmek gerek. Sadece İstanbul mu? Tabi ki hayır. Türkiye'deki Afrika kökenli vatandaşların Batı Anadolu'daki köylerini düşünelim. O milliyetçi hezeyan dönemleri sırasında, çok saygıdeğer vatanperverlerimiz tarafından Ayvalık'taki dernekleri yakılmadı mı?

'Benim üniversitede birlikte ders aldığım zenci bir arkadaşım vardı' cümlesinde 'onlar' için kullandığımız 'zenci' kelimesi üzerine hiç düşünmeyiz. Zenci, zen yapan demektir, yani 'ilkel' bir dine/inanışa sahip olan, yani ilkel olan, yabani, yamyam. Batı'da kullanılan aşağılama sözcüğü 'negro'nun benzeridir 'zenci'. İlla ki onları bir kategori olarak adlandıracaksak 'siyahi' demek daha uygun düşecektir. Siyahilere buralarda 'arap' denilmesinin tarihine bakılırsa da Osmanlı'nın Nil'in güneyini fethetme girişimlerinin sonucunu göreceğiz; Osmanlı'nın karşılaştığı siyahiler Müslüman'dı! Sevelim veya sevmeyelim Osmanlı ırksal bir ayrım üzerinden değil dinsel bir birliktelik üzerinden siyahilere 'arap' diyordu. Resmi belgelerde illa ki bu halk belirtilecekse 'Habeşistanlı' veya 'Habeşi' terimini kullanıyorlardı (bkz. Bilal Habeşi). Tabi unutmamamız gereken şu da var, Osmanlı aristokrasisini ve üst düzey memur/esnafına ev içi köle olarak kullanılacaklar oralardan getiriliyordu. Tevfik Gelenbe karakteri 'Arap bacı'yı hatırlayalım.

Bahsettiğim üzere Sudan ve Darfur aslında pek de uzağımızda değil. Toplumsal bilincimize işlemiş durumda. Peki, Darfur'da neler oluyor ve neden bizim bundan pek haberimiz yok?

Darfur, Sudan'ın batısında Libya, Çad ve Orta Afrika Cumhuriyetleriyle sınırı olan özerk bir bölge; boyut olarak İngiltere'den biraz büyük, nüfus olarak İskoçya'ninkinden biraz düşük nüfuslu. Osmanlı'nın gerileme döneminde bağımsız bir emirlik haline gelen Darfur I. Cihan Harbi sonrasında İngilizler tarafından Sudan'a bağlanır ve özerk bir statü kazanır. Modern Sudan tarihi birçok darbeye tanıklık eder ama Darfur için önemli olan 1989 darbesidir. Bu darbeyle iktidara İslami bir düzen kurmak isteyen askerler gelir ve daha çok Güney Sudan'da yaşayan Hıristiyan siyahiler ayaklanır ve iç savaş başlar (batılı devletlerin baskısıyla bir ateşkes anlaşması imzalanır). 2002–2003 yıllarında Darfur'da Sudan Kurtuluş Hareketi ile Adalet ve Eşitlik milisleri Darfur Özgürlük Cephesi adıyla Hartum'daki İslami yönetime karşı ayaklanırlar. İşte bundan sonrası gerçekten karışık.

Bu isyanın neden başladığı konusu spekülasyonlara gayet açık. Medyamızın bu haberlere yer vermeme inadı tutarlı bilgilere sahip olmamızı engelliyor. İnternette yapılan taramalar sonucu birçok bilgiye ulaşmak mümkün. Ortak olan nokta şu; hükümet Arap kökenli Cancavid milislere silah yardımı yapıyor ve birlikte bu 'ayrılıkçı'lara karşı harekât başlatıyor. Bu harekât uçaklarla bombardımandan nokta harekâtlarına, toplu tutuklamalardan pasifleştirmeye kadar uzanıyor. Sonuç: şu ana kadar 450.000 ölü ve 2,5 milyon mülteci!

Diğer yazılarına bakılırsa 'islamofobik' olan haber sitelerine göre saldıranlar Araplar ve siyahi Müslümanlar, saldırılanlar ise siyahi Hıristiyanlar ve (animist, panteist vb) yerli kabileler. Yani ortada bir din çatışması var. Uluslararası Af Örgütü gibi objektifliği ideolojik yaklaşımın önüne koyma iddiasındaki örgütler, tarafları zikretmeden, sadece 'iç savaş' deme eğiliminde. Diğer haber kaynaklarına göre ise ölenler de öldürülenler de Müslümanlar. Peki, ama nasıl?

Bu konuda İslami basının da kafası bir hayli karışık. Bazı haber siteleri Darfur durumunu emperyalizmin ve siyonizmin oyunu olarak görüyorlar: Darfur petrol kaynakları açısından zengin bir bölge ve İslam-düşmanı Batı buradan nemalanma fırsatını kaçırmak istemiyor. Ortaya çıkan karışıklık, aynı Yugoslavya, Afganistan ve/veya Irak'taki gibi, bir çatışmanın doğmasına ve başta ABD olmak üzere süper güçlerin bölgeye müdahalesine olanak tanımak üzere dış kışkırtmalarla başlatılmıştır deniyor. Ahmet Tavas'a (Haber 7) göre "...Darfur meselesi yok. Darfur'da ölen de, öldüren de sadece figüran, oyun ise Washington'da, Pekin'de, Londra'da ve Paris'te yazılıyor. Darfurlular sadece 2003 yılından itibaren ölmüyorlar, onlar sömürgecilikle birlikte kaybettikleri onurlarını aramayı bile unuttukları için yaklaşık bir buçuk asırdır ölüyorlar. Şu anda kendilerine biçilen rolü oynamaktalar ve boş yere kardeşkanı dökmekteler". Darfur halkı Tavas'a göre ayrılıkçıdır, emperyalizmin maşasıdır, kardeşkanı akıtan hainlerdir ve de onursuzdur! Bu size tanıdık geliyor mu? Kürt meselesi yoktur, PKK ve onun hizmetçisi olduğu emperyalizm meselesi vardır.

Diğer bir kaynak ise Fethullah Gülen cemaatine yakın duran Kimse Yok Mu Derneğidir. Başlattıkları yardım kampanyasında Darfur'daki Müslümanlara yardım eli uzatılması çağrısında bulunuluyor (DARFUR yaz 5777'ye yolla 5 ytl bağışta bulun). Aklınıza sakın saldıranlara yardım ediliyor gelmesin çünkü mülteci kamplarında aç sefil yaşamaya mahkûm edilenler de Müslüman, yani Dernek Müslümanlara yardım elini uzatıyor, saldırana mı saldırılana mı bilmiyoruz. Bu durum üzerine ciddi bir yardım kampanyası başlatan Dernek "saldıran da saldırılan da Müslüman, nasıl oluyor bu?" sorusunu pek de mesele etmiyor kendisine çünkü onlar için "(bu bir) vicdan meselesi ama Darfur'da yaşayan Müslüman kardeşlerimiz için hayat memat meselesidir". Yani cemaat her zamanki ketumluğundan ve politikliğinden ödün vermiyor. (Burada söylemek daha uygun olacak: İslam Konferansı örgütü Sudan'a insani yardım gönderme kararı aldı. Yardım önce başkent Hartum'a geri kalanı Darfur'a gönderilecek. Kime yardım edildiği yazının gerisinde açığa kavuşacak.)

Vakit gazetesinde Sudan Halk Kongresi lideri, İslami darbeye katılan ama sonrasında siyasi iktidardan uzaklaştırılan Hasan Turabi ile yapılan bir söyleşiye dikkat kesiliyoruz. Ona göre darbenin asıl amacı 'İslam adaletinin her yere yaymak ve Sudan'ı 'özgürleştirmek'tir; ancak iktidardakiler İslami yönetimden uzaklaşmış ve Batı ile işbirliğine girip bir 'kıyım' başlatmıştır. Turabi'ye göre iç savaşın başlangıç noktası Batının hizmetkârı kukla hükümetin Darfur'a saldırmasıdır. Batı böylece Darfur üzerinden Sudan'a ve Sudan petrolüne egemen olabilecektir. Yani sorun yine dış mihraklar. Oysa her şeyin Batı'ya bağlanmasına muhalefet eden Haksöz dergisinden Burhan Kavuncu şöyle diyor: "Darfur halkı, cildi daha siyah olan Afrikalı kabilelerden oluşuyor. Sudan'da Arap kültürü ile Afrika kültürü İslam potasında bir arada yoğrulmuş. Ama bu yoğrulma insanlardaki ırkçı/ kavmiyetçi/ kabileci eğilimleri tamamen ortadan kaldıramamış.... Derisi daha siyah olan kabilelerin mensupları, Arap kökenli ve açık tenli olan Sudanlılar tarafından genellikle daha aşağı görülüyor. Bu durum, derilerinin rengiyle ilgili olduğu kadar, ekonomik ve kültürel olarak geri kalmış olmalarından da kaynaklanıyor." Diğer haber siteleriyle yapılan karşılaştırma ile Kavuncu'nun haklı olduğu görülüyor. Asıl mesele ırk! Açık tenli Sudanlılar ve beyaz Arapların koyu tenli Sudanlılara bir kıyım uyguladıkları su götürmez bir gerçek haline gelmeye başlıyor.

Daha önce sorduğumuza geri dönelim; peki biz neden duymadık, duyduysak da anlamadık? Darfur'daki soykırım (BM ve AB kabul etmiyor bunun soykırım olduğunu ancak insan hakları örgütleri bu kavramı kullanmakta tereddüt etmiyorlar) o koskoca Doğan Medya Grubunu pek ilgilendirmişe benzemiyor. Verdikleri haberlerin çoğu BM Barış Gücünün Darfur'da konuşlandırılması üzerine. Nedenler ve nasıllarla pek ilgilenmiyorlar. Radikal'de çıkan birkaç çeviri yazısını saymazsak Darfur Afrika'nın sıradan olaylarından birisi sadece. İslami basının duruş noktası ise çok belli; Müslümanların gözüyle bakmaya devam ediyor. ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizmi asıl dert. İç savaş dış mihrakların 'kardeş'leri birbirine kırdırtmasından ibaret. 'İslam' kelimesi köken olarak 'selam' kelimesinden geliyorken ve anlamı 'barış' iken, Müslümanın diğer Müslümanı kırması başka nasıl açıklanabilir ki? Darfur geleneksel İslam yaşantısının Sudan'da en yoğun olduğu bölge. Çocukların hafız olmadan (yani Kur'anı ezberlemeden) okula gidemediği bir bölge. Yani, İslami basına göre, olayın bir din çatışması gibi gösterilmesinin tek nedeni Müslümanlara yönelik önyargı. Haksöz'ün haklı olduğunu düşünelim; İslam'da ırk ayrımı yapmak günah değil miydi? Tabi bir de şu var, öldürülenlerin hepsi Müslüman değil, ama kim takar o ilkel animistleri ve yamyamları? O halde mesele çok daha ciddi, karmaşık ve çapraşık değil mi?

Bu yazının küresel dünyadaki iktidar ilişkilerinin analizini yapma iddiası yok. Duymayışımızın, görmeyişimizin ve bilmeyişimizin sorumluluğunu ortaya koyabilirsek ne mutlu! (Foucault'nun kontrol toplumu ve gözetim toplumuna girsek mi?) İnsan hakları örgütleri bir 'soykırım'dan bahsediyor; köylerin basılması ve yakılması, erkeklerin birbirlerine zincirlenilerek yanan evlere hapsedilmesi, kadınlara sistematik olarak ailelerinin önünde tecavüz edilmesi, çocuklara el konup konsantrasyon kamplarına gönderilmesi, ailelerin dağıtılması, ekili alanların tarumar edilmesi, boşaltılan alanların Cancavid çetelere ganimet olarak verilmesi vs. Bunlardan haberimiz olmadı. Sudan ve Darfur haber bültenlerine yalnız bir kere düştü; başbakanımız Recep Tayip Erdoğan'ın Hartum'u ziyaretiyle. Hiçbir devlet başkanının olayları (soykırımı) tasvip ediyoruz görüntüsü vermemek için gitmek istemediği Darfur'da boy gösteren Erdoğan, orada Sudan hükümetinin ayrılıkçılara karşı yürüttüğü mücadeleye destek mesajları verdi. Sanırım 'soykırım' tartışmasını yine tarihçilere bırakmayı düşünüyordu. Aslında geçenlerde öğrendik Erdoğan'ın akıl hocasının kim olduğunu. Sarkozy'ye Cezayir gezisi sırasında bir gazeteci Fransızların 'Cezayir soykırımı' hakkında ne düşündüğünü sorduğunda Chirac'ın öğrencisi Sarkozy aynı cevabı verdi; "bırakın tarihçiler konuşsun!". Belki medyanın 'soykırım' kelimesine duyduğu iğretilik, belki de meselenin bizim içinde olduğumuz coğrafyanın meselelerine benzemesi etken oldu Darfur'da neler olup bittiğini duymamamıza (bkz. Afrika'nın Kürtlerine Farklı Bir Bakış: Darfur Meselesi, B. Kavuncu, Haksöz Dergisi).

Darfur, soykırım, cinayet, sürgün, emperyalizm, Afrika, panteistler ve animistler, petrol, ABD, hükümet, darbe, ırkçılık, tecavüz, açlık, sefalet, AIDS, kıtlık, sıtma, İngilizler, Araplar, IKÖ, sömürgecilik, IMF, Osmanlılar, Hartum, RTE... Hepsi aklımızın bir kenarında. Bilmemizi istemeseler de, bileceğiz, bilmek zorundayız. Çünkü mottomuzun dediği gibi; yeryüzü bir bütündür, bölünemez...

Altay KARAKEÇİLİ

TEORİDE VE PRATİKTE TOPRAKSIZLAR HAREKETİ

M.S.T (movimento dos trabahadores rurais sem terra) adıyla bilinen Topraksızlar hareketi yalnızca ekonomik yetersizliklere karşı bir hareket değil, bunun çok ötesine geçerek, ekonominin sosyal ve kültürel yapıyla olan ilişkisinin farkına vararak ve bu ilişkiyi çokça vurgulayarak yepyeni bir hayatı örgütlemeyi başaran bir harekettir.Hareket 1979 Rio Grande Do Sul'deki ilk toprak işgalleriyle başlar 1980'lerin ortalarında Brezilya'da toprak reformunun yeniden bir sorun olarak gündeme oturmasıyla ülke çapında yaygınlaşmaya başlar.1990'da M.S.T'nin işgal ettiği toprakların toplam alanı Belçika'dan büyük bir alanı kaplıyordu.Şu an hareketin içinde yaklaşık 1.5 milyon insan bulunuyor.25 yıllık süreçte 1500'den fazla militanı öldürülen harekette bugün artık sadece Brezilyadaki büyük toprak sahiplerini rahatsız eden köylüler değil başka bir dünyanın mümkün olduğunu kanıtlayarak liberalizme kafa tutan deneyimli militanlar var. Hareketin kazandığı meşruiyet sayesinde bugün Topraksızların kurduğu eğitim sistemi Brezilya'da kabul görüyor.M.S.T. bütçesinin %50'den fazlasını kendi militanlarının eğitimine ayırıyor.Hareket büyük toprak sahiplerine ait, üzerinde üretim yapılamayan toprakları işgal ederek ve bu topraklarda bir yaşam kurarak büyüyor.Toprak bir kere işgal edilince, çadırlarını kuran aileler devlet ya da çıkarı baltalanan kamu veya özel kurum ve kuruluşlardan gelecek saldırılara karşı koymak için sıkı bir şekilde örgütleniyorlar. Daha sonra o kullanılmayan topraklarda yeni bir yaşam kurulmaya başlanıyor. Toprak işleniyor, tarım yapılıyor ve ortak yaşam alanları kuruluyor. Hareket kendi içinde görev ayrımı olan birimlere ayrılmış durumda ve her birim herkese karşı sorumlu, bu yüzden herkes hareketin merkezinde bulunuyor.Bu yönüyle hareket varolan neo-liberal sisteme emek ekseninde, dolaylı olarak hiyerarşik toplum bağlarına yatay örgütlenme anlayışıyla bir alternatif yaratmış oluyor.Hareket içinde kadın erkek ve etnik azınlıkların eşitliği adına mücadele ediliyor.Burada bahsettiğimiz mücadele halihazırda varolan bu eşitlik durumunun gelenekselleşmesi ve sürerlilik kazanması için atılan adımlardır.

Tarımın dünya çapında neo-liberal politikalar doğrultusunda icra edilmesi genetik olarak oynanmış bitkilerin pazar bulma sürecini hızlandırırken, tek ekimlik terminatör tohumlar bir süre sonra tüm insanlığın beslenme ihtiyacını birkaç çok uluslu şirketin eline teslim edebilir.İşte bu noktada irdelendiğinde M.S.T. organik tarımı yaygınlaştırma çalışmalarıyla liberalizme bir tepki olarak doğuyor. Bu hareketi tam anlamıyla kavrayabilmek için Marx, Engels, Rosa Luxemburg, Lenin, Gramsci, Mao, Carlos Marigalle, Kropotkin ile Poula Freire'nin düşüncelerini harmanlamak gerekiyor. Zira M.S.T. hepsinden de çokça unsurlar taşıyor. Bu yüzden M.S.T'yi sadece bir düşünsel yapı ile ayrıleştirmek çok zordur.Hareket Geçtiğimiz günlerde öncü militanlarından birini kaybetti.İsviçre tekeli Syngenta şirketinin yasa dışı biçimde genetiği değiştirilmiş soya ve mısır üretimi yapmasına engel olan köylülere saldırısı esnasında Valmir Motta da OLIVIERA göğsünden vurularak katledildi.90 ülkede faaliyet gösteren Syngenta şirketi dünyada tohum pazarının 3. büyük tekeli konumundadır.Brezilya'nın Santa Terosa de Oeste bölgesinde yasa dışı bir şekilde genetiği değiştirilmiş organizmalı (G.D.O.) bitki üretimi yapan şirketin insan sağlığı üzerinde oynadığı oyuna engel olmak için çiftçi ve topraksızlar hareketine üye köylüler bu toprakları işgal ederek kamp kurmuştu.Çiftçi ailelerinden 70'i 17 aylık konaklamadan sonra Temmuz 2007'de de başka bir bölgeye taşınmıştı.Syngenta'nın yasa dışı üretimi durdurması üzerine ekim ayında 150 çiftçi bu alana tekrar döndü.Şirket tarafından kiralanan güçler topraksız köylülerin üzerine ateş açması sonucu 6 topraksız köylü de yaralandı.

OLAYIN MEMLEKETTEKİ TEZAHÜRÜ:

Memleketteki 80 öncesi gecekondu hareketi ile karşılaştırma yapacak olursak en önemli farkın bu coğrafyadaki harekete karşın M.S.T'nin işgalden sonra toprağı köylülere dağıtması olduğunu görürüz.Bu topraklarda mücadele sürdüren bir çok gecekondu mahallesinde, beklenen desteğin alınamaması sonucu büyük bir hayal kırıklığı yaşanmıştır vakti zamanında.Oysa M.S.T. geniş halk kitlelerine ulaşmayı büyük ölçüde başarmış bir hareket olarak karşımıza çıkıyor.Gerçekçi olmak gerekirse zincirden başka kaybedecek şeyleri olmayanların herhangi bir şehrin ortasında yer alacak 4-5 katlı binalara sahip olduklarında ,genel olarak, yoksullarla birlikte hareket etmeleri, gereksinimler doğrultusunda süregelen bu mücadele için oldukça zordur.Bu da memleketin gerçeği. Oysa Brezilya'da kimi varlıklı aileler de topraksızlar hareketini desteklemektedir.Bu yönüyle de hareket tarihte bir ilki başarmış oluyor.

Güney Amerika'da gecekondu hareketinde varolan kolektif işgalden sonra da evlerin ya da toprağın kolektif yapısının korunması hareketin sürekliliği açısından önemlidir.Hareket tapu gibi belgeli mülkiyete şiddetle itiraz ettiği gibi kolektif sorumluluk ilkesinin de sıkı takipçisi olmuştur.Oliviera'nın ölümü sonrasında memleketten çıkan tek ses Türkiye Çiftçi Sendikaları Konfederasyonlaşma Platformu sözcüsü Abdullah Aysu oldu. Syngenta şirketi'nin bu tip saldırılarının durdurulması için Uluslararası Af Örgütü'nün girişimde bulunmasını isteyen Aysu köylülerin maduriyetinin Brezilya Hükümeti tarafından giderilmesini arzuladıklarını belirtti ve daha sert bir söylemle "Syngenta Brezilya'dan kovulmalıdır" diyerek hareketi sonuna kadar desteklediklerini ekledi.(daha fazlası için bkz.Topraksızlar/Bir Şenlikti Uzun Yürüyüş M.YEĞİN)

muzaffer

Yunanistan: Cezaevlerine karşı anarşistler - 8 kentte cezaevlerinin önünde eşzamanlı protestolar

Nisan ayında Yunanistan genelindeki cezaevlerinde kötü yaşam koşullarına bağlı olarak gerçekleşen ayaklanmaların ardından anarşist tutsak Giannis Dimitrakis'in dövülmesinden sonra kıvılcımı çakılan ortamda, disiplin önlemleri ve cezaevi nakilleri halen konuşmaya cesaret eden tutsaklar için gündelik bir rutin oldu.

5 Kasım Pazar günü, Yunanistan genelinde anarşistler, 8 cezaevinin önünde (Atina, Selanik, Patra, Heraklion Girit, Larisa, Volos, Ioannina ve Gümülcine'de) tutsakların daha iyi yaşama koşulları mücadelelerinde yalnız olmadıklarını göstermek, bir kavram ve bir kurum olarak cezaevleri konusundaki görüşlerini ifade etmek için dayanışma protestoları gerçekleştirdiler. Atina'da isyan polisi 800-1.000 anarşistin gösterisine göz-yaşartıcı gazla saldırınca, çatışmalar yaşandı.

İspanya, Barcelona'da işçiler Frape Behr fabrikasını işgal etti.

Barselona'daki Frape Behr fabrikası işçilerini destekliyoruz. Behr, 50 işçi ve kâr sınırlandırmalarına ilişkin bir işgücü ayarlama planı (YAP) açıkladı. İşçiler üç aydan bu yana bu öneriyi reddetmekteler. Şimdilik, CNT, FTC-IAC, UGT ve CCOO, bu işgücü ayarlama planını reddetmesi için hükümet üzerinde baskı oluşturmak amacıyla fabrikayı işgal altında tutuyor. CNT-Barselona işçileri gösterilerle destekliyor ve basın aracılığıyla halka bu ihtilafı duyuruyor. CNT, bu kavgayı, AIT temsilciliklerinin olduğu ülkelerdeki Behr fabrikalarına karşı gösterilerle desteklemenizi istiyor. Bunun yanında emailler yoluyla hükümete bu YAP'ı desteklememesini talep eden destek mesajları yollamanız da önem taşıyor. Katalan Hükümeti bu öneriden yana veya karşı olduğunu ilan edecek ve umuyoruz ki işçilerin baskısı, toplumsal seferberlik ve sizlerin desteği, hükümetin karşı olduğunu ilan etmesini sağlayacak.

Email: secretariado@iwa-ait.org

Kıbrıs Vicdani Ret İnisiyatifi: "Yurt ödevimiz barış, vicdani ret hakkımız olsun"

Bizler, herkesi Kıbrıs'ta Vicdani Ret İnisiyatifi'nin etrafında ve vicdani ret hakkı çerçevesinde, egemenlerle, sistemle ve savaşla yüzleşmeye çağırıyoruz. Bu çağrı, Kıbrıs'ta yıllarca süren savaşlarda kendinden bir parça kaybedenlere, askere evlat göndererek acılar çeken annelere, askerlik yüzünden geleceği göremeyen tüm genç bireylere, yurdundan uzakta yaşamaya mecbur bırakılan tüm Kıbrıslılara kısacası kadın-erkek ayrımı yapmaksızın tüm bireyleredir. Zorlukları göze alarak "savaşa, saldırılara, işgallere ve militarizme karşı örgütlen" çağrısıdır.

Web: www.militarizmi.reddet.org

E-mail: reddet@militarizmi.reddet.org

Bir sürdürülebilirlik deneyi: Totnes ve düşündürdükleri

İngiltere'nin güneybatısında küçük bir kasaba olan Totnes küresel ısınmaya ve petrol bazlı ekonomiye alternatif olma iddiasıyla kendi kendine yetebilen (self-sustainable) bir kent olma yolunda bir proje başlattı.

Bu proje çerçevesinde belediye meclisi kendi parasını bastı ve kullanıma soktu. Bu sayede projenin ekonomik verilerinin takibi amaçlanıyor ve bu veriler neticesinde böylesi bir ekonominin sürdürülebilirliği gün ışığına çıkarılması hedefleniyor. Kentte organik tarım ürünleri harici gıda satışı durduruldu ve bu ürünlerin kasaba arazisinde üretilmesi için yaygın bir kampanya başlatıldı. Üniversitelerden gelen destek sayesinde ekonomik getirisi çok olan bazı tarımsal ürünlerin –çay gibi- kasaba arazisine adaptasyon çalışmaları sürdürülüyor. Kasabadaki satıcılar yüksek oranda plastik ve pvc ürünü olan malzemelerin satışını durdurdu ve buna alternatif olan malzemelerin piyasaya sürümüne öncelik verildi. İnşaat sektöründe ise doğal malzemeden konut inşasına geçildi.

Projenin bir sonraki aşaması yenilenebilir enerji kaynakları üzerine eğilmek olacak. Bu çerçevede rüzgar ve güneş enerjisi üzerine çalışmalar başlatılacak.

Ne güzel bir haber! Yanlış anlaşılmasın, ne haberin niteliğiyle ne de bunun haber olup olmadığı ile ilgili bir kaygım var. Ciddiyim, bu güzel bir haber. Hatta yazı en son söyleyeceğini şimdiden söylesin; bu "proje" çok önemli!

Neden mi? Çok basit. Haberin içeriğini inceleyecek olursak karşımıza çıkacak olan şey, anladığımızı sandığımız ama aslında pek de algılayamadığımız kavramlar olacak; 'sürdürülebilirlik' ve 'yenilenebilirlik' gibi. Bir de ekonomik girdi-çıktıların kontrol sistemi var ki o olmadan diğer ikisini düşünmenin mümkünatı yok.

'Yenilenebilirlik' kavramıyla uğraşılmayacak çünkü 'sürdürülebilirlik' kavramı söylenmek istenilen şey için inanılmaz fırsatlar sunuyor. Bu kavramın toplumsal ekolojiyle, derin ekolojiyle veya sözü-eylemi-bir samimi marksist ekolojiyle bir bağlantısı tabi ki yok. Bu kavram çevrecilik'in daha doğrusu çevrecilerin kavramıdır; yani kapitalizmin, yani "hegemonik üretim biçimi"nin. Sürdürülebilirlik, kabaca, doğal kaynakların toplumsal ve ekonomik düzenin işleyicine zeval getirmeyecek şekilde tüketilmesi ile ilgilidir. Petrolün varil fiyatının yükselmesi petrol kaynakları ile ilişkili olarak düşünülebilir (gerçekte diğer faktörler bu kaynağın sınırlı oluşundan daha önemlidir) veya hamsi fiyatlarının o yılki balık rezervine bağlı olması da bununla alakalıdır. Bunlar tabi ki çok yüzeysel örnekler. Anlatmak istediğim şu; sürdürülebilirlik kavramının kullanılışında gözetilen şey, doğal kaynakların kendisi değil ekonomik, toplumsal ve ideolojik sistemin devamlılığıdır.

Sürdürülebilirlik yolunda atılan adımlar –mesela Kyoto Protokolü- tabi ki değersiz değildir, fakat bu yazı bu 'çevreci' adımların diğer yüzü ile daha çok ilgileniyor. Bu çeşit bir çevrecilik gerçek sorunun etrafına söylemsel bir koruma/saklama duvarı örüyor ki burada bahsi geçen sorun insan-doğa ilişkisidir.

Bu ilişkiye ekonomik çerçeveden bakılacak olunursa; sorun, kapitalizmin doğayı ve doğal kaynakları sömürüsüdür. Kapitalizmin kendi çıkarları yüzü suyu hürmetine verdiği çevreci refleksler (bkz. TEMA ve destekçisi Sabancı Holding) kendi lehlerine olan sömürü sisteminin devamını garanti altına almaya yöneliktir. Bu yüzden, eğer konu çevre seferberliği ise, kapitalizmin yapmayacağı ve de yapamayabileceği hiçbir şey yoktur. 'Kyoto'yu imzalayan diğerleri,imzalamayan diğerlerinden daha mı az kapitalist?' sorusunu sormak işte bunun için burada elzem.

Öte yandan, aynı ekonomik bakış açısına sahip görünen marksizmde ise doğa yine üretim araçları çerçevesinde değerlendirilir ve bu noktada yine 'iş ve üretkencilik' fetişizmine yenik düşer; bu nedenle 'doğa sorunu' devrim sonrasına ötelenir (İnsanın insana karşı mücadelesi nihayete erdikten sonra insanın doğayla mücadelesinin başlayacağını varsayan 'aşırı(!)' marksizmlerden zaten söz etmiyoruz fakat neredeyse her ortodoks marksistin de bunun izdüşümlerini taşıdığının da farkındayız). Bu ekonomizme sıkışıp kalmamış marksizmler ne mutlu ki bize var, ancak onların da ekolojik bir bakışa sahip olduklarını maalesef söyleyemiyoruz.

Ben bu ilişkiye biraz da modernizm ve pozitivizm eleştirisi üzerinden bakılması taraftarıyım. Modernizm bir kişinin, bir grubun veya bir tarihsel çağın icadı değil tabi ki; modernizm bir süreçtir, hatta postmodernizm ile birlikte olsa dahi henüz tamamlan(a)mamış bir süreç. Konumuzla alakasına gelince, modernizm insan ve ruh ikiliğinin yerine insan ve doğa ikiliğini geçirdi demek çok iddialı bir laf olmasa gerek. 'Ruh' ve dinsel düşünceler insanın doğayla kurduğu bilinemezlik ilişkisi içerisinde değerlendirildi: neden yıldırımın düştüğünü bilmeyen insan, o bilgiye haiz olamayan insan, burada 'Tanrı'yı konuşturmaya başladı. Varlık, artık ilahi bir yaratıcının değil doğal evrimin sonucuydu. İnsanın doğayla nasıl bir ilişki içerisinde olduğu sorusu –doğaya karşı mı yoksa doğanın bir parçası mı?- ancak pozitivist bilimle açıklanabilirdi. Ve çözüm bilimsel olma iddiasındaki teorilerden geldi; insan alet kullanmaya başladıktan, emeğini sergiledikten ve yerleşik yaşama geçip tarım yapmaya başladıktan sonra insan oldu (bkz. Space Odyssea 2001, Stanley Kubrick). Tüm bu açıklamalar doğanın zapt-ı rapt altına alınmasının meşru temelini öyle ya da böyle oluşturdular. O halde insanın doğayı kullanımı, sömürüsü ve tahakküm altına alışı bu bilimselci çizginin devamıdır denilebilir. Yani doğaldır! Öyleyse ne gam; doğa, doğal olarak insansal (ve de toplumsal) çerçevede tutsaktır.

Toplumsal Ekoloji (TE) yaklaşımının bu teorik temele eleştirisi gayet değerlidir. TE'nin fikir babası sayılabilecek Bookchin'in de düşünsel mimari olarak modernist olması onun en azından kendinden evvelkilerin doğaya bakışını eleştirmesinin önemine zeval getirmez. İnsanın insan üzerindeki tahakkümünün insanın doğa üzerindeki tahakkümünün (veya tersi) nedeni mi yoksa sonucu mu olduğu sorusu üzerine TE bir hayli kafa yormuşsa da, ve hatta böylece Marx'ınkine benzer bir belirlenimciliğe ulaşmışsa da, doğa algısının ve söyleminin aslında toplumsal olduğu sonucuna ulaşması (çevreci değil) ekolojist olan aktivist muhalefet için hayati derecede önemlidir. Özellikle TE ile Derin Ekoloji (ve Naess) arasındaki polemiğe varan tartışmalar bu önemli noktayı canlı tutmuş ve sabitlenmiş bir doğa algısının kuyusunu kazabilmiştir. Bizim için değerli olan da budur.

Bu yazı, Ingiltere'deki bu küçük kasabanın sürdürülebilirlik projesinin, kapitalizm ve şu anki iktidar ilişkileri içerisinde mümkün olamayacağı kehanetinde bulunuyor. Yeni para basımının da gösterdiği üzere, mülkiyet ve üretim ilişkilerine dokun(a)mayan bu çevre-sever deney pvc üretimi yerine odun ihtiyacı yüzünden ormanları yağmalayarak gerçek yüzünü gösterecektir. Hatta buradan, teknoloji ürünleri yerine doğal malzeme kullanımının doğal kaynaklar üzerine fazladan bir yük bindirebileceği bile iddia edilebilir. Burada, hangisinin doğanın lehine olacağının hesabını tabi ki para tutan eller yapacaktır. Soruna salt ekonomik temelli bakmanın getireceği sonuçlar bunlardır. Burada ne teknolojinin kutsanmasını ne de yabanıl olanın güzellemesini yapma durumunda değiliz. Bizim için hayati önem taşıyan şey, ister ekonomik temelli olsun isterse kültürel/etnik veya ideolojik temelli, tahakküm ilişkileridir ve bu ilişkileri saklayan ve yeniden üreten 'çevre' ve 'doğa' söylemidir. Çevrecilik hiç de masum değildir; bu düzenin sürdürülebilirliği ve de yenilebilirliği, çevrecilik ve onun az biraz daha radikal görünen akrabası ekonomist çevrecilik sayesinde olacaktır. Ne yani, Çankaya Belediyesi'nin derdi doğanın korunması mıdır 'çöpleri ayırma' çağrısı yaparken? İsterseniz siz bunu bir de katı atık işçilerine sorun!

Mustafa ERATA

MÜLKSÜZLER RADYO "DİRENİŞİN SESİ" DİR!

Muhalif yayınların, farklı türden müziklerin ve aslında yaşamımızın bir parçası olan seslerin bir araya geldiği Mülksüzler Radyo bir yıldır internette yayınına devam ediyor. Bizde kendilerini 'direnişin sesi' olarak tanımlayan ve sisteme muhalif insanların bir araya geldiği Mülksüzler Radyo ile bir söyleşi gerçekleştirdik.

Mülksüzler Radyo fikri nasıl ortaya çıktı?

Öyle bir dünyada yaşıyoruz ki yalnızlığın adı modernlik, tüketimin adı özgürlük olmuş. Daha çok para kazanmak uğruna her şey mübah sayılıyor. Televizyonlardan izlediğimiz yalanlar insanları tüketime ve yalnızlığa bağımlı hale getiriyor. Mülksüzler Radyo, zenginlerin tekelinde olan reklâmlarla büyüyen televizyonlara ve radyolara, bunların karıştırdığı kafalara karşı başlatılmış bir projedir.

Mülksüzler Radyo'nun ismi olan Mülksüzler nereden geliyor?

Mülksüzler Radyo ismini bir romandan alır, Ursula Le Guin'in Türkçeye "Mülksüzler" olarak çevrilen "Dispossessed" romanından alır. Dispossessed sahip olmayan ve sahip olunamayanlar anlamına gelmektedir. Romanda iki farklı dünya tasvir edilir. Urras şimdiki yaşadığımız dünyaya çok benzer; kurallar var, yöneticiler var, şiddet var, Anarres'deki yaşam ise şimdi bizlere ütopik gelebilir çünkü; mülkiyetin, yönetimin, yöneticilerin olmadığı fakat insanların bunlar olmadan da pekala yaşabileceğini gösteriyor. Mülksüzlerin radyosunda yayıncıların Anarres'dekine benzer bir dünyada yaşama düşleri vardır.

Mülksüzler Radyo nasıl başladı ve nasıl gelişti, şuan ki durumu nedir?

Radyo bu düşleri gerçeğe dönüştürebilme yolundaki beraberliğin ifadesi olarak bir yıl önce yayınlarına başladı. İlk başlarda birbirlerini yakından tanıyan kişiler arasında kendi ilgi alanlarını konu alan programlarla devam ediyor olsa da, bugün, birçok konu ve farklı birçok içerik ile beslenen, böylece farklı ilgi alanlarındaki kişileri çekebilecek bir biçime ulaştı. Bu anlamda radyo projesi çok geniş bir alana hitap etmese de bir konuya farklı yaklaşımların olabilirliğini gösteren programlar yaparak dinleyicilerini her geçen gün arttırıyor.

Mülksüzler Radyo'nun genel bazı niteliklerini şöyle sıralayabiliriz:

Reklâmdan, patrondan, pahalı donanım ve araçlardan, merkezden, piyasa koşullarından bağımsızdır. Irkçı, cinsiyetçi, tekelci, yasakçı ve militarist her türlü yaklaşımın reddi temelinde ilkelere sahiptir.

Mevcut iletişim teknolojilerini, yukarıda belirtilen yaklaşımlar ve bağımlılıkların dışında kullanma olanaklarını zorlayarak kendine internet zemininde alan açmıştır. Bu yolla, yalnızca bilgisayar, internet bağlantısı ve mikrofon gibi cihazlar aracılığıyla medyayı kendi lehimize kullanabileceğimizi göstermiştir.

Kıyıda köşede kalan kayıtları gün yüzüne çıkarmaya, sokağın seslerine yer vermeye çalışır, kitlesel tüketim için üretilen her türlü iletiye kapılarını kapatır ya da bunları programlarında –kimi zaman dinleyicilerle birlikte- deşifre eder.

Niceliği değil, niteliği önemser. Bu nedenledir ki, bahsedilen konu ya da çalınan müziği bir kişi bile dinlese yayın sürer.

Programcılar, hatta dinleyicilerle dayanışma ve karşılıklı yardımlaşma temeline dayalı ilişkiler örgütlemeyi ve bir programcımızın dediği gibi, ticari bir radyonun dinlenme kaygısıyla asla açamayacağı kapıları açmayı hedefler.

İnisiyatifler var olduğu sürece yayınına devam eder.

Radyo'da ki programlar ne tür içeriklere sahip, daha çok müzik yayını mı yapıyorsunuz?

Mülksüzler Radyo yaklaşık bir yıldır yayın akışına devam ediyor. Radyodaki programlar sadece müzik içerikli programlar değil, gündelik hayatımıza değinen birçok konuyu sorgulayan ve değerlendiren, radyo aracılığıyla seslerini duyurarak paylaşan düşüncelerin ifade yoludur.

Örneğin reklâmlar gündelik yaşamlarımızda çok fazla belirleyici oluyor, alışkanlıklarımızı belirliyor ya da yeni alışkanlıklar edinmemizi sağlıyor. Bu konuya tepkili sesini duyurmak isteyen iki kişi radyoda bu konu ile ilgili olarak "Anti Reklâm Takımı" adlı bir program yaptılar.

Modern kent yaşamına ve kentsel dönüşüm bahanesiyle şehirlerin alışveriş merkezlerine dönüştürülmesine eleştirel bakan iki mimar arkadaş radyoda bu konuyu işlediler: "Taş Taş Üstüne".

Kapatılmanın tecrit edilmenin yalnızca duvarın bir tarafında olmadığına ilişkin hikâyeler duyabilirsiniz "Yalınayak" programında...

YAŞADIĞIMIZ GÜNDEMLERE DAİR ÖZEL YAYINLAR YAPILDI...

Radyoda gerçekleşen bir özel yayın geçtiğimiz yıl yapılan genel seçimler süreci oldu. Sokaktaki ayakkabı boyacısına, seyyar satıcıya, öğretmene, işçiye, öğrenciye mikrofon uzatarak onların da düşüncelerinin duyulmasına olanak sağlamış oldu.

Üniversitelerde yaşanan faşist saldırılar üzerine; muhalif hareketin durum değerlendirilmesi konuşularak, farklı üniversitelerden katılan gençlerin yorumları ve mücadele biçimleri yine Mülksüzler Radyo'da anlatıldı, tartışıldı.

Sendika hareketleri üzerine güncel programlar da yapıldı Mülksüzler'de. Bunlardan biri Novamed greviydi. Grevdeki İşçi kadınların yaşadıkları ve düşünceleri radyomuzdan aktarıldı.

Almanya'da gerçekleşen G–8 zirvesi protestolarına katılan anarşistler zirve sonrası Mülksüzler Radyo'ya konuk olarak zirvede yaşadıklarını, eylemleri ve işgal evlerini anlattılar.

ÖSS sınavından bir hafta önce sınav sorularının cevap anahtarını sınavdan bir gün önce radyoda yayınlayacağımızı söyledik. Bu duyuru, gelecek umutları eğitim ve sınav sistemince tüketilen birçok öğrenciyi heyecanlandırdı. O akşam radyo başına toplanan bir sürü öğrenci ise belkide ilk kez karşılaştıkları soruların sınav sistemini eleştiren sorular olduğunu gördüler.

Tutuklu vicdani retçi Halil Savda serbest kaldıktan sonra Mülksüzler Radyo'nun konuğu olarak tutuklu kaldığı sürece yaşadıklarını bizlerle paylaştı.

Kürt halkına yönelik yapılan son operasyonlarla ilgili radyo programcıları, bir gün boyunca operasyonu protesto etmek için birer saat yayın yaptılar. Programlarda Kürt sorunu üzerine konuşuldu, operasyonlar tartışıldı.

Sadece bu örneklerdeki gibi toplumsal olaylar ele alınmıyor elbette. Ama bir müzik programı bile alışılmış olandan çok farklı olabiliyor. Mesela: Karmaşa. Bu programda, başka bir radyoda pek duyamayacağınız, sistemin bizim kulaklarımıza fısıldadığı sessizlikten çıkarak, sokağın gürültüsü ya da bir fabrikadaki makinenin çıkardığı otomatikleştirilmiş sesler ya da gündelik hayatta karşılaştığımız ritimlerden ilham alarak ortaya çıkmış deneysel müzikler çalınıyor. Buna kaotik müzik dense de alışık olmadığımız bu ritimler aslında hayatımızın her ayrıntısında gizli.

Mülksüzler Radyo'yu nasıl dinleyebiliyoruz?

Radyonun belirli bir merkezi yok. Bu demek oluyor ki, internet bağlantısı olan her yer, yayın yapmak için bir merkez. Bu, kendi evimiz olabilir ya da komşumuz.

Peki, radyo da yayın yapmak istersek, bunu nasıl yapacağız?

Radyo yayını yapmak da sanıldığı kadar zor değil. Küçük ve basit bir eklentiyi bilgisayarınıza indirip kuruyorsunuz, sonra da winamp programını açıp müzik çalmaya başlıyorsunuz, artık yayındasınızdır demek. Sesinizi duyurmak istiyorsanız mikrofonun takılı olması yeterli.

Böylece internete girip www.mulksuzler.net adresini açan herkes radyoyu kolaylıkla dinleyebiliyor. Ayrıca alışılmış radyolardan farklı olarak ekranda görülen yazışma penceresini kullanarak da görüşler belirtiliyor, fikirler aktarılıyor, öneriler yapılabiliyor ya da o an konuşulan konuya dâhil olunabiliyor. Bir de her programcının yayını sırasında ekranda, istediği resmi görüntüleyebileceği bir resim penceresi var. Bu da dinleyici ile etkileşimli bir yayın yapılmasını sağlıyor.

Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Mülksüzler Radyo, sisteme muhalif insanların kendi fikirlerini söyleyebilecekleri, görüşlerini anlatabilecekleri ve seslerini duyurabilecekleri bir birlikteliktir. Böylece, radyo ile seslerimizi haykıracak kadar yüksek duyurabileceğimiz, insani ilişkilerimizi yeniden paylaşarak üretebileceğimiz bir alan yaratmanın heyecanını yakaladık. Ofisi olmayan, patronu olmayan, kendini ifade etmenin yöntemlerini tamamen kendince belirlediğin, ezberci yöntemlerden uzak duran bir radyo zeminine sağlam ayaklarla basıyoruz. Mülksüzler Radyo'da yayın aktıkça, seslerimiz de duyulmaya devam edecek. Seslerimiz oldukça da Mülksüzler.

Mülksüzler Radyo programcıları

Kimler geldi... Kimler geçti...

- **Waking up Anarchy** – farklı türlerde şarkıların çalındığı müzik programı
- **Anti-Reklâm Takımı** – reklâmların satır aralarını okuma ve ideolojik unsurlarını deşifre etmeye çalışan program
- **Yeni Albümler** – yeni yayınlanan ve nadir bulunan nitelikli albümler
- **Kaos ve Biz** – gündelik yaşamın ve modern hayatın getirdiği baskılar üzerine sohbet
- **Rock Against** – Rock müzik programı
- **Kötü Görüntü** – görüntü üzerine her şey – bir nevi anti katarakt fanzin
- **Dingin Müzik** – Türkçe müzik programı
- **Fitilin Ucu** – farklı coğrafyalardan müzik
- **Taş Taş üstüne** – mimarlık ve kent yaşamı üzerine sohbet
- **Tozlanmayan Albümler** – dünyanın dönüşüne aldırmayan albümler
- **Latife** – güncel konular üzerine sohbet ve müzik programı
- **Alakaya Maydanoz** – güncel konular üzerine sohbet ve müzik programı
- **Eşref Saati** – alternatif müzik programı
- **Atina Postası** – Atina'daki anarşist hareketten işgal evleri ve kültürü üzerine anlatılar
- **Karmaşa** – irrasyonel sözler ve sıra dışı sesler programı
- **Aşırıcılar** – sokaktan sesler
- **Bir konu bir konuk** – önemli düşünürlerden sözler
- **Yalınayak** – kapatılma üzerine hikâyeler
- **Asi Saatler** – metal müzik programı
- **İsimsiz Şarkılar** – neşeli şarkılarla müzik programı
- **Gamlı Baykuş** – yerli & yabancı müzik ve sohbet programı
- **Yangın Girişi** – Edebiyat, felsefe ve sosyoloji metinlerinden seçmeler
- **Yatakta ve Sofrada Anarşizm** – cinsellik ve beslenme üzerine anarşist yaklaşımlar
- **Muhtelif Esintiler** – Punk Rock programı
- **Punkzehir** - Punk Rock programı
- **Birtakım Şeyler** - atonal & avant-garde müzik
- **Alice Harikalar Diyarında** – alternatif müzik programı
- **Kırık Plak** – müzik programı
- **Anadoluyum ben, tanıyor musun?** – Kemaliye'deki gündelik yaşam üzerine sohbet
- **Çalı Süpürgesi** – farklı coğrafyalardan müzik
- **Deneysel** – haber programı
- **Renksiz Skala** – Sokak sesleri
- **Kuytu** – güncel Rock müzik örnekleri
- **Düşler** – imgeleme yolculuk, hikaye anlatımı programı
- **Eski Gazete** – garip haberler
- **S.O.S.** – lise öğrencilerinin sorunları üzerine sohbet
- **Uyandırma Servisi** – müzik ve sohbet programı
- **Sevinçli Uğur Böceklerinin Uyumsuzluk Kurultayı (S.U.B.U.K.)** – kolektif düşünme ve düşleme programı

dinlemek için, wen browserinize adresi yazıp, açılan sayfada gerekli eklentiyi pc'nize yükleyin. http://mulksuzler.net